

Η ΘΕΙΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ

(Έργον Μιχαήλ Δαμασκηνοῦ, 16ος αἰών)

<<Έχοντες οὖν ἀρχιερέα μέγαν διεληλυθότα τούς οὐρανοῦς, Ἰησοῦν τόν Υἱόν τοῦ Θεοῦ...>> (Έβρ. 4, 14).

<<τῶν Ἀγίων λειτουργός καί τῆς σκηνῆς τῆς ἀληθινῆς, ἦν ἔπηξεν ὁ Κύριος, καί οὐκ ἄνθρωπος.>> (Έβρ. 8, 2)

<<Χριστός δέ παραγενόμενος Ἀρχιερεύς τῶν μελλόντων ἀγαθῶν διά τῆς μείζονος καί τελειοτέρας σκηνῆς, οὐ χειροποιήτου, τοῦτ' ἔστιν οὐ ταύτης τῆς κτίσεως>> (Έβρ. 9, 11).

<<...Αὐτός ἐλόγησον τήν Πρόθεσιν ταύτην καί πρόσδεξαι αὐτήν εἰς τό ἐπουράνιον σου θυσιαστήριον, μνημόνευσον ...τῶν προσενηκάντων καί δι' οὓς προσήγαγον...>> (Εὐχή Προθέσεως).

<<Κύριε ὁ Θεός ὁ Παντοκράτωρ... ὁ δεχόμενος θυσίαν αἰνέσεως... πρόσδεξαι καί ἡμῶν τῶν ἁμαρτωλῶν τήν δέσπιν, καί προσάγαγε τῷ ἁγίῳ Σου θυσιαστηρίῳ...>> (Εὐχή Θείας Λειτουργίας Ἁγίου Ἰ. Χρυσοστόμου).

Ὁ Ἀείμνηστος Ἀρχιεπίσκοπος τῆς Ἐκκλησίας
τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος, κυρός Ματθαῖος ὁ Α΄

<<...ὅτι Δημιουργὸν αὐτὴ ἐγέννησε, τὰ τέσσαρα μέρη δημιουργήσαντα τοῦ παντός. Καί ὅτι, ἄνθρωπον ἐγέννησε, σταυρωθέντα σαρκί... καί ὅτι, Θεὸν αὐτὴ ἐγέννησεν, ἴσον ἑαυτῷ ὄντα κατὰ πάντα ὅμοιον, κατὰ τὸν Θεολόγον Γρηγόριον, ἄναρχόν τε κατὰ χρόνον καί ἀτελεύτητον>>
(Βρεσθένης Ματθαῖος, **ΚΗΠΟΣ ΧΑΡΙΤΩΝ**, Ἀθήναι 1936, σελ. 4).

<<Ἔστιν οὖν ἡ ἀγία τοῦ Θεοῦ Καθολικὴ Ἐκκλησία τὸ σύστημα τῶν ἀπ' αἰῶνος ἁγίων Πατέρων, Πατριάρχων, Προφητῶν, Ἀποστόλων, Ἐδαγγελιστῶν, Μαρτύρων, οἷς προσετέθη πιστεύσαντα ὁμοθυμαδὸν πάντα τὰ ἔθνη>>
(Ἀρχ/της Ματθαῖος Καρποδάκης, **ΑΠΟΣΤΑΣΙΑΣ ΕΛΕΓΧΟΣ**, 1934, σελ. 243).

Μᾶς κατηγορεῖ ὁ πρῶην Φλωρίνης Χρυσόστομος <<ὅτι ἡμεῖς ἀσεβοῦμεν καί εἴμεθα ἱερόσυλοι ...πρὸς αὐτὴν τὴν Θεῖαν ὑπόστασιν τῆς Ἐκκλησίας>>
(Βρεσθένης Ματθαῖος, **Ποιμαντορικὴ Ἐγκύκλιος 1-10-1947**, σελ... 4).

ΤΙΤΛΟΣ ΕΝΤΥΠΟΥ

Ἐκκλησία Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος
Ποιμαντορικὴ Ἐγκύκλιος
Ἱερά Μητρόπολις Θεσσαλονίκης
3 Μαρτίου 2003, Κυριακὴ τῆς Ὁρθοδοξίας
Ἐκδόσις Ἱεράς Μητροπόλεως Θεσσαλονίκης
Πρώτη Ἐκδόσις - Μάρτιος 2003

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

ΠΟΙΜΑΝΤΟΡΙΚΗ ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ

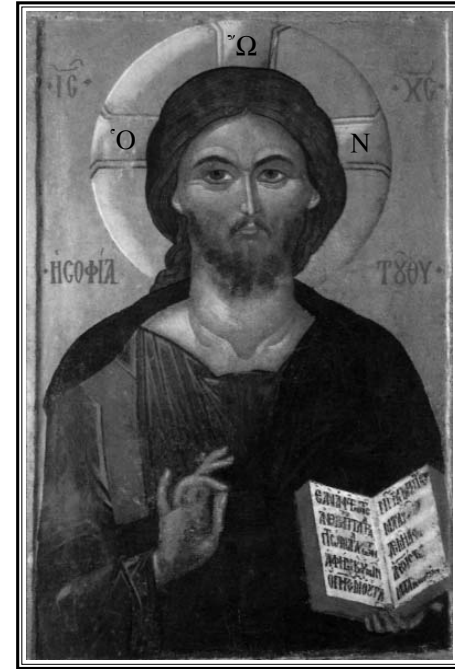
Κατὰ τῶν ἀναφυσιστῶν αἱρέσεων τῶν
Τριαδομάχων, Χριστομάχων, Ἐκκλησιομάχων
καί Νεοεκκλησιολόγων Οἰκουμενιστῶν

Κυριακὴ τῆς Ὁρθοδοξίας
3 Μαρτίου 2003 - Θεσσαλονίκη

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Εισαγωγικά εϋχαι της Ποιμαντορικής Έγκυκλίου.	07
Εισαγωγή εις τό περί Έκκλησίας αναφυέν Πρόβλημα.	09
Σύντομος ιστορική αναδρομή εις τό περί Έκκλησίας αναφυέν Πρόβλημα.	15
Αι Άντικανονικά Ένέργεια των Μεσσηνιας Γρηγορίου, Φωτιάδου Θεοδοσίου και Κοζάνης Τίτου, εις σχέσιν μέ τό περί Έκκλησίας αναφυέν θέμα, από τόν Άπρίλιον του 2001 έως 8-12-2002.	21
Τό Πραξικόπημα: Ή παράνομος, αντικανονική και βεβιασμένη διακοπή Έκκλησιαστικής και Πνευματικής κοινωνίας, από 8-12-2002 έως 17-12-2002, αυτοσκοπότει τούς επισκόπους Μεσσηνιας και Κοζάνης από τήν Όρθόδοξον Έκκλησίαν.	31
Αι αιρέσεις των Τριαδομάχων, Χριστομάχων, Έκκλησιομάχων και Νεοεκκλησιολόγων Οικουμενιστών, αιτινες διευπώθησαν εις δεκάδας έγγραφων των και μετεφέρθησαν εις τήν <<Έγκυκλιόν>> των.	41
Περίληψις των αιρετικών θέσεων του περιβάλλοντος των Μεσσηνιας Γρηγορίου και Κοζάνης Τίτου, ως έχουν διατυπωθη έγγραφως εις τά φυλλάδια των και τήν <<Έγκυκλιόν>> των.	77
Αι πραξικοπηματικά, παράνομοι και αντικανονικά χειροτονία επισκόπων ύφ' ενός επισκόπου, του αιρετικού, Τριαδομάχου, Χριστομάχου, Έκκλησιομάχου και Νεοεκκλησιολόγου Οικουμενιστού, πρώην Μεσσηνιας Γρηγορίου.	79
Αυτοκαταδικη και αυτοαναθεματισμός των Τριαδομάχων - Χριστομάχων - Έκκλησιομάχων - Νεοεκκλησιολόγων - Οικουμενιστών - Γρηγοριανών, οι όποιοι, διά των αιρετικών των φρονημάτων και των πραξικοπηματικών χειροτονιών επισκόπων ύφ' ενός επισκόπου, έπροξένησαν ΣΧΙΣΜΑ.	85
Καταδικη και αναθεματισμός των αναφυεισών πολλαπλών Τριαδολογικών, Χριστολογικών και Έκκλησιολογικών Αιρέσεων.	92
Έπιλογος.	100
Ή Μία, Άγία, Καθολική, και Άποστολική Έκκλησία.	103

Ό Παντοκράτωρ Χριστός

(Φορητή Εικών, έργον του 14ου αιώνος Βυζαντινόν Μουσείον Θεσσαλονίκης)

<<Και εις ένα Κύριον Ίησούν Χριστόν, τόν Υιόν του Θεού τόν μονογενή, τόν εκ του Πατρός γεννηθέντα πρό πάντων των αιώνων. Φώς εκ φωτός, Θεόν αληθινόν εκ Θεού αληθινού γεννηθέντα, ου ποιηθέντα, όμοούσιον τω Πατρί, δι' Ού τό πάντα έγένετο.>> (Β' Άρθρον του Ι. Συμβόλου της Πίστεως)

<<Ή Βασιλεία σου, Χριστέ ό Θεός, βασιλεία πάντων των αιώνων και ή Δεσποτεία σου έν πάση γενεά και γενεά>> (Στιχηρόν Ίδιόμελον Έσπερινού Χριστουγέννων και Λουκ. 1, 33· Ψαλμ. 144, 13).

Η ΘΡΙΑΜΒΕΥΟΥΣΑ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Οἱ Ἅγιοι Πάντες

(Ἐλήφθη ἐκ τοῦ *Μεγάλου Ὁρολογίου*. Ἐκδόσις τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κων/πόλεως, τυπωθὲν εἰς τὸ Τυπογραφεῖον τοῦ Οἴκ. Πατριαρχείου, 1900, σελ. 407).

«Ὁ ἐν παντὶ καιρῷ καὶ πάσῃ ὥρᾳ, ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ γῆς προσκυνούμενος καὶ δοξαζόμενος Χριστὸς ὁ Θεός.»

ΠΟΙΜΑΝΤΟΡΙΚΗ ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ

Πρὸς τὰ ἀπανταχοῦ προσφιλεῖ, πιστὰ καὶ ὀρθόδοξα πνευματικὰ τέκνα τῆς Γνησίας Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, Κληρικούς, Μοναχοὺς καὶ λαϊκοὺς, τὰ Ἡγουμενοσυμβούλια τῶν Ἱερῶν Μονῶν καὶ τὰς Ἐκκλησιαστικὰς Ἐπιτροπὰς τῶν Ἱερῶν Ναῶν τῆς Ἑλλάδος καὶ ἀλλαχοῦ.

«Καὶ πύλαι ἄδου οὐ κατισχύουσιν αὐτῆς» (Ματθ. 16, 18)

«Ἐγὼ γὰρ οἶδα τοῦτο, ὅτι εἰσελεύσονται μετὰ τὴν ἀφίξίν μου λύκοι βαρεῖς εἰς ὑμᾶς μὴ φειδόμενοι τοῦ ποιμίνου· καὶ ἐξ ὑμῶν αὐτῶν ἀναστήσονται ἄνδρες λαλοῦντες διεστραμμένα τοῦ ἀποσπᾶν τοὺς μαθητὰς ὀπίσω αὐτῶν. Διὸ γρηγορεῖτε.» (Πράξ. 20, 29-31)

Τέκνα Πνευματικὰ ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά,

Ἡ χάρις τῆς Παναγίας, Ὁμοουσίου, Ζωοποιοῦ καὶ Ἄδιαιρέτου Τριάδος, τοῦ ἑνός Τρισυποστάτου Θεοῦ ἡμῶν, καὶ ἡ ταπεινὴ εὐχὴ τῆς ἡμῶν μετριότητος, ἔστωσαν μεθ' ὑμῶν, πάσας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς ὑμῶν, Ἀμήν.

Τὸ Πανάγιον καὶ Τελεταρχικόν Πνεῦμα, τὸ ὅποιον *«ἴδον συγκροτεῖ τὸν θεσμόν τῆς Ἐκκλησίας»*, μᾶς ἠξίωσεν νὰ εἴμεθα μέλη τοῦ Ἁγίου Σώματος Αὐτῆς, με Κεφαλὴν τὸν Θεάνθρωπον Ἰδρυτὴν Τῆς, τὸν Σωτήρα καὶ Θεόν ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν.

Ἡ συνεχὴς συνειδητοποίησις τῆς διδασχῆς τοῦ Ἀποστόλου Παύλου ὅτι, ὄντες μέλη τῆς Ἐκκλησίας, εἴμεθα μέλη τοῦ Ἁγίου Σώματος τοῦ Χριστοῦ, δὲν πρέπει οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν νὰ μᾶς ἐγκαταλείψῃ, ἀλλὰ νὰ ἀποτελῇ τὴν *«πυξίδα»* καὶ τὸν *«πολιτικὸν ἀστέρα»* ὁ ὁποῖος θὰ μᾶς καθοδηγῇ καὶ θὰ κατευθύνῃ τὴν ζωὴν μας.

Ὡς μέλη τοῦ σώματος τοῦ Θεανθρώπου Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἀντὶ τῶν τῶν ζωτικῶν δυνάμεϊς τὰς ὁποίας μᾶς παρέχει ἡ Κεφαλὴ, δηλαδὴ, ὁ Χριστός, ἡ πηγὴ τῆς ζωῆς ἡμῶν. Ἀντὶ τῶν τῶν τῶν Χάριν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τὴν Ὁρθόδοξον πίστιν, τὰ ὀρθόδοξα δόγματα, τοὺς ἱεροὺς κανόνας, τὰς ἱεράς παραδόσεις, τὴν μυστηριακὴν ζωὴν καὶ τὰ σωτηριώδη βιώματα. Ταῦτα πάντα, εἶναι ἀποτέλεσμα τῆς συνεχοῦς ἐνώσεώς μας μετὰ τοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ.

Όλα αυτά τα παραλαμβάνομεν διά τῶν διαχρονικῶν χαρακτηριστικῶν γνωρισμάτων τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, δηλαδή, διά τῆς Ἀποστολικῆς Διαδοχῆς καί τῆς Ἀποστολικῆς Πίστεως. Ταῦτα διοχετεύονται μέσῳ τῶν Ἁγίων Πατέρων, οἱ ὅποιοι μέ τήν σειρά των τά ἐκληρονόμησαν ἀπό τοῦς Ἁγίους Ἀποστόλους καί αὐτοί τά παρέλαβον ἀπό Αὐτόν τόν Θεάνθρωπον καί Ἰδρυτήν τῆς, τόν Σωτήρα ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν. Θά παραδίδονται δέ πάντοτε καί θά μεταδίδονται εἰς ὅλους τόν Σῶμα τῆς μέχρι συντελείας τῶν αἰῶνων.

Ἡ Ἁγία τοῦ Θεοῦ ΕΚΚΛΗΣΙΑ, τό ΣΩΜΑ, τοῦ Χριστοῦ, μέσῳ τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων καί δι' αὐτῶν μέσῳ τῶν Ἁγίων Πατέρων, ὡς προείπομεν, μᾶς παρέδωκεν τήν Ὁρθόδοξον πίστιν καί λατρείαν πρὸς τόν μόνον ἀληθινόν Θεόν, ἡ ὁποία ἀντιλεῖται καί μεταφέρεται μέσῳ τῶν <<πνευματικῶν ἀγγελίων>> τῆς Ἀποστολικῆς Διαδοχῆς καί Ἀποστολικῆς Πίστεως εἰς ὅλα τά κῦτταρα τοῦ Σώματος Τῆς, καθ' ὅλην τήν διάρκειαν τῆς ἱστορικῆς πορείας τῆς εἰς τόν κόσμον αὐτόν.

Ὁφείλομεν ὅθεν, διά νά εἰμεθα ἐν ζοῇ, νά ἀντῶμεν αὐτό τό ζωτικόν αἷμα, τήν Χάριν, τήν Πίστιν, τά ἔργα καί ὅλας τὰς ἱεράς παραδόσεις τῆς Ἐκκλησίας. Δι' αὐτό ἀπαραίτητον εἶναι νά φρονομεν καί νά βιώνωμεν, <<δ.π. ὑπό πάντων, πάντοτε καί πανταχοῦ ἐπιστεῦθη καί ἐβιώθη>>, (ὀρισμός Βικεντίου τοῦ ἐκ Λερίνου), διότι <<ἡ Ἐκκλησία εἶναι ὁ Χριστός παρεινόμενος εἰς τοὺς αἰῶνας>> (Ἀγ. Αὐγουστίνος).

Τό Πανάγιον καί Τελεταρχικόν Πνεῦμα ὅλον συγκροτεῖ τόν θεσμόν τῆς Ἐκκλησίας.

<<Ὅπου ἡ Ἐκκλησία ἐκεῖ καί τό Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ, καί ὅπου τό Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ ἐκεῖ καί ἡ Ἐκκλησία>>
(Ἅγιος Εἰρηναῖος, Κατά Αἰρέσεων III 24).

<<Εἰ μὴ Πνεῦμα παρῆν, οὐκ ἂν συνέστη ἡ Ἐκκλησία. Εἰ δέ συνίσταται ἡ Ἐκκλησία, εὐδὸλον διῦ Πνεῦμα πάρεσι.>>
(Ἅγιος Ἰ. Χρυσόστομος, PG 50, 459).

<<Καί εἰς τό Πνεῦμα τό Ἄγιον, τό Κύριον, τό Ζωοποιόν, τό ἐκ τοῦ Πατρὸς ἐκπορευόμενον, τό σὺν Πατρὶ καί Υἱῷ συμπροσκυνούμενον καί συνδοξαζόμενον, τό λαλήσαν διά τῶν προφητῶν. Εἰς Μίαν, Ἁγίαν, Καθολικὴν, καί Ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν.>> (ἱερὸν Σύμβολον τῆς Πίστεως)

Εἰσαγωγή εἰς τὸ περὶ Ἐκκλησίας ἀναφύεν πρόβλημα

Εἶναι γεγονός ὅτι ἡ Ἐκκλησία τοῦ Θεανθρώπου Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐπολεμήθη καί ἐδιώχθη καθ' ὅλην τήν ἱστορικὴν τῆς πορείαν εἰς τόν κόσμον αὐτόν, κατὰ τὸν προφητικὸν λόγον τοῦ ἱδρυτοῦ Τῆς: <<εἰ ἐμέ ἐδίωξαν καί ὑμᾶς διώξουσιν· εἰ τὸν λόγον μου ἐτήρησαν, καί τὸν ἡμέτερον τηρήσουσιν>> (Ἰωάν. 15, 20).

Ἐπολέμησαν τὸν ἴδιον τὸν Χριστόν καί δέν θά ἐπολεμεῖτο ἡ Ἐκκλησία Του, τό Σῶμα Του; Δι' αὐτό ὁ Χριστός εἶπεν: <<ἰδοὺ ἐγὼ ἀποστέλλω ὑμᾶς ὡς πρόβατα ἐν μέσῳ λύκων>> (Λουκ. 10, 3). Καί ἄλλου: <<ἀλλὰ θαρσεῖτε ἐγὼ νενίκηκα τὸν κόσμον>> (Ἰωάν. 16, 33).

Ἀπῆλθον τὰ θεῖα λόγια τοῦ Χριστοῦ, ὁ Ἀπόστολος Παῦλος λέγει: <<Ἐγὼ γάρ ὄδα τοῦτο, διῦ εἰσελεύσονται μετὰ τίν ἄφισιν μου λύκοι θαρεῖς εἰς ὑμᾶς μὴ φεθόμενοι ὑπὸ ποιμνίῳ, καί ἐξ ἑνῶν αὐτῶν ἀναστήσονται ἄνδρες λαλοῦντες διεστραμμένα τοῦ ἀποσπᾶν τοὺς μαθητὰς ὀπίσω αὐτῶν. διό γρηγορεῖτε>> (Πράξ. 20, 29-31). Δι' αὐτό καθοδηγεῖ τοὺς πρώτους Χριστιανούς λέγων: <<αἰρετικὸν ἄνθρωπον μετὰ μίαν καί δευτέρην θεωσίαν παραποῦ, εἰδώς διῦ ἐξέστραπται ὁ τοιοῦτος καί ἁμαρτάνει ὧν αὐτοκατάκριτος>> (Τίτ. 3, 11).

Ἡ πολεμικὴ κατὰ τοῦ Χριστοῦ καί τῆς Ἐκκλησίας Του εἶναι συνεχῆς. Δέν ὑπάρχει αἰὼν κατὰ τὸν ὅποιον νά μὴ ἔχουν καταγραφὴ διωγμοί, μαρτυρία, σχίσματα, αἱρέσεις, ἀγῶνες καί ὅλα ὅσα συνθέτουν τήν μαρτυρικὴν πορείαν τῆς ζωῆς τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Θεοῦ εἰς τόν κόσμον αὐτόν.

Ὅλοι μας, λίγο πολύ, ἔχομεν ἀκούσει ἢ ἔχομεν μελετήσει τοὺς ἀγῶνας τῆς Ἐκκλησίας κατὰ τό παρελθόν, ἀπὸ βίου ἀγίων ἢ ἀπὸ ἱστορικά τῶν Οἰκουμενικῶν καί τοπικῶν Συνόδων, ὅταν ἐνεφανίζοντο πολέμιοι Αὐτῆς, σχισματικοί καί αἰρετικοί, πὼς ἀντιμετωπιζόντο καί πὼς ἡ Ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ ἐξήρχετο νικήτρια.

Παρεχώρησεν ὁμοῦ ὁ Θεός καί ὀρισμένοι ἐξ ἡμῶν εἰς τὰς ἡμέρας μας νά ἔχομεν ἴδιαν προσωπικὴν πείραν τοιούτων πολέμων, διά νά δυνηθῶμεν νά κατανοήσωμεν πὼς ἔξισαν αὐ Χριστιανοὶ ὅλους τοὺς αἰῶνας καί διά νά ἐπαληθευθοῦν εἰς τήν συνειδησίμ μας οἱ λόγοι τοῦ Θεοῦ, ὅτι <<εἰ ἐμέ ἐδίωξαν καί ὑμᾶς διώξουσιν>> (Ἰωάν. 15, 20).

Δέν εἶναι τὸν παρόντος ν' ἀναφερθῶμεν εἰς ὅλας τὰς συγκλονιστικὰς ἱστορικάς στιγμὰς τῆς ζωῆς τῆς Ἐκκλησίας ἀνά τοὺς αἰῶνας. Θά κάμωμεν μόνον μίαν σύντομον ἀναφορὰν εἰς γεγονότα, σταθμούς τοῦ παρασέμου, εἰκοστοῦ αἰῶνος, διά τὰ ὁποῖα ἄλλοι μὲν ἔχουν ἀκούσει, ἄλλοι δέ τὰ ἔχουν ζήσει, ἀναλόγως τῆς ἡλικίας των.

Κατά τόν 20όν αιώνα, ένένα σημαντικά γεγονότα άπέτέλεσαν ιστορικούς σταθμούς εις τόν άδιάκοπον πόλεμον κατά της Έκκλησίας:

α) 1920. Η Οικουμενιστική Έγκύκλιος του Οικουμενικού Πατριαρχείου, διά της οποίας άναγνωρίζονται ως Έκκλησiai Χριστού, αϊ αίρσεις του Παπισμού, του Προτεσταντισμού και του Οικουμενισμού.

β) 1923. Τό ληστρικών Συνέδριον, εις τό Οικουμενικόν Πατριαρχείον, τό όποιον, μέ συνέδρους μόνον τόν μασσώνον Μελέτιον Μεταξάκη, άπεφάσισεν μεταξύ άλλων και την άλλαγήν του Ήμερολογίου.

γ) 1924. Η άντικανονική εισαγωγή του νέου Παπικού Ήμερολογίου, παρά την προτέραν καταδικήν του ύπό (4) Πανορθόδοξων Συνόδων, ήτοι, του 1583, 1587, 1593, 1904.

δ) 1935. Δύο Άρχιερείς των Γ.Ο.Χ., ό Μεγαρίδος Χριστόφορος Χατζής και ό Διαυλείας Πολύκαρπος Λιώσης, δέχονται τόν ύποβιβασμόν των, διά καθαιρέσεως, εις τόν βαθμόν του Πρεσβυτέρου.

1937. Δύο Άρχιερείς, ό Δημητριάδος Γερμανός και ό πρώην Φλωρίνης Χρυσόστομος, ζητούν άπό την σχισματικήν νεοημερολογικήν Σύνοδον, μέσω Ύπουργείων, νά τούς άποκαταστήση εις τάς Μητροπόλεις των. Μάλιστα δέ, ό πρώην Φλωρίνης Χρυσόστομος έκαμεν έφεσιν εις τό νεοημερολογικόν οικουμενικόν Πατριαρχείον, διά νά του άρθή ή καθαιρέσις.

Και οί τέσσερις παρέσδρον μαζί τιν πλήρωμα της Έκκλησίας.

ε) 1943. Ο Κυκλάδων Γερμανός Βαρυκόπουλος άποκόπεται άπό τόν μόνον πλέον Όρθόδοξον Έπίσκοπον, τόν Βρεσθένης Ματθαίον, και συντάσσεται μετά τών έκπεσόντων τεσσάρων πρώην Άρχιερέων, παρασύρων άρκετούς Όρθόδοξους.

στ) 1948. Η ίδρυσις του οικουμενιστικού Παγκοσμίου Συμβουλίου των Έκκλησιών, (Π.Σ.Ε), μέ συνιδρυτάς τούς Προτεστάντας και τούς λεγομένους Όρθόδοξους νεοημερολογίτας, καθώς και τά άκολουθούντα τό παλαιόν ημερολόγιον Πατριαρχεία.

ζ) 1960. Οι σχισματικοί παλαιοημερολογίται του πρώην Φλωρίνης χειροτονούνται άντικανονικώς εις Άμερικήν άπό τόν <<Σικάγο>> Σεραφεϊμ, παρουσία ενός γνησιου νεοημερολογίτου, του Θεοφίλου Ίωνέσκου, άμφοτέρων μελών της έν διασπορά Ρωσικής Συνόδου, ή όποια είχε πλήρη πνευματική κονωνία μέ τούς νεοημερολογίτας. Παρά ταύτα, πολλοί άφελείς παρεσύρθησαν και τούς ήκολούθησαν.

η) 1977. Ο τότε Κορινθίας Κάλλιστος, άπεμπόλησεν και έξέπεσεν της Γννησίας Όρθοδοξίας. Ηκολούθησεν τούς σχισματικούς Φλωρινο-Σεραφεϊμικούς, παρασύρων και άρκετούς Όρθόδοξους.

θ) 1995. Τό σχίσμα της αίρέσεως της Νεοοικονομαχίας, ή όποία, έν έπεκράτη, θα καταργούσε τό 90% των εικών, παρέσδρεν εις την πώσιν πολλά μέλη της Έκκλησίας των Γ.Ο.Χ..

Τά άνωτέρω ένένα σημαντικά ιστορικά γεγονότα συνεταιράζαν την Έκκλησίαν, μέ άποτέλεσμα πολλά μέλη της νά παρασυρθούν, νά άποκοπουν άπό αυτήν και νά άκολουθήσουν τόν επάρατον νεοημερολογισμόν-οικουμενισμόν.

Η άναδρομή αυτή έγένετο διά νά σχηματισθή μία άμυδρά εικών άπό την ζώην της άγωνιζόμενης Έκκλησίας, ή όποία ευρίσκεται συνεχώς έν στρατεία και άγωνίζεται και δι' αυτό καλείται και Στρατευομένη.

Όλα τά άνωτέρω ιστορικά γεγονότα, καθοδηγούμενα και κατευθυνόμενα ύπό των ταγών του οικουμενισμού, έδημιούργησαν κατά τόν προηγούμενον, 20ον αιώνα μιαν Έκκλησιολογικήν σύγχυσιν ή όποια προσεπάθησεν νά προσβάλη την άυθεντίαν και την Μοναδικότητα της ΜΙΑΣ, ΑΓΙΑΣ, ΚΑΘΟΛΙΚΗΣ, ΚΑΙ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ.

Μέ τό ξεκινμά του, ό παρών 21ος αιών δέν έμεινε άμέτοχος προβλημάτων. Όλοι μας είμεθα μάρτυρες του πλέον άδιστάκτου πολέμου κατά της Έκκλησίας. Ο πόλεμος αυτός δέν είναι έννας άπλός πολεμος κατά μελών της Έκκλησίας ή κατά ένός μόνον δόγματος. Είναι πόλεμος κατά της ιστορίας και της ύπάρξεως της Έκκλησίας ως Καθολικής. Πολεμείται τόσον ή Κεφαλή Αύτης, ό Θεάνθρωπος Ήσους Χριστός, ήτοι ό ένανθρωπήσας Υίός και Λόγος του Θεου, όσον και κάθε τι τό σχετιζόμενον μέ την ύπόστασιν Της. Πρόκειται, άπλοά, περί καθαρής Έκκλησιομαχίας.

Εις την πραγματικότητα, ό τελευταίος αυτός πόλεμος είναι ή συνέχεια και ό άποηχος του οικουμενισμού, άφου πολεμά τά βασικότερα δόγματα της Έκκλησίας, τά όποια είναι ή Τριαδολογία και ή Χριστολογία, δημιουργώντας έτσι μια ΝΕΑ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΤΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΟΛΟΓΙΑ, ξένη προς την Όρθοδοξία.

Η Έκκλησιομαχία άκρωτηριάζει την φύσιν και την ύπόστασιν της Έκκλησίας μέ άντορθόδοξους τοποθετήσεις ως προς τό Τι είναι ή Έκκλησία; Τίνος είναι; Άπό Πότε είναι; Ποιοι άνήκουν εις αυτήν; Ποίος την κυβερνά; Πώς διαφοροποιείται χρονικά; Πώς παραμένει ενιαία και λιαία.

Η Γννησία Όρθόδοξος Έκκλησία προκειμένου νά περιφρουρήση τά μέλη της άπό την λαίλαπα της οικουμενιστικής Έκκλησιολογικής συγχύσεως, ήρτισεν άπό της εμφάνισεως του άντιχρίστου Οικουμενισμού νά άντιμετωπίζη σθεναρώς κάθε προσπάθειαν άλώσεως της, διά όρθόδοξων κηρυγμάτων, δημοσιευμάτων και Συνδικών άποφάσεων.

Διά τό περί ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ θέμα, αλλά και δι' όλα τά συναφή μέ αυτό, έχουν κατά καιρούς δημοσιευθή έπισήμως περιοδικά, βιβλία και Ήμεροδείκται της Έκκλησίας των Γ.Ο.Χ., μέ τάς ίδιās έως σήμεραν

θέσεις, χωρίς ποτέ να δημιουργηθούν διαμάχες και έριδες.

Κατωτέρω παραθέτομεν ορισμένα από τὰ δημοσιευθέντα έντυπα:

- 1) Είς τόν 'Ημεροδεικτήν του έτους 1974, ό όποιος ύπογράφεται ύπό δώδεκα (12) 'Αρχιερέων της τότε 'Ιεράς Συνόδου,
- 2) Είς τό περιοδικόν της 'Εκκλησίας (Κ.Γ.Ο.) του έτους 1978, τεύχος Μαρτίου και 'Απριλίου, άρθρος 3-4,
- 3) Είς τό ίδιον περιοδικόν, του έτους 1978, τεύχος 7 του 'Ιουλίου,
- 4) Είς τό ίδιον περιοδικόν, του έτους 1978, τεύχος 10-11 των μηνών 'Οκτωβρίου - Νοεμβρίου,
- 5) Είς τό 'Ιερατικό Συνέδριον Κληρικών 'Εκκλησίας Γ.Ο.Χ. 'Ελλάδος πραγματοποιηθέν είς την 'Ιεράν Μονήν Μεταμορφώσεως του Σωτήρος μεταξύ 31 Μαΐου και 2 'Ιουνίου 1979,
- 6) Είς τό βιβλίον <<Εκκλησιολογικά Θέματα>> του 'Ελ. Γκουτζίδη, 'Αθηναι 1980, τό όποιον εξεδόθη Συνοδική διαγνώμη, δηλαδή ένεκρίθη προς δημοσίευσιν ύπό ολοκληρου της τότε 'Ιεράς Συνόδου και εξεδόθη μέ έξόδο αυτής,
- 7) Είς τό περιοδικόν Κ.Γ.Ο. μηνός 'Ιουλίου του έτους 1981, όπου παρατίθεται διάγραμμα της ιστορικής πορείας της 'Εκκλησίας.
- 8) Είς τόν 'Ημεροδεικτήν του έτους 1985,
- 9) Είς τό περιοδικόν Κ.Γ.Ο., του 'Απριλίου του έτους 1988,
- 10) Είς πολλά άρθρα του περιοδικού Κ.Γ.Ο., καθ' όλην την δεκαετιαν του 1980 και μετά, έδημοσιεύοντο είς άυτέλλη κείμενα ή είς συνεχείας θέματα περί 'Εκκλησίας.

Προσφάτως, όμως, προέκυψε θέμα μέ τό 'Ημερολόγιον της 'Ιεράς Συνόδου του 1999, τό όποιον είχαν άφαιρεθη είς την ΜΙΑΝ, ΑΓΙΑΝ, ΚΑΘΟΛΙΚΗΝ, ΚΑΙ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ ΤΟΥ ΘΕΑΝΘΡΩΠΟΥ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ.

Τό θέμα περί 'Εκκλησίας, τό όποίο ονομάζεται 'Εκκλησιολογικόν ή 'Εκκλησιολογία επειδή άκριβώς γίνεται λόγος περί 'Εκκλησίας, είναι από τά σοβαρότερα και σημαντικώτερα θέματα, μέ τό όποιον πρέπει να άσχοληται και τό όποιον πρέπει να γνωρίζη κάθε 'Ορθόδοξος Χριστιανός, διότι είναι άπαραίτητον διά την σωτηριαν του. 'Η ένσωμάτωσις μας είς τό Σώμα της 'Εκκλησίας έδωσε νόημα και ζωήν είς την ζωήν μας είς τόν κόσμον αυτόν.

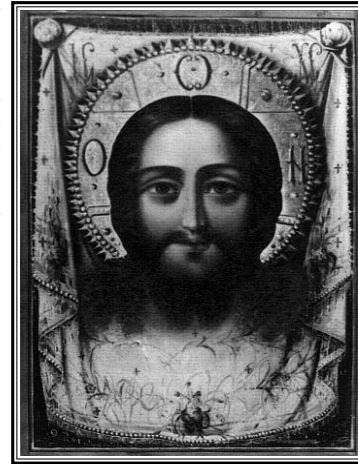
'Ολη αυτή ή άναφορά έγένετο λόγω της έμφανίσεως της μεγαλυτέρας αίρέσεως είς την ιστορίαν του Χριστιανισμού, ήτοι, του **αντιχρίστου και άθέου οικουμενισμού**, ό όποιος έδημιούργησεν εκκλησιολογικήν σύγχυσιν μέ την έγκύκλιον του 1920.

'Η έμφάνισις αυτή έδημιούργησεν την ανάγκην αντιμετώπισεως διά της εκδόσεως σχετικών βιβλίων, φυλλαδίων και άλλων έντυπων προς ενημέρωσιν και προφύλαξιν του πληρώματος της 'Εκκλησίας.

Πρός τούτον τόν σκοπόν, και ό άγιος πατήρ ήμων Ματθαίος, είς τό βιβλίον του, **ΑΠΟΣΤΑΣΙΑΣ ΕΛΕΓΧΟΣ** ήτοι **ΑΠΑΝΘΙΣΜΑ ΛΟΓΩΝ ΤΩΝ ΘΕΙΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ ΠΕΡΙ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ**, 1934, σελ. 243, εκκλησιολογεί γράφων:

<<Ποία δέ είναι ή μία, άγία, καθολική και άποστολική 'Εκκλησία έδίδαξεν ό άγιος 'Ιωάννης ό Δαμασκηνός γράφων: "Διδάσκει δέ ήμάς τό Σύμβολον πιστευσειν. Και είς μίαν, άγίαν, καθολικήν του Θεού 'Εκκλησίαν. **"Εσυν οδν ή άγία του Θεού Καθολική 'Εκκλησία τό σύστημα των άπ' αίωνος άγιων Πατέρων, Πατριάρχων, Προφητών, 'Αποστόλων, Εδάγγελιστών, Μαρτύρων, οίς προσετέθη πιστεύουσα όμοθυμαδόν πάντα τά έθνη"**>>.

<<Τίν άκραντον είκόνα σου προσκυνούμεν, **Άγαθέ, αιτούμενοι σνγκώρησιν των παισμάτων ήμων, ΧΡΙΣΤΕ Ο ΘΕΟΣ·** βουλήσει γάρ **νύδόκησας σαρκί άνελθείν έν τω Σταυρώ, ίνα ρύση ΟΥΣ ΕΠΛΑΣΑΣ έκ της δουλείας του έχθρου...**>>
('Απολυτικίον 'Εσπερινού Κυριακής 'Ορθοδοξίας)

Ο ΩΝ
Χριστός, ό 'Αληθινός Θεός ήμων
<<και ούδείς αναθέθηκεν είς τόν ούρανόν εί μή ό εκ του ούρανοϋ καταβάς, ό υίός του ανθρώπου ό ών έν τω ούρανω.>>
('Ιωάν. 3, 13).

Τό "Άγιον Μανδήλιον

(φορητή είκόνη, έργον του άειμνήστου 'Αρχ/που των Γ.Ο.Χ. 'Ελλάδος, κυρου Ματθαίου Α', 1924, εύρισκομένη είς τό Δεσποτικόν της 'Ιεράς Μονής Παναγίας Πευκοβουνογιατρίσεως, είς Κερατέαν 'Αττικής)

«**Εγώ ειμι ὁ ἄρτος ὁ ζῶν ὁ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ καταβάς· ἐάν τις φάγῃ ἐκ τοῦ-του τοῦ ἄρτου, ζήσεται εἰς τόν αἰῶνα. καί ὁ ἄρτος ὃν ἐγὼ δώσω, ἡ σὰρξ μου ἐστίν, ἣν ἐγὼ δώσω ὑπὲρ τῆς τοῦ κόσμου ζωῆς**» (Ιωάν. 6, 51).

«**Ὁ τρώγων μου τήν σάρκα καί πίνων μου τό αἷμα ἐν ἐμοί μένει κάθ' ἑν αὐτῷ**» (Ιωάν. 6, 56).
 «**Σῶμα Χριστοῦ μεταλάβετε, πηγῆς ἀθανάτου γεύσασθε**» (Κοινωνικόν τῆς Κυριακῆς τοῦ Πάσχα).

Ὁ Ἰησοῦς Χριστός, ὁ Ἄρτος τῆς Ζωῆς

«**Καί αὐτόν ἔδωκε κεφαλῆν ὑπὲρ πάντα τῆ ἐκκλησίᾳ, ἥτις ἐστί τό σῶμα αὐτοῦ, τό πλήρωμα τοῦ τά πάντα ἐν πασὶ πληρουμένου**» (Εφ.σ. 1, 22-23).
 «**Ὅτι ἐν αὐτῷ ἐκτίσθη τά πάντα, ...τά πάντα δι' αὐτοῦ καί εἰς αὐτόν ἔκτισται· καί αὐτός ἐστι πρό πάντων καί τά πάντα ἐν αὐτῷ συνέστηκε, καί αὐτός ἐστί ἡ κεφαλὴ τοῦ σώματος τῆς ἐκκλησίας**» (Κολ. 1, 16-18).
 «**Ὅπου ἂν ᾖ Χριστός Ἰησοῦς, ἐκεῖ καί ἡ καθολικὴ Ἐκκλησία**» (Άγιος Ἰγνάτιος ὁ Θεοφόρος, PG 5, 713Α).

ΣΥΝΤΟΜΟΣ ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΑΝΑΔΡΟΜΗ ΕΙΣ ΤΟ ΠΕΡΙ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΑΝΑΦΥΕΝ ΠΡΟΒΛΗΜΑ

Ἡ Ἱερά Σύνοδος, ἔχουσα ὑπ' ὄψιν ὅλην αὐτήν τήν κίνησιν τοῦ οἰκουμενισμοῦ καί τόν τρόπον ἀντιμετωπίσεώς της, ἀπεφάσισεν τήν ἔκδοσιν τοῦ Ἡμερολογίου μέ θέμα καί ἄλλιν περί Ἐκκλησίας. Τό Ἡμερολόγιον ἐξεδόθη τό 1999 καί ἔφερεν ὑπογραφάς καί τῶν πέντε (5) Ἄρχιερέων, ἦτοι, ὅλων τῶν μελῶν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου.

Μετά διετιαν ἀπό τῆς δημοσιεύσεώς του καί τῆς κυκλοφορίας του, ἦτοι, τό 2001, κληρικός τις ἐκτός τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν ἔκανε σχόλιον κατά τόν ἐν λόγῳ Ἡμερολογίου.

Ἐκτοτε καί διά τήν ἐπομένην διετιαν τό θέμα περί Ἐκκλησίας ἔλαβεν, ὡς μή ὀφείλεν, ἀνεπιτρέπτους διαστάσεις, μέ ἀποτέλεσμα νά συζητηταί κατά ἀποκλειστικότητα εἰς τόν χῶρον μας ἀπό ὅλον σχεδόν τό πλῆρωμα τῆς Ἐκκλησίας μας. Αὐτό ἦτο ἕνα ἀπό τά θετικά στοιχεῖα τά ὁποῖα ἐπέφερον τό ἐν λόγῳ θέμα· ἦτοι, μελέτη, ἔρευνα Ἄγιογραφική, Ἄγιοπατερική καί Ἰμνολογική περί τῆς Ἐκκλησίας, τά ὁποῖα βοηθοῦν νά συνειδητοποιήσωμεν ὅτι «οὐδέν κακόν ἀμιγές καλοῦ».

Κατόπιν αὐτοῦ συνετάχθησαν καί ἐκυκλοφόρησαν μελέται ὑπό θεολόγων καί ἄλλων ἐχόντων γνῶσιν, μόρφωσιν καί κατάρτησιν ἐκκλησιαστικήν, ἔτσι ὥστε ὁ λαός τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Θεοῦ νά ἐνημερωθῇ περί αὐτοῦ τοῦ θέματος, ἐνός ἀπό τά ζωτικώτερα διά τήν σωτηρίαν μας, τοῦ μοναδικοῦ σκοποῦ τῆς ζωῆς μας.

Οἱ πρωτεργάται καί ὑποκινηταί τοῦ πολέμου αὐτοῦ, προκειμένου νά παραπλανήσουν τόν λαόν, προσπάθησαν νά ἐμφανιστοῦν ὡς ἀντιοικουμενισταί. Εἰς τήν πραγματικότητα ὁμοῦ ἀποδεικνύονται διά τῶν φρονημάτων τά ὁποῖα ἔχουν δημοσιεύσει εἰς δεκάδας φυλλαδίων των καί σχέδια ἐγκυκλίων των ὅτι εἶναι αἰρετικοί, οἰκουμενισταί καί προβατόσχημοι λύκοι. Σκοπός τους δέν ἦτο νά βοηθήσουν τήν Ἱεράν Σύνοδον, ἀλλά ἀντιθέτως νά τήν περιωριοποιήσουν μέ τήν ἐφαρμογή τοῦ Προτεσταντικοῦ καί οἰκουμενιστικοῦ συστήματος διοικήσεως τῆς Ἐκκλησίας ὑπό λαϊκῶν.

Πρῶτον μέλημα τῶν πρωτεργατῶν καί ὑποκινητῶν τοῦ σάλου, δηλαδή, τοῦ Π. Ἀλεξοπούλου καί τοῦ Α. Κτενά, ἦταν ἡ οὐσιαστική κατάληψις τῆς ἐξουσίας, μέσῳ ἐπηρεασμοῦ τοῦ ποποτηρητοῦ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν, Μεσσηνιας Γρηγορίου. Τοῦτο ἐπέτυχον ἀπολύτως, ἀφοῦ ὁ Μεσσηνιας Γρηγόριος, ἀπό τόν Ἀπρίλιον τοῦ 2001 μέχρι σήμερον, οὐδέν ἔπραττε ἢ πράττει ἀνευ τῆς γνώμης ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι τόν καθοδηγοῦν καί τόν κατευθύνουν ἀπολύτως.

Πρώτη ενέργεια του Μεσσηνίας Γρηγορίου ήτο η άνευ εντολής ή ενημερώσεως της Συνόδου, προφορική εξουσιοδότησις εις τούς ανωτέρω, να γράψουν εργασίας περί Έκκλησίας και να τας διαδώσουν εις τόν λαόν παρακάμπτοντας τήν Ίεραρχίαν.

Τά κείμενα τών πρώτων εργασιών τών ανωτέρω, μή θεολόγων, Π. Άλεξόπουλου και Α. Κτενά, λίαν έπιεικώς μπορούν να χαρακτηρισθούν άπαράδεκτα, άθεολόγητα, ύβριστικά και γραμμένα κατά χιλιαστικόν τρόπον διαστροφής. Δι' αυτόν, έμμέσως πλην σαφώς, εδιδάσκετο **οι κεφαλή της Έκκλησίας δέν είναι οι Προαιώνιους Ίησούς Χριστός αλλά ή άνωρόπιως φύσις Του, οι είναι άρρησις της Όρθοδοξου Όμολογίας να παραδεχθώμεν ύπαρξιν Έκκλησίας πρό της Πεντηκοστής και άλλα αίρετικά άπορρέοντα έξ αυτών.**

Έναντι αυτών τών κειμένων ήκολούθησαν μελέται τών θεολόγων, οι όποια ύπεστηρίζαν τας Όρθοδόξους θέσεις της Έκκλησίας και άντέκρουον τας αίρετικές θέσεις τών ανωτέρω συμβούλων του Μεσσηνίας Γρηγορίου. Η έπιρροή των όμως έπ' αυτού ήτο τόση, ώστε, ως να τόν είχαν καταστήσει άβουλον και πειθητόν όργανον των, οι ανωτέρω μελέται δέν έληφθησαν ύπ' όφιν, ούτε έμελετήθησαν, ούτε συνεζητήθησαν ποτέ έν Συνόδο.

Τελικώς, ή μόνη φορά κατά τήν όποίαν συνεδρίασαν μόνοι των οι τέσσερις Άρχιερείς ήτο τήν 31-10-2001, όχι όμως προς συζήτησιν και μελέτην του θέματος περί Έκκλησίας, αλλά προς εφαρμογήν της εντολής τών συμβούλων του Μεσσηνίας Γρηγορίου, Α. Κτενά και Π. Άλεξόπουλου, δηλαδή, να ύπογραφήν ανάκλησιν.

Παρ' όλον όμως ότι ή γενομένη ανάκλησις έγγραφη με προτάσεις του Μεσσηνίας Γρηγορίου και τό τελικόν κείμενον έγνετο άποδεκτόν ύφ' όλων τών Άρχιερέων, δέν έγνετο άποδεκτόν, εκ τών ύστέρων, από τήν <<Υπέρ-Σύνοδον>> Κτενά - Άλεξοπούλου.

Έπειδή δέν ικανοποιήθη ή άπαιτήσις τών συμβούλων του Μεσσηνίας Γρηγορίου, τό θέμα δέν έληξε αλλά πήρε νέαν τροπήν. Κατά τήν συναξιν της 8-2-2002 ή όποία ήρχισε τήν 4ην μ.μ. και έληξε τήν 2.30 π.μ. της έπομένης, παρόντων 30 άτομων, **έζητήθη πιστικώς ή ύπογραφη σχεδίου Όμολογίας τό όποιον είχε συντάξει ο Α. Κτενάς.**

Η συζήτησις διεζήχη με συνεχείς άντεκλήσεις και τροποποιήσεις του άρχικού κειμένου, χωρίς καμμίαν ουσιαστικήν συμβολήν τών παρόντων έπισκόπων Μεσσηνίας και Κοζάνης. Χαρακτηριστικόν είναι τό γεγονός τών προσωρινών άναχωρήσεων και επανόδων του Α. Κτενά, ό όποιος έξεβίαζε να μην γίνουιν άλλαι διορθώσεις εις τό σχέδιόν του, αλλά δικτατορικώς να ύπογραφη ως είχαν και όπως αυτός ήθελεν χωρίς άλλαγάς, ως να ήτο θεόπνευστον.

Μετά από όσας διορθώσεις και τροποποιήσεις ήδηνήθημεν να έπιφέρωμεν επί τό όρθόν, τό κείμενον τελικώς υπεγράφη υπό πιστικόν καθεστώς έκβιασμών ότι άλλοιώς θά γινή σχίσμα και γενικώτερον υπό τό κράτος πίσεων. Δέν ύπήρξεν άρκετός χρόνος πριν συνταχθή τό κείμενον, έστω μία έβδομάς μελέτης, προς άγιογραφικήν και άγιοπατερικήν κατοχύρωσιν του. Όπως άπεδείχθη από τας κατόπιν μελέτας και δημοσιεύσεις, υπεγράφη με προχειρούς σκέψεις της στιγμής, χωρίς τήν βεβαιότητα ότι είναι Όρθόδοξον κείμενον, ότι εκφράζει τό πνεύμα της Όρθοδόξου Έκκλησίας.

Πρέλει να σημειωθή επίσης, ότι ο Μεσσηνίας Γρηγόριος άπεχώρησεν της συνάξεως περί ώραν 11ην βραδυήν, ο δε Κοζάνης Τίτος περί ώραν 1.30 νυκτερινήν. Τοúτο άποδεικνύει τήν έμπιστοσύνην τών έν λόγω Άρχιερέων και ειδικώς του Μεσσηνίας Γρηγορίου εις τούς Κτενά και Άλεξόπουλον.

Ο Κτενάς δέν ήτο ικανοποιημένος από τό τελικόν κείμενον διότι είχαν γίνει εις αυτό τόσες διορθώσεις. Ένώπιον πάντων όμολόγησε δυσασρέσκεια διά τήν άποτυχίαν του λέγοντας: <<Όπως έγινε τώρα τό κείμενο, ο Ήμεροδείκτης θγαίνει άθως και δέν έχει λάθην>>. Έτσι έπαρτήσεν ο ίδιος ότι μόνη του επιδίωξις, εις τήν όποίαν άπέτυχεν, ήτο να κατηγορηθή όποσδήποτε ο ήμεροδείκτης. Έν συνεχεία, άναχωρών από τήν αίθουσαν άπογοητευμένος, ειπεν εις έπήκουσιν πάντων τήν κατωτέρω χυδαίαν φράσιν, τήν όποίαν, διά να δηλωθή τό ποιόν του, άς μάς τό συγχωρήσουσι οι άναγνώσται, παραθέτομεν αύτούσιον διά τήν ιστορίαν: <<Έτσι όπως έγινε τώρα, μου ξεβρακώσατε τό άρχικό μου κείμενο.>>

Η ύπογραφεύσα όμολογία έγνετο άποδεκτή από όλους τούς έμπλεκομένουσ λαϊκούς. Δέν έτυχε όμως της μελέτης και έγκρίσεως της Ίεράς Συνόδου ώστε να άποτελέσθη ποτέ Συνοδικόν έγγραφον. Οι δε Κτενάς και Άλεξόπουλος υπέγραψαν δήλωσιν ότι τό θέμα έληξε και δέν θά άσχοληθή κανείς πλέον με αυτό.

Μετά ταύτα, και με τήν ίδιαν τακτικήν της μονομερούς ενημερώσεως και άντιμετωπίσεως τών θεολόγων διεζήχη ή διαδικασία συνάξεως Έγκυκλίου, διά τήν όποιαν: α) Έδόθη χρόνος 7 μόνων ήμερών (5 από τήν παραλαβήν του έγγράφου), και β) Τοúτο έγνετο με έντολήν του Μεσσηνίας Γρηγορίου και όχι της Συνόδου, ή μάλλον έγνετο καθ' ύπόδειξιν του Κτενά.

Τέσσερες ήμέρες μετά τήν περίφημον ύπογραφήν της όμολογίας και της Δηλώσεως τών έμπλεκομένων λαϊκόν ότι τό θέμα έληξε, δηλαδή τήν 12-2-2002, προέκυψεν τό γεγονός του άφορισμού του Άλεξοπούλου λόγω επαναφοράς του θέματος ύπ' αύτού δι' έπιστολής του, δημοσιευθείσης εις Ελλάδα και έξωτερικόν, εις τήν όποίαν κατηγορεί εκ νέου τόν Θεσσαλονικησ Χρυσόστομον.

Αυτό είχε ως συνέπεια τον έγγραφον άφορισμόν του, υπό του ύπογράφοντος Σεβ. Θεσσαλονίκης κ. Χρυσοστόμου και ώς έκ τούτου τήν άρνησιν των θεολόγων νά συναντηθούν μέ τόν Άλεξόπουλον.

Πρέπει νά σημειωθί ότι τήν 14-2-2002 έκοιμήθη ό έπίσκοπος Φθιώ- τιδος Θεοδοσίος.

Τελικώς έγράφησαν τέσσερα (4) σχέδια και έδόθησαν αυτόβουλάς, χωρίς έγκρισιν Συνόδου, εις τόν Κτενά, νά τά συγχωνεύσῃ και νά εκδώσῃ ένα κοινόν σχέδιον έγκυκλιου. Έκμεταλλευόμενος τήν ύποχώρησιν των δύο θεολόγων, Σκρέτα και Βρακάτου, και τήν άβουλιαν των νά συγχωνεύσουν έκείνοι τά (4) σχέδια, τό έπραξε αυτός και έδημιούργησε ένα νέον σχέδιον, τό όποιον εξέφραζε τάς άπόψεις του και τό όποιον είναι κατά 95% ιδίον του.

Τό σχέδιον αυτό τό όποιον κατατέθη τήν 27-3-2002 και ύγράφη με κόκκινο μελάνι από τούς (4) λαϊκούς, Άλεξόπουλο, Κτενά, Σκρέτα και Βρακάτο και τό όποιον **έκφράζει τόν Κτενά και όχι τήν όρθόδοξον άποψιν τής Έκκλησίας**, έξητήθη νά ύγραφή και από τούς Άρχιερείς και νά κυκλοφορήσῃ αύθημερόν ώς Έγκύκλιος.

Επί μιás τοιαύτης διαδικασίας, καθ' ήν οι άλλοι δύο παρευρισκόμενοι Άρχιερείς έδέχθησαν νά ύγράψουν έκείνην τήν στιγμήν τό δοθέν κείμενον, διά νά τελειώσουν και νά <<κουκουλώσουν>> τό ζήτημα, έφερα τάς άντιρρήσεις μου. Δέν έδέχθην νά ύγράψω ένα κείμενο τό όποιον μου ήτο άγνωστον, ούτε μου είχε δοθή προηγουμένως νά τό μελετήσω και νά εκφέρω τήν γνώμην μου. Αυτό έπρεπε νά πράξουν και οι άλλοι δύο Άρχιερείς, εάν ήθελον νά ενεργήσουν συνειδητώς και Έκκλησιαστικώς. Έπρεπε νά μελετήσουν τό Σχέδιον και νά τό συζητήσουν εν Συνόδω Άρχιερέων μόνον, χωρίς τήν παρουσιαν λαϊκών ή άλλων κληρικών.

Τό πλέον σημαντικόν είναι ότι ούτε τήν ήμέραν έκείνην ούτε ποτέ άλλοτε έμελετήθη ή εξετάσθη Συνοδικώς τό έν λόγω Σχέδιον, άποκλειστικώς και μόνον υπό των Άρχιερέων.

Τελικώς λόγω τής διαφωνίας, έδόθη χρόνος πρός μελέτην αυτού. Άφού τό έμελετήσαμε με (2) θεολόγους και έτοιμάσαμε έγγραφως τάς παρατηρήσεις μας, προσήλθωμεν εις Σύνοδον προγραμματισμένην διά τήν 10-4-2002, κατά τήν όποίαν όμως πλην έμού δέν προσήλθον οι άλλοι δύο Άρχιερείς, διότι, έλαφρά τή συνειδήσει και ενώ είχαν πρός εξέτασιν ένα τόσο σοβαρόν ζήτημα, <<τό έλησμήνησαν>>.

Εν συνεχεία και άφού συμπληρώσαμε τάς **Παρατηρήσεις** μας, τάς απέστειλα εις τούς δύο Άρχιερείς, τόν Κοζάνης Τιτον και τόν Μεσσηνίας Γρηγόριον, τήν 28-4-2002.

Αί **Παρατηρήσεις** αύται ούδέποτε **ανεγνώσθησαν**, ούτε έλήφθησαν ύπ' όψιν από κανέναν, ώς μη ύφιστάμενες. Τό σχέδιον ήτο **προδιαγεγραμμένον**. Ή <<Έγκύκλιος>> του Κτενά έπρεπε νά περάσῃ και νά έγκριθῇ πάση θυσία.

Έκτοτε και έως τήν 3-7-2002, ότε εκλήθημεν νά ύπογράψωμεν τήν <<Έγκύκλιον>> αύτήν, ούδεμία συζήτησις έπ' αυτών των **Παρατηρήσεων** ή επί τής <<Έγκυκλιου>> ύπηρξεν. Άλλά ούτε και τήν ήμέραν έκείνην ή τήν μεθεπομένην, 5-7-2002. **Ύπῆρξαν μόνον άφόρητοι πιέσεις νά τήν ύγράψω.**

Και ενώ οι άλλοι δύο Άρχιερείς, ώς συνήθιζον νά κάνουν εύκόλως και άνεξαίρετως, ύπέγραψαν τό ύποδεχθέν σχέδιον άνευ συζητήσεως και χωρίς νά λάβουν ύπ' όψιν τάς **Παρατηρήσεις** μου ή τάς, υπό έτέρων, διατυπω- θείσας άντιρρήσεις, έπιεζόμενη προσωπικώς δι' άπειλων και βαναύσων ύβρεων νά ύγράψω τόσον έγώ, όσον και οι παρόντες ιερείς. Τό κλίμα ήτο άνεπιτρέπτον διά Έκκλησιαστικώς Συνάξεις, άρμόζον μόνον εις βαρβάρους.

Αί άπειλαί ήσαν βαρείαι και συγκεκριμένα <<**όποιος δέν ύγράψῃ τήν Έγκύκλιον είναι αίρετικός**>>. Άρνήθηκα νά ύγράψω μίαν τοιαύτην <<Έγκυ- κλιον>> διότι **έπίστευα και πιστεύω ότι ήτο και είναι αντίθετος πρός τό όρθό- δοξον πνεύμα τής Έκκλησίας μας και ώς έκ τούτου είναι αίρετική** και ότι **αίρετικός γίνεται όποιος τήν ύγράψῃ και όχι όποιος δέν τήν ύγράψῃ.**

Άπό τά άνωτέρω μπορεί ό καθένας νά αντιληφθῇ ότι μέ τέτοιες άπαράδεκτες μεθοδεύσεις και μέ τέτοιες άπάνθρωπες συνθηκες, αι όποια επικρατούσαν, δέν ήτο δυνατόν νά έπισκιάσῃ ή χάρις του Παναγίου Πνεύματος και νά θεωροῦνται αι <<συνεδριάσεις, Συνοδικαί εν Άγίω Πνεύματι>>, αλλά εν πονηρῷ πνεύματι. Και μάλιστα συνάξεις, με συμ- μετοχήν κοσμικῶν, **αι όποια αρχίζουν και τελειώνουν χωρίς προσευχήν.**

Αύτή, χωρίς ύπερβολήν, είναι ή γενική εικόνα των κληρικολαϊκών Συνάξεων και όχι Συνεδριάσεων τής Ίεράς Συνόδου πρός μελέτην του σο- βαρωτάτου θέματος περί τής Έκκλησίας του Θεου. Μία τέτοια Σύναξις δέν θά μπορούσε ποτέ νά καταλήξῃ εις όμοφωνίαν εν άγίω Πνεύματι και νά εκφράσῃ τό θέλημα του Θεου. Με έκβιασμούς, με άντισυνοδικές μεθοδεύ- σεις, με αντι-ιεραρχικές βαναυσότητες, με τήν δημιουργία τρομοκρατικού κλιματος και τήν επίδειξιν άρθημιατικής ισχύος δέν έπέρχεται ειρήνη και γαλήνη εις τήν Έκκλησία αλλά διχοστασία, πόλεμος και άναρχία.

Αύτή ή άκαταστασία και άναρχία έφάνη εις τήν συνεχείαν τής ίδιας ήμέρας, τής 5-7-2002, όταν άμέσως μετά τήν ύπογραφήν τής αίρετικής Έγκυκλιου και τήν λήξιν τής Συνάξεως, **απεφάσισαν οι λαϊκοί νά κάνουν διορθώσεις τής <<Έγκυκλιου>> των**, ενώ επί διήμενον, αλλά και κατά τήν διάρκειαν τής Συνάξεως, ήρνοντο κάθε συζητήσιν περί διο- ρθώσεων και μόνον άπαιτούσαν ύπογραφήν.

Ἀνεγνώρισαν οὕτω ὅτι τὸ κείμενον, τὸ ὁποῖον πρὸ ὀλίγων ὥρων εἶχον ὑπογράψαι διότι τὸ ἐθεώρουν θεόπνευστον, ἐχρηζε διορθώσεων, ἀλλαγῶν, προσθηκῶν καὶ ἀφαίρέσεων. Τότε διατὶ τὴν πίστιν πρὸς ὑπογραφήν ἄνευ συζήτησεως καὶ ἄνευ γνώσεως τοῦ περιεχομένου καὶ τῶν θέσεων τοῦ πρὸς ὑπογραφήν κειμένου;

Αὐτὰς τὰς διορθώσεις τὰς ἕκαμαν μόνον τῶν λαϊκοῖ, μοναχοῖ καὶ ἱερομόναχοι, χωρὶς τοὺς Ἀρχιερεῖς. Οἱ Ἀρχιερεῖς τὴν μόνην **σοβαρὴν ἀποστολὴν τὴν ὁποῖαν ἐνόμιζαν ὅτι εἶχον ἦτο νὰ ὑπογράψουν ἄνευ ἀντιρρήσεως καὶ ἐλέγχου ὁποιοδήποτε κείμενον θὰ ἐτοίμαζε ὁ Κτενὰς καὶ οἱ σὺν αὐτῷ.**

Διὰ τὸ περὶ Ἐκκλησίας ἀναφυέν ζήτημα πρέπει νὰ ληθῆ ὑπ' ὄψιν ὅτι:

α) Εἰς τὴν διάρκειαν τῶν δέκα ἐννέα (19) μηνῶν, κατὰ τοὺς ὁποίους ἐκράτησε ἡ διαμάχη, οὐδέποτε συζητήθη ὡς θέμα ἐν Συνόδῳ, εἰς ἐπίπεδον μόνον ἀρχιερέων.

β) Ἀντὶ συνεδριάσεων τῆς Ἱεραρχίας, καὶ χωρὶς τὴν ἔγκρισίν τῆς, ἐγένοντο συνάξεις, δηλαδὴ, συγκεντρώσεις Ἀρχιερέων, Ἱερέων, Μοναχῶν, δοκιμῶν μοναχῶν, λαϊκῶν, καὶ τοῦτο ὄχι πρὸς συζήτησιν τῶν σχετικῶν θεμάτων ἀλλὰ, λόγῳ Ἱεραρχικῆς <<ἀνασφάλειας>>, πρὸς ἐπίδειξιν δυνάμεως, πρὸς δημιουργίαν τρομοκρατικοῦ κλίματος καὶ πρὸς ὑπογραφήν προειλημμένων ἀποφάσεων.

γ) Εἰς ὅσα ζητήματα σχετιζόμενα μὲ τὸ περὶ Ἐκκλησίας θέμα ἐζητήσαμεν συζητήσιν, ἔστω καὶ εἰς τὰς συνάξεις αὐτάς, δὲν ἔγινε ἀποδεκτὸ καὶ οὐδεμίαν συζήτησιν ἐγένετο περὶ αὐτῶν. Παράδειγμα, **τὸ θέμα περὶ τοῦ ἐάν ὁ Χριστὸς εἶναι προαίτιος**, διὰ τὸ ὁποῖον ἐζητήθη νὰ γίνῃ συζήτησις εἰς τὴν συνάξιν τῆς 8-2-2002 καὶ τοῦτο δὲν ἐγένετο δεκτὸν. Διατὶ ἄραγε;

δ) Ὅχι μόνον θέματα δὲν συζητήσονται εἰς τὰς συνάξεις αὐτάς, ἀλλὰ αἱ ἀπαρτήσεις μας εἰς τὰ κείμενα τῶν συμβούλων τῶν Μεσσηνιακῆς Γρηγορίου δὲν ἀνεγνώσθησαν ποτὲ καὶ δὲν ἐλήφθησαν κἀν ὑπ' ὄψιν. Παράδειγμα: Αἱ **Παρατηρήσεις** μας, τῆς 28-4-2002, διὰ τὰ σοβαρὰ δογματικὰ λάθη τῆς προτεινομένης <<Εγκυκλίου>>.

<<Μνήσθητι, Κύριε, τῆς Ἀγίας σου Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας, τῆς ἀπὸ περάτων ἕως περάτων τῆς οἰκουμένης, καὶ εἰρηνεύσουσ ἀπὲν, ἵν περιποιούσ τῷ τιμίῳ Αἵματι τοῦ Χριστοῦ σου.>> (Λειτουργία τοῦ Μεγ. Βασιλείου)

<<Εὐλόγησον τὸν στέφανον τοῦ ἐναντιοῦ τῆς χριστιότητός σου· παῖσον τὰ σκίσματα τῶν Ἐκκλησιῶν... τὰς τῶν ἀίρεσεων ἐναντιστάσεις ταχεῶς κατάνουσον, ἥ δύναμι τοῦ ἁγίου σου Πνεύματος>> (Λειτουργία τοῦ Μεγάλου Βασιλείου)

ΑΙ ΑΝΤΙΚΑΝΟΝΙΚΑΙ ΕΝΕΡΓΕΙΑΙ ΤΩΝ ΜΕΣΣΗΝΙΑΣ ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ, ΦΘΙΩΤΙΔΟΣ ΘΕΟΔΟΣΙΟΥ ΚΑΙ ΚΟΖΑΝΗΣ ΤΙΤΟΥ, ΕΙΣ ΣΧΕΣΙΝ ΜΕ ΤΟ ΠΕΡΙ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΑΝΑΦΥΕΝ ΘΕΜΑ, ΑΠΟ ΤΟΝ ΑΠΡΙΛΙΟΝ ΤΟΥ 2001 ΕΩΣ 8-12-2002

Εἰς τὴν μέχρι τοῦδε παρουσίαν τοῦ θέματος, ἀναφέραμε συντόμως τὰ βασικὰ ἱστορικὰ γεγονότα τὰ ὁποῖα συνέβησαν ἀπὸ τὸ ζέσπασμα τοῦ σάλου τὸν Ἀπρίλιον τοῦ 2001 ἕως 8/12/2002.

Διὰ τῶν ὀλίγων αὐτῶν ἱστορικῶν στοιχείων μαρτυρεῖται ἡ ψυχικὴ σύγχυσις ἣ ὁποία διακατεῖχε καθ' ὅλον τὸ ἀνωτέρω χρονικὸ διάστημα τοὺς καταχθηνόμενους ἀπὸ τὸ περιβάλλον τῶν Ἀρχιερέων Ἀποδεικνύεται ὅτι ποτὲ τοὺς δὲν ἔμαθον νὰ σκέπτονται καὶ νὰ ἐνεργούν με κριτήρια Ἐκκλησιαστικά, Συνοδικὰ καὶ μὲ τὴν ἀνάλογον Ἱεραρχικὴν εὐθύνην. Οὕτε οἱ ἴδιοι, οὕτε τὸ περιβάλλον τὸ ὁποῖον τοὺς καθοδηγεῖ ἀπόλυτα καὶ εὐθύνεται δι' ὅλοκρον τὴν κατάστασιν ἣ ὁποία ἐδημιουργήθη εἶχον συνειδηθῆ τῶν ἐθῶντων τῶν.

Δέν ἦτο μία ἡ ἀντικανονικὴ τῶν ἐνέργεια κατὰ τὸ χρονικὸν αὐτὸ διάστημα, ἀλλὰ πολλές. Δέν ἦτο μία παρανομία, ἀλλὰ πολλές. Δέν ἦτο ἓνα μεμονωμένο γεγονός, ἀλλὰ τὸ σύνολον τῶν ἐνεργειῶν τῶν. Εἰς τὴν συνέχειαν θὰ ἀναπτύξωμεν τὰς βασικωτέρας ἀντικανονικὰς καὶ παρανόμους ἐνεργείας τῶν, αἱ ὁποῖαι τοὺς ὠδήγησαν εἰς τὸ **Ἐκκλησιαστικὸν Πραξικόπημα καὶ Σχίσμα τοῦ Δεκεμβρίου 2002:**

Πρώτη ἀντικανονικὴ ἐνέργεια:

Τὸν Ἀπρίλιον τοῦ 2001, ὁ Μεσσηνιακὸς Γρηγόριος ἀνέθεσε προσωπικὰ καὶ μυστικὰ, χωρὶς τὴν ἔγκρισιν τῆς Ἱεράς Συνόδου, εἰς δύο λαϊκοὺς, τὸν Λ. Κτενὰ καὶ τὸν Π. Ἀλεξόπουλο, οἱ ὁποῖοι δὲν ἦσαν κἀν θεολόγοι, νὰ μελετήσουν τὸν Συνοδικὸν Ἡμεροδείκτην τοῦ 1999 διὰ πιθανὰ σφάλματα.

Τὴν πρώτην αὐτὴν ἀθαιρησίαν ἠκολούθησε δευτέρα. Οἱ δύο ἐντολοδοχοὶ τοῦ Προέδρου τῆς Ἱεράς Συνόδου, ἀντὶ νὰ καταθέσουν τὴν μελέτη τῶν εἰς τὸν ἐντολέα τῶν ἢ εἰς τὴν Ἱεραρχίαν πρὸς ἐνέργεια τῶν περαιτέρω, τὴν ἐκκυκλοφόρησαν εἰς τὸν λαόν ὡς ἀναμφίβουλον καὶ τελικὴν ἀλήθειαν. Ὡς ἐκ τοῦτου, θαρρύντες εἰς τὴν ἰδίαν γνῶμην ἐσπερμολόγησαν ἀνευθύνας καὶ σκανδαλωδῶς κατὰ τὸ Ἡμεροδείκτην, κατ' ἐμοῦ προσωπικῶς, κατὰ δεδηλωμένον θέσεων τῆς Ἐκκλησίας μας ἀπὸ τοῦ Ἁγίου Πατρὸς καὶ ἐντεῦθεν, καὶ κατὰ τῆς Ὁρθοδόξου διδασκαλίας περὶ Χριστοῦ, περὶ Ἁγίας Τριάδος, περὶ τῆς Κεφαλῆς τῆς Ἐκκλησίας καὶ περὶ τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Θεοῦ.

Ἐτσι, ὅπως ἀσυνέτως, ἐξέσπασε σάλος, ὁ ὁποῖος μετεξελίχθη ἀρχιεκτονικός εἰς τὴν πρόκλησιν Ἐκκλησιαστικοῦ Σχίσματος.

Δευτέρα ἀντικανονικὴ ἐνέργεια:

Διὰ τὸ ἀδικαιολογητὸς προκλήθην πρόβλημα περὶ Ἐκκλησίας, οἱ ἄλλοι Ἀρχιερεῖς δὲν ἐδέχθησαν ποτὲ νὰ ἀποτελέσῃ τοῦτο θέμα ἡμερησίας διατάξεως τῆς Ἱεραρχίας καὶ οὕτω νὰ μελετηθῇ καὶ νὰ ἐξετασθῇ εἰς συνεδριάσεις τῆς Ἱεράς Συνόδου.

Ἐνεκα τούτου, τὸ θέμα περὶ Ἐκκλησίας δὲν συνεζητήθη **ποτέ** ἐν Συνόδῳ, ὑπὸ τῶν Ἀρχιερέων μόνον. Ἄς σημειωθῇ ὅτι ὁ Μεσσηνίας Γρηγόριος δὲν ἐδέχετο τὸν Θεσσαλονίκης Χρυσόστομον νὰ συζητηθῇ τὸ θέμα, ἔστω καὶ προσωπικῶς. Διατι; Αὐτὴν τὴν ἐντολὴν εἶχεν; Ἡ δὲν ἐγνώριζε ποιὸν ἦτο τὸ θέμα; Μάλλον τὸ ἀγνοοῦσε καὶ μέχρι σημεῖον τὸ ἀγνοεῖ, καὶ δι' αὐτὸ δὲν τοῦ ἐπέτρεπον νὰ τὸ συζητήσῃ.

Ἡ πραγματικότης ἦτο ὅτι ἐφοβεῖτο μήπως διὰ τῶν ἐπιχειρημάτων τοῦ Θεσσαλονίκης Χρυσοστόμου ἐπιθετο καὶ ἀλλάξε γνώμη περὶ τοῦ θέματος. Χαρακτηριστικὴ ἦτο ἡ φράσις του πρὸς τὸν Θεσσαλονίκης εἰς τὴν συνάντησιν τῆς 31-10-2001: <<Κοίταξε νὰ δῆς, ἐδῶ ἤρθαμε νὰ ἀνακαλέσῃς καὶ σὺ δῖως πᾶς, θά μᾶς ἀλλάξῃς τὰ μυαλά.>> Αὐτὸ τὸ ἐπανελάβε ἀπευθυνόμενος καὶ πρὸς τὸν Κοζάνης Τίτον: <<Πρόσεξε, γιατί αὐτὸς θά μᾶς ἀλλάξῃ τὰ μυαλά.>> Ἐπίσης ἠτο διάχυτο τὸ σύνθημα: <<Μὴν ἀφήσῃς μόνους τοὺς Ἀρχιερεῖς μέ τὸν Θεσσαλονίκης διότι θά τοὺς πείσῃ.>>

Τρίτη ἀντικανονικὴ ἐνέργεια:

Οἱ Ἀρχιερεῖς, καθ' ὑπόδειξιν τῶν συμβούλων των, Κτενάς καὶ Ἀλεξοπούλου, ἠρνοῦντο ἀρχικῶς νὰ ζητηθῇ ἡ γνώμη τῶν θεολόγων ἐπὶ τοῦ θέματος, ἐνῶ οἱ σύμβουλοι τῶν ὄχι μόνον εἶχον ἀνάλαβη νὰ χειρισθῶν ἐν λευκῷ τὸ ὅλον θέμα ἀλλὰ ἦσαν παρόντες εἰς κάθε σύναξιν, ἦδη ἀπὸ τὴν πρώτην τῆς 11/7/2001.

Ἡ ἄρνησις ἐβασίζετο εἰς τὴν δηλώσιν Κτενά, ἐνώπιον πάντων: <<Θὰ γίνω οἰκουμενιστὴς ἂν δεχθῶ νὰ συζητήσω μέ τοὺς θεολόγους, γιατί αὐτοὶ σπούδασαν σέ οἰκουμενιστὴς καθ' ἡμετέρας.>> Ἄν τοὺς δεχθῶ, δέχομαι τὸν οἰκουμενισμό καὶ αὐτὸ θά ἦταν ἄρνησις τῆς πίστεώς μου.>>

Τὸ ὅτι κατόπιν ὁ Κτενάς ἐδέχθη νὰ συζητηθῇ καὶ νὰ συνεργασθῇ μέ τοὺς δύο θεολόγους, Δ. Σκρέτα καὶ Ἄ. Βρακάτο, παρὰ τὴν ἀρχικὴν του δηλώσιν, φανερῶνει τὸν καιροσκοπισμὸν του. Ἀπέρριπτε μόνον ὅσους διαφωνοῦσαν μαζί του καὶ ὄχι ὅσους ἦσαν θεολόγοι.

Εἰς τὴν σύναξιν τῆς 27ης Μαρτίου 2002, ὁ Ἄ. Κτενάς εἶπεν: <<Περὶ τοῦ θέματος αὐτοῦ ἔχω ἐρωπίσει (4) θεολόγους εἰς τὴν Πάτραν οἱ ὁποῖοι συμφωνοῦν μαζί μου. Ἐάν θέλετε μπορῶ νὰ σᾶς φέρω (10) θεολόγους ἐδῶ διὰ νὰ πεισθῆτε.>>

Ἀλήθεια, ὅλοι αὐτοὶ οἱ (10) θεολόγοι ποῦ ἐσπούδασαν; Δέν ἐσπούδασαν εἰς οἰκουμενιστὰς καθηγητάς; Δηλαδή, ὅποτε κρίνει ὁ Κτενάς εἶναι οἰκουμενισταὶ καὶ ὅποτε θέλει ὄχι;

Μέ τέτοια κριτήρια κατηθύνε τοὺς Ἀρχιερεῖς, ἀπὸ τοὺς ὁποῖους εἶχεν ἀφαίρει καὶ τὴν ἱκανότητα νὰ σκέπτονται καὶ τὸ αἰσθημα τῆς ὑποχρέωσας νὰ συνεδριάξουν ἐν Συνόδῳ.

Τετάρτη ἀντικανονικὴ ἐνέργεια:

Εἰς ὅλας τὰς συνάξεις (διότι αὐταὶ δὲν ἦσαν συνεδριάσεις τῆς Ἱεράς Συνόδου, καθὼς Συνεδριάσις τῆς Ἱεράς Συνόδου σημαίνει ὅτι παρίστανται μόνον Ἀρχιερεῖς καὶ οὐδεὶς ἄλλος), με ἀπόφασιν τοῦ Μεσσηνίας Γρηγορίου, εἰσήρχοντο εἰς τὴν αἴθουσαν, ἐκτός τῶν Ἀρχιερέων καὶ λαϊκοί, Ἱερεῖς, Διάκονοι, Μοναχοὶ καὶ Δόκιμοι ἢ ὑποψήφιοι Μοναχοί, ἀπὸ 25 ἕως 30 ἄτομα.

Ὅμως καὶ εἰς αὐτοῦ τοῦ εἶδους τὰς συνάξεις, ἀπηγορεύετο νὰ ἔχη <<κόσμο δικό του>> ὁ Θεσσαλονίκης. Αὐτὸ ἐσχολιάζετο δυσμενῶς!

Διὰ τοὺς ἔχοντας γνώσιν περὶ τοῦ πῶς συνεδριάζει ἡ Ἱερά Σύνοδος, αὐτὴ ἢ συνάξεις δὲν ἔχει καμμίαν σχέσηιν με συνεδριάσιν Ἱεράς Συνόδου. Ἐκτός αὐτοῦ ἡ ὀχλαγωγία, ἡ ἀσχετοσύνη τῶν μὴ ἐχόντων γνώσιν, θέσιν καὶ ἀρμοδιότητα εἰς τὸν χρόνον αὐτόν, μετέτρεπον τὴν αἴθουσαν τῶν συνεδριάσεων τῆς Συνόδου εἰς ἐκδήλωσιν πεζοδρομίου. Καὶ ὅταν μάλιστα αἱ τοιούτου εἶδους συνάξεις πολλακίς ἤρχιζον καὶ ἐτελείωναν χωρὶς προσευχῆν.

Πέμπτη ἀντικανονικὴ ἐνέργεια:

Εἰς τὰς συνάξεις αὐτὰς δὲν ἔγινε ποτὲ μελέτη καὶ συζήτησις ἐπὶ τοῦ θέματος. Αἱ συνάξεις ἐγίνοντο μόνον διὰ νὰ ὑπογραφῶν πολυσελίδα κείμενα προετοιμασμένα ἀπὸ τοὺς Κτενά, Ἀλεξόπουλο καὶ λοιποὺς μυστικοσυμβούλους. Τὰ ἐνεφάνιζον δὲ τὴν στιγμὴν τῆς συνάξεως καὶ ἀπαιτοῦσαν νὰ ὑπογραφῶν καὶ νὰ δημοσιευθῶν ἀθύμερον, χωρὶς νὰ ἔχουν μελετηθῇ προηγουμένως ὡς ἀρμοζει.

Αὐτοῦ τοῦ εἶδους αἱ προσχεδιασμένα μεθοδεύσεις καὶ ἐκβιαστικαὶ πιέσεις διὰ ληψὶν βεβιασμένα ἀποφάσεων συνέβησαν πολλακίς. Παράδειγμα τοιούτων εἶναι αἱ συνάξεις:

α) Εἰς τὴν Ἱ. Μ. Γοργοῦπηκόου Λαμίας τὴν 6-2-2002,

β) Εἰς Ἀθήνας τὴν 8-2-2002,

Σημείωσις: Τὴν 14-2-2002 ἐκοιμήθη ὁ Φωτιώτιδος Θεοδόσιος.

γ) Εἰς Ἀθήνας τὴν 27-3-2002,

δ) Εἰς Ἀθήνας τὴν 3-7-2002, καὶ

ε) Εἰς Ἀθήνας τὴν 5-7-2002.

Τὴν 5-7-2002, συγκεκριμένως, καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς συνάξεως, ὕβριζον, ἐχλευάζον καὶ ἐπιέζον, διὰ τὴν ὑπογραφήν τῆς αἰρετικῆς Ἐγκυκλίου. Τὸ παράδοξον αὐτῆς τῆς βεβιασμένης ἐνεργείας νὰ ὑπογραφῆ αὐτὴ εἶναι ὅτι ἀμέσως σχεδὸν μετὰ τὴν λήξιν τῆς συνάξεως καὶ τὴν ἀποχώρησιν τῶν ὑπογραψάντων, ἤρχισαν τὴν τροποποιήσιν τῆς οἱ λαϊκοὶ καὶ μερικοὶ κληρικοὶ.

Αἱ πιέσεις διὰ τὴν ὑπογραφήν τῆς αἰρετικῆς ταύτης ἐγκυκλίου συνεχίσθησαν μὲ διαφόρους τρόπους, ἐπιστολάς, διαδόσεις καὶ συκοφαντίας ἕως τὴν 8-12-2002.

Ἑκτη ἀντικανονικὴ ἐνέργεια:

Τὴν σύνταξιν ὄλων τῶν ἐγγράφων τῶν δύο Ἀρχιερέων καὶ ἰδιαίτερός τῆς <<Ἐγκυκλίου>> τῶν, τὴν ἀνέλαβον λαϊκοὶ, οἱ ὅποιοι εἶχον πρῶτα ἀφοπλίσει καὶ παροπλίσει τοὺς Ἀρχιερεῖς.

Ἐδῶ θὰ πρέπει νὰ ἀναφερθῆ ἡ ἐρώτησις τοῦ Κτενᾶ πρὸς τὸν Κοζάνης Τιτον, τὴν 27-3-2002, διὰ νὰ γίνῃ ἀντιληπτὸν πόσον ἀντιλαμβάνοντο οἱ Ἀρχιερεῖς τὰ πολυσέλιδα κείμενά του τὰ ὅποια ὑπέγραψαν ἀσυζητητί.

Κτενᾶς πρὸς τὸν Κοζάνης: <<Σβασμάτωτα ὁ Χριστὸς εἶναι αἰώνιος ἢ ὄχι.>>

Κοζάνης μετὰ ἀπὸ σκέψιν: <<Δέν ξέραω.>>

Κτενᾶς: <<Δέν γνωρίζετε ἂν ὁ Χριστὸς εἶναι αἰώνιος ἢ ὄχι.>>

Κοζάνης: <<Ὅχι, δέν ξέραω.>>

Κτενᾶς: <<Καὶ πὼς θὰ πάρετε τὸ κείμενο τῆς ἐγκυκλίου, τὸ ὅποιο θὰ συντάξουμε γιὰ νὰ τὸ ἐξετάσετε.>>

Κοζάνης: <<Ξέραω γώ.>>

Αἱ ἐρωτήσεις αὐταὶ ἐγένοντο παρόντος τοῦ Μεσσηνιας Γρηγορίου καὶ 20 ἀκόμη ἀτόμων. Καὶ οὔτε αὐτὸς ἀπήνησεν οὔτε οἱ ἄλλοι.

Ἀπὸ αὐτὸ καὶ μόνον ἀντιλαμβάνεται κανεὶς πόσον ἠδύναντο οἱ Ἀρχιερεῖς νὰ διακρίνουν τὰς αἱρέσεις τῆς <<Ἐγκυκλίου>> καὶ ὄλων τῶν ἄλλων πολυσελίδων φυλλαδίων, τῶν αἰρετικῶν Κτενᾶ, Ἀλεξοποῦλου καὶ τῶν συμφρονούντων αὐτοῖς.

Τότε ποῖαν θὰ ἦτο ἡ <<Ἐγκύκλιος>> ἡ ὁποία θὰ ἐκυκλοφοροῦσε ὡς Συνοδικὴ Ἐγκύκλιος; Τῶν Ἀρχιερέων ἢ τῶν αἰρετικῶν λαϊκῶν, Κτενᾶ, Ἀλεξοποῦλου καὶ τῶν συμφρονούντων αὐτοῖς;

Θὰ ἐξέφραζε τὸ πνεῦμα τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας; **ΟΥΔΕΠΟΤΕ!**

Τὰς τροποποιήσεις τῆς ὑπογραφείσης <<Ἐγκυκλίου>> τῶν, τὰς διενήργησαν ἐπίσης λαϊκοὶ, ἐνῶ ἡ συμμετοχὴ τῶν Ἀρχιερέων τόσον εἰς τὴν σύνταξιν ὅσον καὶ εἰς τὰς τροποποιήσεις **ἦτο ἀνύπαρκτος.**

Τὸ οὐσιαστικὸν ἔργον τῶν δύο Ἀρχιερέων, Μεσσηνιας καὶ Κοζάνης,

εἶχεν ἐκχωρηθῆ εἰς δύο λαϊκοὺς συμβούλους τῶν, οἱ ὅποιοι οὔτε θεολογοὶ ἦσαν οὔτε θεολογικὴν κατάρτησιν εἶχον. Καὶ ἡ μόνη ἀποστολὴ καὶ <<Ἀρχιερατικὴ>> εὐθύνη τῶν Μεσσηνιας καὶ Κοζάνης ἦτο νὰ ὑπογράψουν ἄνευ μελέτης καὶ τυφοῖς ὁμμασιν τὰ κείμενα τοῦ Κτενᾶ.

Ἐβδόμη ἀντικανονικὴ ἐνέργεια:

Εἰς καμμίαν σύναξιν δέν ἐδέχοντο νὰ συζητηθῆ ἢ νὰ ἀναγνωσθῆ, πολὺ λιγώτερο νὰ ληφθῆ ὑπ' ὄψιν, κάθε κείμενον ἀντίθετον πρὸς τὰς ἀπόψεις Κτενᾶ, Ἀλεξοποῦλου καὶ τῶν λοιπῶν <<ιεροεξεταστῶν>>.

Ἀποτέλεσμα τούτου ἦτο ὅτι σοβαρὰ δογματικὰ θέματα, τὰ ὁποῖα ἐν τῷ μεταξύ προέκυψαν, νὰ μὴ ἔχουν συζητηθῆ συλλογικῶς, νὰ ὑπάρχουν σοβαραὶ διαφωναίαι ἐπ' αὐτῶν, καὶ παρὰ ταῦτα νὰ γίνεται προσπάθεια συγκαλύψεως τῶν αἰρετικῶν τῶν δοξασίων, αἱ ὁποῖαι ὑπῆρχον εἰς τὰ φυλλάδιά τῶν καὶ εἰς τὴν <<Ἐγκύκλιόν>> τῶν.

Εἰς τὴν πραγματικότητα ἀγνοοῦν καὶ παρασιωποῦν, ὄλας τὰς αἱρέσεις τῶν, ἀλλοτριώνουν τὴν ἀλήθειαν καὶ παρουσιάζουν τὸ λευκὸν ὡς μέλαν (βλέπε αἱρέσεις τῶν εἰς τὴν συνέχειαν, σελ. 41).

Ὀγδὴ ἀντικανονικὴ ἐνέργεια:

Ἡ σύνταξις τῆς ἐν λόγῳ <<Ἐγκυκλίου>> δέν ἐγίνε ὑπὸ Συνοδικῶς διορισμένης ἐπιτροπῆς, ἀλλὰ μὲ προσωπικὴν ἐπιστολήν τοῦ Μεσσηνιας Γρηγορίου, χωρὶς ἐνημέρωσιν ὄλων τῶν Ἀρχιερέων καὶ χωρὶς Συνοδικὴν ἀπόφασιν.

Ἐννάτη ἀντικανονικὴ ἐνέργεια:

Τὴν 27-3-2002, κατέθεσαν ὑπογεγραμμένην μὲ κόκκινον μελάνι τὴν λεγομένην <<Ἐγκύκλιόν>> τῶν οἱ Κτενᾶς, Ἀλεξοπουλος, Σκρτέας καὶ Βρακάτος, ἐκ τῶν ὁποίων οἱ δύο τελευταῖοι μέχρι πρότινος συνηργάζοντο μεθ' ἡμῶν καὶ αἱ γραφεῖσαι μαρτυρία τῶν διαφωνούντων σαφῶς μὲ τὰς ἀπόψεις Κτενᾶ - Ἀλεξοποῦλου, οἱ ὅποιοι εἶχον ἤδη παρασύρει καὶ τοὺς Ἀρχιερεῖς.

Εἶναι πρωτοφανές εἰς τὰ ἐκκλησιαστικὰ χρονικά, μίᾳ Συνοδικῇ Ἐγκύκλιος νὰ συντάσσεται μόνον ἀπὸ λαϊκοὺς, χωρὶς τὴν συμμετοχὴν Ἀρχιερέων καὶ νὰ ἐγκρίνεται ὑπὸ τῶν ἰδίων τῶν λαϊκῶν διὰ τῆς ὑπογραφῆς τῶν μὲ κόκκινον μελάνι.

Ἐτι δὲ πρωτοφανές εἶναι νὰ ἀπαίτηται ὑπ' αὐτῶν νὰ ὑπογραφῆ, χωρὶς νὰ μελετηθῆ καὶ ἐγκριθῆ προηγουμένως, ὑπὸ τῆς Ἱεραρχίας. Δέν τὴν ἀπέστειλον προηγουμένως εἰς τοὺς Ἀρχιερεῖς πρὸς μελέτην μὲ ἀρκετὴν εὐχέρειαν χρόνου, ἀλλὰ τὴν κατέθεσαν καὶ ἀπαιτούσαν νὰ ὑπογραφῆ αὐθημέρον, παριστάμενοι καὶ οἱ ἴδιοι χωρὶς νὰ δύνανται οἱ Ἀρχιερεῖς νὰ τὴν μελετήσουν ἰδιαίτερός.

Εἶναι δυνατόν ἓνα τοιοῦτον ἐγγραφοῦν νὰ ὑπογράφεται χωρὶς προηγουμένην μελέτην, ἔρευναν, κατοχύρωσιν ἀγιογραφικὴν καὶ ἀγιοπατερικὴν καὶ νὰ ἀποτελῆ Ἐγκύκλιον Συνόδου; **ΟΥΔΕΠΟΤΕ!**

Δεκάτη αντικανονική ενέργεια:

Ουδέποτε ἐδέχθησαν νά συζητησῶμεν τὰς ἀπό 28-4-2002 <<Παρατηρήσεις>> μας, οὔτε καν εἰς τὰς συνάξεις τῆς 3-7-2002 ἢ 5-7-2002.

Μετά παρέλευσιν 65 ἡμερῶν ἀπὸ τῆς 28-4-2002, ἡμέρα ἀποστολῆς τῶν <<Παρατηρήσεων>> μας, ἦτοι τὴν 3-7-2002, ἐγινε πάλιν συνάξις μετὰ Κληρικοῦς, Μοναχοῦς καὶ λαϊκοῦς πρὸς ἄμεσον ὑπογραφήν τῆς <<Ἐγκυκλίου>> καὶ ὄχι πρὸς συζήτησιν ἐπ' αὐτῆς.

Σημειωτέον ὅτι τὴν ἡμέραν ἐκείνην προσήλθεν ὁ Ἀρχιμανδρίτης καὶ Θεολόγος π. Εὐθύμιος Ἐπιφανίου, ὁ ὁποῖος ἐξήτησεν ἀκρόασιν ὑπὸ τῆς Ἱεράς Συνόδου, εἰς τὴν ὁποίαν κατέθεσε διασέλιδον ὑπογεγραμμένον χειρογράφον του, ὑποδεικνύων τὴν παῦσιν τῶν ἐριδῶν, τῶν διαφωνιῶν καὶ τῶν ἀλληλοκατηγοριῶν πρὶν καταληξοῦν εἰς σχίσμα.

Ἀνέφερε ἐπίσης ὅτι ἀφοῦ ἐμελέτησε τὸ σχέδιον ἐγκυκλίου καὶ ἄλλα ἔγγραφα κατέληξε εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι ὅλα αὐτὰ πρέπει νά ἀποσυρθοῦν καὶ νά καταστραφοῦν. Διὰ τοῦτο προέβη εἰς τὴν καῦσιν αὐτῶν, τὴν ἰδίαν στιγμὴν, ἐνώπιον τῶν Ἀρχιερέων.

Παρ' ὅλα αὐτὰ ὅμως, οὐδεμία συζήτησις καὶ πάλιν ἐγένετο ἐπὶ τῶν ἀπὸ 28-4-2002 <<Παρατηρήσεων>> μας.

Τοῦτο ἀποτελεῖ παραβίασιν κάθε ἐννοίας Ἐκκλησιαστικοῦ καὶ Κανονικοῦ δικαίου, ἀκόμη καὶ τῆς κοινῆς λογικῆς, καθὼς δὲν δύναται νά ληφθοῦν ἀποφάσεις ἄνευ προηγουμένης μελέτης καὶ συζητήσεως ὧλων τῶν θέσεων καὶ ἀντιρρήσεων. Ἐξ ἄλλου, αἱ <<Παρατηρήσεις>> αἰτιολογοῦσαν τὴν μὴ ὑπογραφήν τῆς <<Ἐγκυκλίου>> τῶν ὑπ' ἐμοῦ.

Ἐνδεκάτη αντικανονική ενέργεια:

Τὴν 5-7-2002 ἡμέραν Πέμπτην, κατοπιν ἐξβιασμοῦ καὶ ἀπειλῶν καὶ χωρὶς νά μελετηθοῦν ἢ συζητηθοῦν τὰ κείμενα τοῦ Σχεδίου Ἐγκυκλίου καὶ τῶν <<Παρατηρήσεων>> μας, ἐξήτηθη νά ὑπογραφῆ τὸ Σχέδιον, ὡς θεόπνευστος Ἐγκύκλιος.

Τὸ ὅτι τὴν 5-7-2002 ὑπῆρξαν ἐξβιασμοὶ καὶ ἀπειλαὶ καθαιρέσεως κατὰ παντός μὴ δεχθέντος νά ὑπογράψῃ τὴν <<Ἐγκυκλίον>> τῶν, εἶναι γεγονός ἀναμφισβήτητον. Ἐπιβεβαιώνεται καὶ ἀπὸ τὸ ὕλικό τῆς μαγνητοφωνήσεως, ἢ ὁποία ἐγένετο μετὰ ἐντολὴ τοῦ Μεσσηνιαῆς.

Ἀποκαλυπτικὴ διὰ τὴν συνάξιν αὐτὴν ἦτο ἡ ἐρώτησις τοῦ Θεολόγου Ἀρχιμ. π. Εὐθιμίου <<Ἅγιοι Ἀρχιερεῖς, γνωρίζετε τὸ κείμενο τῆς Ἐγκυκλίου, τὸ ὁποῖο πρόκειται νά ὑπογράψετε αὐτὴν τὴν στιγμὴν;>> Οἱ δὺο Ἀρχιερεῖς ἀπήντησαν ὁμοφώνως: <<Ἐμεῖς εἴμαστε ἀγράμματοι, δὲν εἴμαστε θεολόγοι καὶ δὲν ξέρουμε.>>

Ἐν συνεχείᾳ ὁ π. Εὐθύμιος ἐρώτησε τοὺς ἱερεῖς: <<Ἀδελφοὶ καὶ Πατέρες, γνωρίζετε τί περιέχει τὸ κείμενο τῆς Ἐγκυκλίου ποῦ θὰ ὑπογράψετε τώρα;>>

Οἱ ἱερεῖς ἀπήντησαν: <<Ὅχι, δὲν γνωρίζουμε.>> Ὁ π. Εὐθύμιος συνέχισε: <<Πατέρες, ἐγὼ τὸ διάβασα καὶ τὸ ἔκανσα προχθὲς τὴν Τρίτην (3-5-2002) μπροστὰ στοὺς Ἀρχιερεῖς.>> Τότε τοὺς ἐπέδειξε ὅτι εἶχε μείνει ἀπὸ τὴν καῦσιν.

Τελικῶς ἡ <<Ἐγκύκλιος>> τῶν ὑπεγράφη ὑπὸ δύο ἐκ τῶν τριῶν Ἀρχιερέων καὶ -ὄλως ἀντικανονικῶς- ὑπὸ ἀρκετῶν ἐκ τῶν παρευρισκομένων Ἱερῶν καὶ Μοναχῶν, χωρὶς νά εἶναι ἐνημερωμένοι καὶ χωρὶς νά ἀπαιτῆται ἡ ὑπογραφή αὐτῶν εἰς Συνδικτὴν Ἐγκύκλιον.

Ὀλόκληρος ἡ διαδικασία τῆς ὑπογραφῆς τῆς <<Ἐγκυκλίου>> τῶν ὑπῆρξεν ἐξβιαστικὴ καὶ ἀντιεκκλησιαστικὴ. Διὰ τοῦτο καὶ ἡ συνάξις αὐτῆς ἤμπορεῖ νά χαρακτηρισθῆ μόνον ὡς ληστρικὴ παραसυναγωγὴ. Ἡ δὲ <<Ἐγκύκλιος>> εἶχε τὴν τύχην ἢ ὁποία τῆς ἀξίσε: ἐπεμβαίνοντες εἰς τὸ κείμενον διὰ τροποποιήσεων μετὰ τὴν ὑπογραφήν τῆς, τὴν κατέστησαν οἱ ἴδιοι ἄκρυν, ἀνυπόστατον καὶ ἀδύνατον πρὸς δημοσίευσιν μέχρι σήμερον.

Ἀδωδεκάτη αντικανονική ενέργεια:

Ἐνὸ μέρῃ τὴν μεσημβρίαν τῆς 5-7-2002, ἠρνοῦντο κάθε συζήτησιν ἐπὶ τῶν λῶθων τῆς <<Ἐγκυκλίου>> τῶν καὶ ὑπεστήριζον ὅτι αὐτὴ δὲν ἔχει κανένα λάθος, τὰ πράγματα ξαφανικὰ ἀλλάξαν.

Τὸ ἴδιο βράδυ καὶ μετὰ τὴν ἀποχώρησιν τῶν ὑπογραψάντων, ὀρισμένοι λαϊκοὶ καὶ κληρικοὶ ἐπέβαλον τροποποιήσεις εἰς τὸ ἦδη ὑπογεγραμμένον καὶ <<θεόπνευστον>> δι' αὐτοὺς κείμενον <<Ἐγκυκλίον>>, χωρὶς τὴν σύμφωνον γνώμην καὶ τῶν τριῶν Ἀρχιερέων ἢ ἔστω τῶν κληρικῶν οἱ ὁποῖοι τὴν εἶχαν ὑπογράψει.

Αἱ τροποποιήσεις αὐταὶ συνεχισθῆσαν ἕως τὴν 8-7-2002, ὑπὸ τῆς Α' ὁμάδος διορθῶτων (Ἀθηνῶν, Λαμίας καὶ Κατουνακίων).

Αὐτὸ τὸ δεῦτερον, διορθωμένον κείμενον, μετὰ ἀπὸ τηλεφωνικὴν ἐπικοινωνίαν, τὴν ὁποίαν εἶχον μετὰ τὸν Κοζάνης Τίτον τὴν 12-7-2002, θὰ μοῦ ἐπέστελε τὴν ἐπομένῃ μετὰ ταχυμεταφορᾶν, διὰ νά ἴδω προφανῶς ταχεῶς <<τὸ αὐτὰμ>> τῶν διορθώσεων, μετὰ τῶς ὁποίας ὑπέθετον ὅτι θὰ συμφωνοῦσα.

Δι' ἀγνώστους λόγους, τοῦτο δὲν ἐγένετο ποτέ, χωρὶς βεβαίως νά ἐνημερωθῶ διὰ τὴν αἰτίαν τῆς μὴ ἀποστολῆς.

Ἡ διαδικασία τῶν ὡς ἄνω τροποποιήσεων ἦτο ἀδιαφανῆς, ἀντικανονικὴ, παραसυναγωγικὴ καὶ ληστρικὴ. Ἄν εἶχε τὴν σύμφωνον γνώμην καὶ τῶν τριῶν Ἀρχιερέων, τὰ πράγματα θὰ ἐξελιόσσαντο διαφορετικὰ: οὔτε ἡ ἐγκύκλιος θὰ εἶχε λάθη, οὔτε σχίσμα θὰ ἐγένετο.

Δεκάτη τρίτη αντικανονική ενέργεια:

Ἐπειδὴ ὁ <<ἀρχιτέκτων>> Κτενάς, ἡ <<ὑπερ-Σύνδος>>, δὲν συμφωνῆσε μετὰ τὰς ἀλλαγὰς αὐτάς, ἐπέφερε καὶ αὐτὸς διορθώσεις ἐπὶ τῶν διορθώσεων, οὕτως ὥστε νά προκύψῃ ἕν τρίτον κείμενον (ὑπὸ τῆς Β' ὁμάδος, ἐκ Πατρῶν καὶ Καλαμάτας).

Αυτό το τελικόν κείμενον, κατόπιν πολλών μεταξύ των διαβουλεύσεων και μετά από τηλεφωνική επικοινωνία την οποίαν είχαν με τον Κοζάνης Τίτον την 5-8-2002, έδωσε να μου τό στείλῃ εἰς Θεσσαλονίκην διά χειρός του Ἱερομ. Θεοφυλάκτου Χαντώνᾶ την 6-8-2002, ἡμέραν τῆς ἑορτῆς τῆς Μεταμορφώσεως.

Τό τελικόν αὐτό κείμενον τό ὅποιον μου ἐστάλη ἦτο εἰς δύο ἀντίτυπα, ὑπογραμμένον καί σφραγισμένον, ὑπό τῶν δύο Ἀρχιερέων, Μεσσηνιας καί Κοζάνης.

Εἰς τήν ἀχρονολόγητον καί ἄνευ ἀριθμοῦ πρωτοκόλλου διαβιβαστικήν ἐπιστολήν των, μου ἐδήλωναν ὅτι τό ἀποσταλῆν κείμενον ἦτο τό ὑπογραφέν ὑπό τῶν Κληρικῶν καί Μοναχῶν τήν 5-7-2002, ἐνώ εἰς τήν πραγματικότητα δέν ἦτο ἐκεῖνο. Ἄφ' ἐνός μὲν εἶχε ἀλλάχθῃ τό 40% τοῦ ἀρχικοῦ κειμένου, ἀφ' ἑτέρου, ἐκτός τῶν ὑπογραφῶν τῶν δύο Ἀρχιερέων, δέν ὑπῆρχον αὐταῖ τῶν ὑπολοίπων ὑπογραψάντων τό Σχέδιον Ἐγκυκλίου τήν 5-7-2002.

Τό τρίτον αὐτό κείμενον, μου ἐξήτειτο πιστικῶς νά τό ὑπογράψω καί νά τού τό στείλω. Ἄφου τό ἐμελέτησα, διεπίστωσα τά ἀνωτέρω, ὅτι δηλαδὴ δέν ἦτο τό ὑπογραφέν τήν 5-7-2002 καί ὅτι αἱ διορθώσεις αἱ ὅποιαι εἶχον ἐπέλθει, δέν τό κατέστησαν Ὀρθόδοξον, ἀλλά παρέμενε αἰρετικόν. Εἰς ὁρισμένα μάλιστα σημεῖα εἶχε γίνῃ αἰρετικώτερον τοῦ προηγουμένου.

Μετά ἀπό αὐτές τίς διαπιστώσεις ἀπήντησα διά τῆς ἀπό 22-8-2002 ἐπιστολῆς μου εἰς τούς δύο Ἀρχιερεῖς, ἀναφερόμενος εἰς τάς ἀντικανονικότητας καί εἰς ὁρισμένας αἰρέσεις τῆς <<Ἐγκυκλίου>>.

Σημειώτεον ὅτι, εἰς τήν ἐπιστολήν μου αὐτήν εἶχον ἐπισυνάψει ἀντίγραφον τῆς <<Ἐγκυκλίου>> των, δεικνύων μὲ διαφορετικά χρώματα μαύρα, μπλέ καί κόκκινα, τά διάφορα στάδια τροποποιήσεων αἱ ὅποιαι ἔγιναν μετά τήν 5-7-2002.

Ἐκατὴ τετάρτη ἀντικανονικὴ ἐνέργεια:

Ἡ διαδικασία καί τῶν ὡς ἄνω τροποποιήσεων τῆς <<Ἐγκυκλίου>> των, ὅπως καί τῶν προηγουμένων, εἶναι ἀδιαφανής, Ἀντικανονικῆ, Παρασυναγωγικῆ καί ληστρικῆ. Αἱ τροποποιήσεις ἐγένοντο ὑπό λαϊκῶν τό νέον κείμενον αὐτῆς εἶχεν ὑπογραφή ἄνευ συνεδριάσεως καί ἐκτός Συνόδου ὑπό τῶν ἐπισκόπων Μεσσηνιας καί Κοζάνης καί ἐξήτου πιστικῶς ἀπό ἐμέ νά τό ὑπογράψω.

Τό κείμενον δέν ἡμπορεῖ ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ νά θεωρηταῖ Συνοδικόν, διότι δέν ἐτροποιοιήθη οὔτε ἐσυντάχθη, δηλαδὴ δέν προέκυψεν, ἀπό Συνεδριάσειν τῆς Ἱεραρχίας.

Αὐταῖ αἱ διαδικασίαι καταδεικνύουν σαφῶς τήν συστηματικὴν παραβίασιν καί κατάργησιν τοῦ Συνοδικοῦ θεσμοῦ τῆς Ἐκκλησίας.

Ἐκατὴ πέμπτη ἀντικανονικὴ ἐνέργεια:

Εἰς τήν ἐπιστολήν μου τῆς 22-8-2002, οἱ δύο Ἀρχιερεῖς μου ἀπήντησαν διά τῆς ἀπό 28-9-2002 ἐπιστολῆς των ὅπου προσπαθοῦν νά δικαιολογήσουν τάς ἀντικανονικότητας των. Θεωροῦν ὅτι, παρ' ὅλον ὅτι ἔθεσαν τήν ἐνδείξιν <<ΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ>> εἰς τό ἀχρονολόγητον καί ἀπρωτοκόλλητον διαβιβαστικόν των, αὐτό δέν σημαίνει ὅτι συνεδρίασαν. Ἀναγνωρίζουν ὅτι δέν ἐνήργησαν ὡς Σύνοδος λέγοντες: <<δέν σημαίνει ὅτι ἐγένετο συνεδρίασις τῆς Ἱερᾶς Συνόδου>>.

Τελικῶς, εἰς αὐτήν τήν ἐπιστολήν των, μου ζητοῦν νά τοὺς γράψω ποῖα εἶναι τά ἀρετικά τῆς <<Ἐγκυκλίου>> των, τά ὅποια, ὡς λέγουν, θά συζητηθοῦν ἐν Συνόδῳ εἰς τήν ἐπομένην συνεδρίασιν τῆς Ἱεραρχίας.

Τήν 29-10-2002, τοὺς ἀπήντησα διά δύο ἐπιστολῶν μου μὲ τήν ἰδίαν ἡμερομηνία: μίαν 7/σέλιδον, εἰς τήν ὅποιαν εἶδα ἀπαντήσεις εἰς τήν ἀπό 28-9-2002 ἰδική των, καί μίαν 15/σέλιδον εἰς τήν ὅποιαν κατεχώρησα τάς αἰρέσεις τῶν <<Ἐγκυκλίων>> των. Δηλαδὴ ἀνεφέρα λάθη καί αἰρέσεις **ἀπὸ τὸ πρῶτον καί δευτέρον σχέδιον καί ἑνδεκα αἰρέσεις τοῦ τελευταίου τρίτου σχεδίου.**

Εἰς τό τέλος τῆς ἐπιστολῆς μου αὐτῆς, ζητοῦσα νά συζητηθοῦν ἐν Συνόδῳ τά ἀρετικά τῆς Ἐγκυκλίου καί νά μου ἀποστειλοῦν ἐναρτίτερον, πρὸ τῆς συγκλήσεως τῆς Συνόδου, ὅτι ἔγγραφα ἐπρόκειτο νά μου δώσουν εἰς αὐτήν, διά νά μὴν συμβῇ αὐτό τό ὅποιον συνεβαινεν εἰς ἄλλας συνάξεις, ὁ αἰφνιδιασμός καί ἡ ὑφαρπαγὴ τῆς ὑπογραφῆς ὅλων ἄνευ μελέτης.

Ἄν δύο Ἀρχιερεῖς ἐγγράφως ὑπόσχωνται συνεδρίασιν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ἐφ' ὅσον λάβουν τά ἀρετικά τῆς <<Ἐγκυκλίου>> των, καί μετά, ὅταν τά λάβουν δέν πραγματοποιοῦν Σύνοδον, ἀλλά ἀντ' αὐτῆς προβαίνουν εἰς διακοπήν Ἐκκλησιαστικῆς καί πνευματικῆς κοινωνίας μὲ τὸν συνεπισκόπον των, εἶναι ὑπεύθυνοι Ἐκκλησιαστικοὶ ἄνδρες καί εἰλικρινεῖς ποιμένες; Ἀσφαλῶς, ὄχι!

Εἶναι χειρότεροι τῶν κοινῶν ἐγκληματιῶν. Εἶναι ἐγκληματῶν ἄνω πιστῶν τοὺς ὁποίους δολοφονοῦν καί ὀδηγοῦν εἰς τήν ἀπάλειαν διά τοῦ Σχίσματος, ἐνεργώντας ὅλους ἀντεκκλησιαστικῶς, μὴ συγκλονύντες τήν Σύνοδον διά σοβαρά θέματα καί παραπλανῶντες τό πλῆρωμα τῆς Ἐκκλησίας τό ὅποιο δέν ἔχει τίς γνώσεις καί τήν ἱκανότητα νά κρίνῃ ποῖα ἐνέργειαι τῶν εἶναι συμφωνοὶ μὲ τούς Ἱερούς Κανόνας καί ποῖα ἀπό ὅσα διακηρύσσουν εἶναι ὀρθόδοξα ἢ αἰρετικά.

Ἐκατὴ ἕκτη ἀντικανονικὴ ἐνέργεια:

Μετά παρέλθουσιν 45 ἡμερῶν ἀναμονῆς, δηλαδὴ ἀπὸ 29-10-2002 ἕως 13-12-2002, ἀντὶ ἄλλης ἀπαντήσεως ἢ καθορισμοῦ συγκλήσεως τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, ὅπως οἱ ἴδιοι εἶχον ἀναφέρει καί ὅπως καί ἐγὼ εἶχα ζητήσει, μου ἐπεδόθη ἔγγραφον, ΑΡΧΙΕΡΑΤΙΚΟΝ ΓΡΑΜΜΑ, φέρον ἡμερομηνίαν 8-12-2002, διά τοῦ ὁποίου μου γνωστοποιοῦν ὅτι διακόπτουν πνευματικὴν καί ἐκκλησιαστικὴν κοινωνίαν μετ' ἐμοῦ καί δέν με θεωροῦν εἰσέτι πνευματικὸν ἐν Χριστῷ ἀδελφόν.

Τό έγγραφον αὐτό εἶναι ἐπαισχυντον, ἄκυρον, ἀνυπόστατον, τέλειον δημιουργία ἀντιεκκλησιαστικῆς, ληστρικής πράξεως. Ἡ μὴ ἀναφορά κατηγορητηρίου, δίκης, ἀποφάσεων, ἢ ἀνύπαρκτος λειτουργία Συνοδικοῦ Δικαστηρίου, βάσει Ἱερῶν Κανόνων, καί γενικῶς ὅλον τό περιεχόμενον αὐτοῦ τό καθιστῶν ἀνίσχυρον Κανονικῶς καί καταδικαστέον Ἐκκλησιαστικῶς.

Διὰ τούς ἀνωτέρω λόγους αἱ ἀντικανονικότητες τοῦ ἐν λόγω *Γράμματος* θά ἀναλυθῶν κεχωρισμένως εἰς τό ἐπόμενον κεφάλαιον.

Ἡ Γ' Οἰκουμενική Σύνοδος

ἦ ἐν Ἐφέσῳ συγκροτηθεῖσα τό 431 μ. Χ., κατὰ τοῦ Νεστορίου, τοῦ μερίζοντος τόν Χριστόν εἰς δύο ὑποστάσεις καί πρόσωπα, εἰς τόν Υἱόν τοῦ Θεοῦ καί εἰς τόν υἱόν τῆς Μαρίας, ὅπως οἱ σημερινοί Χριστομάχοι - Ἐκκλησιολάχοι.

ΤΟ ΠΡΑΞΙΚΟΠΗΜΑ:

Η ΠΑΡΑΝΟΜΟΣ, ΑΝΤΙΚΑΝΟΝΙΚΗ ΚΑΙ ΒΕΒΙΑΣΜΕΝΗ ΔΙΑΚΟΠΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ, ΑΠΟ 8-12-2002 ΕΩΣ 17-12-2002,

ΑΥΤΟΑΠΟΚΟΠΤΕΙ ΤΟΥΣ ΕΠΙΣΚΟΠΟΥΣ ΜΕΣΣΗΝΙΑΣ ΚΑΙ ΚΟΖΑΝΗΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΟΡΘΟΔΟΞΟΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ.

Εἰς τό παρόν θά ἀναλυθῇ ὁ παράνομος, ἀντικανονικός καί πράξικοπματικός τρόπος αὐτοαποκοπῆς τῶν Μεσσηνίας Γρηγορίου καί Κοζάνης Τίτου ἀπό τήν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ, ὅπως προέκυψεν ἀπό 8-12-2002 ἕως 17-12-2002.

Ὡς γνωστόν <<ἐνός κακοῦ ἀρξάμενον μύρια ἔπονται>>. Οὕτω μία ἀντικανονική ἐνέργεια τῶν ἐπροκάλεσεν πολλές, διὰ νά ὀκκληρωθῇ καί ἐπισφραγισθῇ μέ τό Πραξικόπημα καί τό Σχίσμα τῶν.

Ὅπως ἀνεφέρθη εἰς τό κεφάλαιον τῶν ἀντικανονικῶν ἐνεργειῶν τῶν ἐπισκόπων Μεσσηνίας, Φθιώτιδος καί Κοζάνης, μετά παρέλευσιν 45 ἡμερῶν ἀνομονῆς, ἀπό 29-10-2002 ἕως 13-12-2002, ἀντί ἄλλης ἀπαντήσεως ἢ καθορισμοῦ συγκλήσεως Ἱεράς Συνόδου, μοῦ ἐπεδόθη ἔγγραφον φέρον ἡμερομηνίαν 8-12-2002, διὰ τοῦ ὁποῦ μοῦ γνωστοποιοῦν ὅτι διακόπτουν πνευματικήν καί ἐκκλησιαστικήν κοινωνίαν μετ' ἐμοῦ καί δέν μέ θεωροῦν εἰσέτι πνευματικόν ἐν Χριστῷ ἀδελφόν.

Σημειώτων ὅτι ὁ ἔγγραφον αὐτό, μοῦ τό ἐπέδωσεν διὰ πρώτην φοράν, ὁ Ἱερομ. Ἰγνάτιος Λιάσκος τήν 13-12-2002, ὅτε εἶχον μετὰβῆ εἰς τήν Ἱ. Μονήν Γοργοπηκκοῦ Γοργοποτάμου Λαμίας, διὰ νά λάβωμεν μέρος εἰς τήν κηδεῖαν τοῦ, κατὰ τήν προηγουμένην ἡμέραν, 12-12-2002, ἀποβιώσαντος Κοζάνης Τίτου.

Μόλις φθάσαμε πρό τῆς κλειστής ἐξωτερικῆς κεντρικῆς εἰσόδου τῆς Ἱ. Μονῆς, ἀντιμετωπισθήκαμε ἐχθρικός ὡς ἐγκληματία. Ὅπισθεν τῆς πύλης εἶχον τοποθετηθῇ ὄχηματα καί 70-100 ἄτομα μετά ἀπειλῶν καί προβήσεως προηλακισμοῦ μᾶς ἠμποδίσαν νά εἰσελθῶμεν καί μᾶς ἀπηγόρευσαν νά προσκυνήσωμεν τό λείψανον τοῦ Κοζάνης.

Ταυτοχρόνως, μοῦ ἐπέδωσαν τό ἀνωτέρω ἔγγραφον διακοπῆς ἐκκλησιαστικῆς κοινωνίας μέ ἡμερομηνίαν 8-12-2002, μέ διεῦθυνσιν ἀποστολέως <<Ι. Μ. Εὐαγγελισμοῦ, Σκήτη Παναγουλᾶκη, Καλαμάτα>> καί φέρον τόν τίτλον <<Ἀρχιερατικόν Γράμμα>>. Τό Γράμμα εἶχε τέσσερις σφραγίδες καί ἦτο ὑπογεγραμμένον ἐν φωτοτυπία, ὑπό τῶν Μεσσηνίας Γρηγορίου καί Κοζάνης Τίτου, ἐπαφίοντες εἰς ἡμᾶς τήν ὑποψίαν ὅτι μπορεῖ αἱ ὑπογραφαί νά μὴ εἶναι γνήσιαι.

Εκείνη την στιγμή ήτο αδύνατος κάθε συνεννόησις μετ' αὐτῶν οἱ ὁποῖοι εὐρίσκοντο ὀπισθεν τῆς πύλης καθὼς ἐπίσης καὶ ἡ ἐπικοινωνία μετὰ τοῦ Μεσσηνιαῖου Γρηγορίου, ὅστις ἦτο ἐντὸς τῆς Μονῆς καὶ τὸν ὅποιον μου ἀπηγόρευσαν νὰ συναντήσω. Ὡς ἐκ τούτου ἀναχωρήσαμε πρὸς ἀποφυγὴν βιαιοτητῶν.

Τὴν ἀμέσως ἐρχομένην Δευτέραν 17/30-12-2002, καὶ ἐνὸς εὐρισκόμου ἐν τὸν Ἱερὸν Ναὸν Ἁγίου Γεωργίου Θεσσαλονίκης, μου ἐπεδόθη, διὰ δικαστικοῦ κλητῆρος τὸ αὐτὸ Ἀρχιερατικὸν Γράμμα, φέρον τὰς ὑπογράφας τῶν δύο Ἀρχιερέων ἐν φωτοτυπία καὶ πάλιν, μετ' αὐτὴν προέβλεψιν ἀποστολῆς καὶ μετ' ἰδίαν ἡμερομηνίαν, ἴδιον δὲ ἐκεῖνο τὸ ὅποιον μου ἐπεδόθη εἰς τὴν Μονὴν Γοργοπόλεως τὴν 13-12-2002.

Τὸ Ἀρχιερατικὸν τοῦτο Γράμμα ἐσυνοδοῦετο ὑπὸ διαβιβαστικοῦ μίαις σελίδος, φέροντος τὴν αὐτὴν ἡμερομηνίαν 8-12-2002, ἀλλὰ ὑπογεγραμμένον καὶ σφραγισμένον ὑπὸ μόνου τοῦ Μεσσηνιαῖου Γρηγορίου.

Διὰ τὴν αἰτία ὑπογραφῆς εἰς τὸ διαβιβαστικὸν καὶ δύο εἰς τὸ διαβιβασζόμενον Γράμμα, ἐνὸς καὶ τὰ δύο ἔγγραφα φέρουσαν τὴν ἴδιαν ἡμερομηνίαν· Διότι προφανῶς, ὅταν συντάχθη τὸ Ἀρχιερατικὸν Γράμμα, δὲν εἶχε συνταχθῆ καὶ τὸ διαβιβαστικὸν ἀποστολῆς τὸ πρὸς ἐμὲ. Δὲν εἶχον προβλέψει τὸν θάνατον τοῦ Κοζάνης Τίτου καὶ ἀλλὰς τὸ συνέταξαν μετὰ τὸν θάνατον του.

Παρ' ὅλον ὅτι τὸ Ἀρχιερατικὸν Γράμμα καὶ ὁλόκληρος ἡ διαδικασία θυμίζει ἐνέργειαν ὁλοκληρωτικῶν καθεστώτων καὶ ὄχι Ἀρχιερέων τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, ἀπήνησα ἀμέσως δι' ἐπιστολῆς πρὸς τὸν αὐτοσπουκοπτόμενον Μεσσηνιαῖον Γρηγόριον μετ' αὐτὴν ὑστάτην ἐκκλησίαν συνέσεως διὰ προσωπικῆν συνάντησιν ἡμῶν τῶν δύο Ἀρχιερέων. Ἡ μὲν σύνοσις ἠγηνοῆθη, ὁ δὲ Μεσσηνιαῖος προεβή ἀτάκτως εἰς χειροτονίας ἐπισκόπων τὴν 21-12-2002 καὶ 22-12-2002.

Ἐκτοτε, ἀπὸ τῆς 17/30-12-2002, ἤμεραν Δευτέραν, ἐπῆλθε καὶ ἐπίσημος ἡ διακοπὴ πνευματικῆς καὶ ἐκκλησιαστικῆς κοινωνίας μετὰ τοῦ πρώην Μεσσηνιαῖου Γρηγορίου, μετ' ἀποκλειστικὴν πρωτοβουλίαν καὶ εὐθύνην τοῦ ἰδιοῦ καὶ τοῦ περιβάλλοντος του.

Ἡ πραξικοπηματικὴ αὕτη ἐνέργεια δὲν προέρχεται ἀπὸ ἐκκλησιαστικὸν ἀνδρᾶ ἀλλὰ ἀπὸ ἐξωεκκλησιαστικὸς, χωρὶς ἐκκλησιαστικὴν συνείδησιν καὶ εὐθύνην. Τὸ ποῖοι εἶναι αὐτοῖ, οἱ ἴδιοι τὸ γνωρίζουν καὶ τὸ γνωρίζουν πολὺ καλῶς διότι:

α) Διακόπτουν ἐκκλησιαστικὴν κοινωνίαν βεβιασμένως μετ' ἐπίσκοπον τῆς ἰδίας Συνόδου, χωρὶς συνεδριάσιν Συνόδου καὶ χωρὶς ἀπόφασιν Συνοδικήν. Ἡ διακοπὴ ἐγένετο οὐσιαστικῶς ἀπὸ τὴν Μονὴν Εὐαγγελισμοῦ Παναγουλᾶκη καὶ ὄχι ἀπὸ τὴν Ἱεράν Σύνοδον.

β) Τὸ ἔγγραφον τῆς 8-12-2002 δὲν φέρει τὸν τίτλον <ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ>, οὔτε ἀριθμὸ Πρωτοκόλλου οὔτε καὶ τὰ λοιπὰ διακριτικὰ ἐνός Συνοδικοῦ ἔγγραφου,

διότι ἀκριβῶς δὲν ἦτο καὶ οὔτε εἶναι δυνατόν νὰ θεωρηθῆ Συνοδικόν. Φέρει ἀπλῶς τὸν τίτλον Ἀρχιερατικὸν Γράμμα οἰουδήποτε Ἀρχιερέως πρὸς οἰονδήποτε, χωρὶς τὴν ἐνδείξιν καὶ ἰσχύιν Συνοδικοῦ ἔγγραφου. Καὶ τοῦτο, διατι;

Διότι δὲν ἐγένετο ΝΟΜΙΜΟΣ Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας, ἀλλὰ ἀποστολῆς ἐνός ἔγγραφου, τὸ ὅποιον ὑπεγράφη ὑπὸ τοῦ Μεσσηνιαῖου Γρηγορίου τὸ Σάββατον 8-12-2002 εἰς Καλαμάτας καὶ ὑπὸ τοῦ Κοζάνης Τίτου τὴν Κυριακὴν 9-12-2002, εἰς Κοζάνην καὶ ὠραν 7ην μ.μ. ὡς ἀναφέρεται εἰς τὴν ἀπὸ 13-12-2002 δῆλωσιν ἐπὶ αὐτοῦ περιβάλλοντος τῶν.

Εἶναι γνωστὸν ὅτι, διὰ νὰ εἶχε ἐκδοθῆ ἕνα Συνοδικὸν ἔγγραφον, μετ' ἐπίσημον Συνοδικὸν τίτλον: <<ΕΚΚΛΗΣΙΑ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ>> καὶ <<ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ>>, μετ' ἀριθμὸν Πρωτοκόλλου, ἡμερομηνίαν συνεδριάσεως κ.λπ. ἐχρειάζετο μία ὁλόκληρος διαδικασία ἡ ὁποία θὰ ἔπρεπε νὰ εἶχε προηγηθῆ καὶ ὄχι ὁ ἕνας νὰ ὑπογράψῃ εἰς Καλαμάταν τὴν 8-12-2002, ὁ ἄλλος εἰς Κοζάνην τὴν 9-12-2002 καὶ ὁ τρίτος Συνοδικὸς Ἀρχιερεὺς, ὁ Θεσσαλονίκης Χρυσόστομος, νὰ τελῆ ἐν ἀγνοίᾳ.

Ὁ πραξικοπηματικὸς καὶ παράνομος τρόπος τῆς διακοπῆς τῶν ὑπηρευθῆ ἀπὸ τὴν ἀνάγκη νὰ διαφυγῶν τὴν καταδικην διὰ τὰς αἰρέσεις καὶ παρανομίας τῶν, πράγμα ἀναποφύεκτον, ἐάν ἐστηρῆ ὁ νόμιμος λειτουργία τοῦ Συνοδικοῦ θεσμοῦ διοικήσεως τῆς Ἐκκλησίας.

Ἐγνωρίζον καλῶς ὅτι διὰ τὰς ἀντικανονικότητας καὶ αἰρέσεις τῶν ἔπρεπε:

Πρῶτον: Νὰ συνεδριάσῃ ἡ Ἱερά Σύνοδος, ἀπαρτιζομένη μόνον ἀπὸ τοὺς Ἀρχιερεῖς καὶ ὄχι μετ' ἡ συμμετοχὴν λαϊκῶν καὶ λοιπῶν κληρικῶν. Αὕτη θὰ ἀντιμετώπιζε, θὰ ἐμελετοῦσε καὶ θὰ ἐξήταζε τὸ ὅλον θέμα, ἀνευ τῆς ἐπιρροῆς ἐξωσυνοδικῶν στοιχείων, ὅποτε οἱ ἀρχηγοὶ καὶ ὑποκινηταὶ τῆς αἵρέσεως, δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ ἐλέγχουν τὰ πράγματα καὶ νὰ ὀδηγοῦν τοὺς δύο Ἀρχιερεῖς ἐκεῖ ὅπου ἤθελον αὐτοῖ.

Ἀεύτερον: Νὰ ἐξετασθοῦν τὰ αἰρετικά τῆς <<Ἐγκυκλίου>> τῶν, ὅσα εἶχαν ἐπισημανθῆ διὰ τῆς ἀπὸ 29-10-2002 ἐπιστολῆς μου, δι' ἄλλων ἔγγραφων μου καὶ λοιπῶν ἐργασιῶν θεολόγων καὶ Μοναχῶν.

Τρίτον: Νὰ ἐξετασθοῦν αἱ αἰρέσεις τοῦ περιβάλλοντος τῶν Μεσσηνιαῖου καὶ Κοζάνης, αἱ ὁποῖαι ἐγράφησαν ἐξ ἀρχῆς μέχρι σήμερον.

Τέταρτον: Νὰ δηλωθῆ ἐπίσημος ἐν Συνόδῳ ποῖον εἶναι τὸ πραγματικὸν κείμενον τῆς αἰρετικῆς Ἐγκυκλίου, τὸ ἰὸν τῆς 5-7-2002, τὸ ὅποιον ὑπεγράφη ὑπὸ Ἱερέων καὶ Μοναχῶν, τὸ 2ον τὸ ὅποιον ἐτροποποιήθη ἀπὸ 5-7-2002 ἕως 12-7-2002 ἢ τὸ 3ον τὸ ὅποιον ἐτροποποιήθη ἀπὸ 12-7-2002 ἕως τῆς 6-8-2002;

Πέμπτον: Νὰ δώσουν ἐξηγήσεις οἱ δύο Ἀρχιερεῖς ἐνώπιον τῆς Συνόδου, διατὶ εἰς τὴν διαβιβαστικὴν ἀχρονολογίαν πρὸς ἐμὲ ἐπιστολῆν τῶν γραφῶν

ψευδώς ότι ή <<Εγκύκλιος>> τήν όποιαν μου στέλλουν είναι ή ύπογραφεύσα τήν 5-7-2002, (ένώ εις τήν πραγματικότητα είναι ή 2 φορές τροποποιηθεύσα, ήτοι τό 3ον τροποποιηθέν κείμενον), και τί τούς ύπεχρέωσε νά ψευσθούν επίσημώς.

Έκτον: Νά δώσουν εξηγήσεις εις τήν Σύνοδον όλοι όσοι έλαβον μέρος εις τήν τροπολήσιν τής ύπογεγραμμένης <<Εγκυκλιού>>. Μέ ποιον δικαίωμα επενέβησαν λαϊκοί εις ένα (καλωσ ή κακώς) ύπογεγραμμένον κείμενον; Διατί κατεστρατήγησαν τόν αιωνόβιον Συνοδικόν θεσμόν; Ποίος έδωσε τό δικαίωμα αυτό εις τούς λαϊκούς και ποιος τό άφηρεσε από τούς Άρχιερείς; Ακόμη και εάν τό δικαίωμα αυτό εις τούς λαϊκούς τό έδωσαν Άρχιερείς, πώς έλαβε τέτοιο δικαίωμα ό Άρχιερεύς αυτός, χωρίς τήν έντολήν τής Συνοδού;

Έβδομον: Νά μελετηθούν και άποσυρθούν τά αιρετικά τής <<Εγκυκλιού>> και όλων τών έγγραφων.

Όγδοον: Νά καταδικασθαι και νά καταργηθη, ό καθ' όλην τήν τελευταίαν περίοδον, Προτεσταντικός τρόπος διοικήσεως τής 'Ι. Συνοδού και γενικότερον τής Εκκλησίας υπό λαϊκών και νά επανέλθη ή διοικήσις εις τούς μόνους φυσικούς φορείς, ήτοι, τούς Άρχιερείς.

Ένατον: Νά καταδικασθούν έν Συνόδω αι κραυγαλέαι Τριαδολογικαί, Χριστολογικαί και Έκκλησιολογικαί αιρέσεις τής έν λόγω διβοήτου <<Εγκυκλιού>> και τών τριών σχεδίων καθώς και τών προσωπικών έγγραφων τών συμβούλων τών Μεσσηνίας Γρηγορίου και Κοζάνης Τίτου, όπως άνελύθησαν εις τό σχετικόν κεφάλαιον, διότι διδάσκουν Άρειανισμόν, Νεστοριανισμόν και Μονοφυσιτισμόν.

Νά καταδικασθούν επίσης ή δοξασία τής πρωτοφανούς Έβραιογενούς αιρέσεως ότι ό Χριστός, ήτοι, ό ένανθρωπήσας Υίός και Λόγος τοϋ Θεοϋ, δέν είναι προαιώνιος καθώς και τά εξ αυτής παράγωγα αιρετικά.

Άέκοντον: Νά καταδικασθούν και τά τρία αυτά αιρετικά σχέδια τής έν λόγω <<Εγκυκλιού>> και νά συνταχθ ή ένα Όρθόδοξον κείμενον τό όποιον νά έκφράζη τό πνεύμα τής Όρθοδόξου Εκκλησίας και όχι τό οικουμενιστικόν και αντίχριστον πνεύμα του Κτενά, του Άλεξοπούλου, του Χρυσοστόμου Κατουνακίτου και τών συμφωνούντων αύτοις, ότι ό Χριστός δέν είναι προαιώνιος, δηλαδή, δέν είναι Θεός και άρα είναι κτίσμα.

Ένδέκατον: Νά διορισθ ή Σύνοδικήν άπόφασιν έπιτροπή υπό τήν έπιβλεψιν τών Συνοδικών Άρχιερέων διά τήν σύνταξιν Όρθοδόξου Εγκυκλιού. Αί συνεδριάσεις αυτής θά έγίνοντο, χωρίς δεσμεύσεις, προκατάληψιν, έξβιασμούς και περιορισμόν χρόνου, αλλά μέ Έκκλησιαστικά και Όρθόδοξα κριτήρια, έδραζόμενα Άγιογραφικώς, Άγιοπατερικώς και Ύμνολογικώς, μέ πνεύμα άδελφότητος και συλλογικότητος, δηλαδή, μέ πνεύμα τό όποιον νά έκφράζη όλόκληρον τήν ζωήν και τό πιστεύω τής Εκκλησίας.

Άντί τής άναμενομένης συγκλήσεως τής Ήραρχίας, ό Μεσσηνίας Γρηγόριος έκκυκλοφόρησε τελειώς άκαυρα και άκυρα, τό **Άρχιερατικόν Γράμμα**, μετά τόν θάνατον του Κοζάνης Τίτου. Έκτός τούτου, τό Γράμμα αυτό δέν δύνανται νά ανακληρώσθη ούτε εις τό έλάχιστον τό κενόν τό όποιο έδημιουργήθη από τήν παράληψιν τών άνωτέρω ένδεκα ένεργειών. Άντίθετα, άντιμετωπίζει σοβαρά θέματα μέ έπιπολαιότητα, έκφράζει τήν άπόγνωση των συντακτών του και επιδεινώνει τό πρόβλημα τών παραληψεών των.

Κατωτέρω αναφέρομεν μερικώς μόνον κρίσεις επί του περιεχομένου του γράμματος αυτού:

α) Δέν άπαντά εις καμμίαν κατηγορίαν μας, επί τών σοβαρών θεμάτων πίστεως τά όποια τούς ύπεδείξαμε.

β) Περιστερέφεται συνεχώς και δη διαστρεβλωτικώς περί τόν Ήμεροδείκτην. Επί παραδειγματι, εις μίαν πρότασιν σκοπίμως συμπεριλαμβάνει πολλά και διαφορετικά πράγματα: **<<αντιδιδάσκει μετά των οικουμενιστών και λέγειτε, πώς ή Εκκλησία είναι Άναρχος, προαιώνιος, άίδιος, ύπάρχουσα προαιώνιως έξω ή ύπέρανω χρόνου, κατήλθε δέ Αυτή εκ τοϋ ούρανοϋ εις τήν γήν!...>>** (σελ. 2).

Άπαντα τά άνωτέρω είναι ψεύδη και διαστρεβλώσεις διότι:

1) Η λέξις <<Άναρχος>> δέν αναφέρεται ποθενά εις τήν Ήμεροδείκτην ούτε εις άλλο έγγραφο μας και δέν τήν έχομεν άποδώσει εις τήν Εκκλησίαν.

2) Η λέξις <<προαιώνιος>> δέν έχει άποδοθη από ήμας εις τήν Εκκλησίαν αλλά εις τήν Κεφαλήν Αυτής, τόν Χριστόν.

3) Η λέξις <<άίδιος>> έχει διαφόρους έννοιαις. Έχρησιμοποιήθη μέ τήν μίαν έννοιαν, του παντοτεινού.

4) Η συμπερίληψις τής φράσεως <<κατήλθεν αυτη έξ' ουρανοϋ>>, εις τήν πρότασιν τήν όποιαν χρησιμοποιουν διά νά μάς κατηγορήσουν, δεικνύει ότι τήν Εκκλησίαν τήν θεωρουν μόνον <<συνάθροισιν ανθρώπων>>, ένω κατά τήν ήμετέραν αντίληψιν είναι <<στενωχς συνδεδεμένη μέ τό Θεϊκόν Πρόσωπον και τό έργον του Θεανθρώπου>>.

Μέ παρομοίας κατηγορίας, οι όποια άποτελούν άθλίαν κατασκευήν συκοφαντικών και διαστρεβλωτικών (κατά χιλιαστικόν τρόπον) ύποκειμένων τών αντίληψεων, είναι πληρες τό **Άρχιερατικόν Γράμμα** των τό όποιον άποτελεί δείγμα συμπλάσεως τών <<προφασεών των έν άμαρτίας>>.

γ) Κατηγορεί και κατατάσσει πολλές εκ των σαφεστέρων και βασιχωτέρων διδασκαλιών τής Όρθοδόξου Εκκλησίας μας ως αιρετικάς, μέ μόνην δικαιολογίαν ότι τάς διδασκαλιας αυτάς τάς χρησιμοποίησαν και οι Οικουμενισταί. Γράφει συγκεκριμένως:

«Διδάσχετε πάντα ταῦτα ὡς νά μῖν ἰκούσατε ποτέ τήν Ἐκκλησίαν τῶν Γνωσίων Ὁρθοδόξων ὁμιλοῦσαν καί καταδικάζουσαν τήν Ἐγκύκλιον τοῦ 1920, ἡ ὁποία σφραγίζεται ἀκριβῶς εἰς τό πεπληγημένον φρόνημα ὅτι ὁ Χριστός μᾶς ἔκανε ἀδιάσπαστον Σῶμα Του. Δι' αὐτό, ἡ οἰκουμενιστική Ἐγκύκλιος ἀποφαίνεται πῶς ὅλοι, Ὁρθόδοξοι καί αἰρετικοί, εἶναι "ἀσύσσωμοι (δηλαδή ἕνα σῶμα Χριστοῦ) τῆς ἐπαγγελίας τοῦ Θεοῦ ἐν τῷ Χριστῷ"» (σελ. 3).

Μᾶς λέγουν ξεκάθαρα καί σαφέστατα, ὅτι εἶναι λάθος καί αἰρετική ἡ διδασκαλία ὅτι <<ὁ Χριστός μᾶς ἔκανε ἀδιάσπαστον Σῶμα Του>. Ποία εἶναι ὁμῶς ἡ τεκμηριώσις τῶν; Ἐπειδή λέγουν, αὐτό χρησιμοποιοῦν οἱ οἰκουμενιστές!!!

Δηλαδή, μᾶς λέγουν, ἐπειδή οἱ οἰκουμενιστές εἶπον ὅτι ὁ Χριστός εἶναι προαιώνιος, αὐτοὶ λέγουν δέν εἶναι, ἐπειδή οἱ οἰκουμενιστές εἶπον ὅτι ὁ Χριστός μᾶς ἔκανε σῶμα Του, αὐτοὶ λέγουν δέν μᾶς ἔκανε σῶμα Του καί ἄλλα πολλά περὶεργα καί αἰρετικά.

Αὐτός δέν εἶναι ὁ σκοπός τῆς Θείας ἐνανθρωπήσεως καί τῆς ταυτοχρόνου προσπαθείας τοῦ ἀνθρώπου, δηλαδή, νά γίνῃ σῶμα Του. Ἐάν δέν εἶναι ἔτσι, τότε τί νόημα ἔχουν τά κατωτέρω; <<ὠννὶ δέ ἀποκατήλλαξεν ἐν τῷ σῶματι τῆς σαρκὸς αὐτοῦ διὰ τοῦ θανάτου, παραστήναι ἡμᾶς ἁγίους καί ἀμόμους καί ἀνεγκλήτους κατενώπιον αὐτοῦ... ἀναπλήρῃ τά ὑστερήματα τῶν ἠθίσεων τοῦ Χριστοῦ ἐν τῇ σαρκί μου ὑπὲρ τοῦ σώματος αὐτοῦ, ὃ ἔστιν ἡ ἐκκλησία...ἵνα παραστήσωμεν πάντα ἄνθρωπον τέλειον ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ...>> Κολ. 1, 22-29).

Τά αὐτὰ φανερόντωνται εἰς πλεῖστα ἀγιογραφικά χωρία ὡπῶς: <<οἱ πολλοὶ ἐν σῶμα ἔομεν ἐν Χριστῷ>> Ρωμ. 12, 5), <<τὰ σῶματα ἡμῶν μέλη Χριστοῦ ἔσιν>> Α □ Κορ. 6, 15), <<οὐκί κοινωνία τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ>> Α □ Κορ. 10, 16), <<καί γάρ τό σῶμα οὐκ ἔστιν ἐν μέλῳ ἀλλά πολλά>> Α □ Κορ. 12, 14), <<ὤμεις δέ ἐστε σῶμα Χριστοῦ καί μέλη ἐκ μέρους>> Α □ Κορ. 12, 27), <<εἰς οἰκοδομήν τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ>> Ἐφεσ. 4, 12), <<Χριστός κεφαλή τῆς Ἐκκλησίας, αὐτός σωτήρ τοῦ σώματος>> Ἐφεσ. 5, 23), <<μέλη ἔσμεν τοῦ σώματος αὐτοῦ, ἐκ τῆς σαρκὸς αὐτοῦ καί ἐκ τῶν ὀστέων αὐτοῦ>> Ἐφεσ. 5, 30), <<μεγαλυνθήσεται Χριστός ἐν τῷ σῶματι μου>> Φίλιπ. 1, 20) καί πάμπολλα ἄλλα.

δ) Ἀκόμη καί μέσα ἀπό τό κείμενο τοῦ Ἀρχιερατικοῦ Γράμματός των, αὐτοσυναϊροῦνται καί αὐτοκαταδικάζονται ὡς μὴ γνωρίζοντες τί ἐποιοῦν καί τί ἐξήτουν. Γράφουν: <<Στίς 31 Ὀκτωβρίου τοῦ 2001 μᾶς προσκομίσατε μίαν ἀόριστον καί πονηρά γραμμένη ὁμολογίαν Σας, διὰ τῆς ὁποίας ἀποκρῦπτατε, ὀπίσποντες "ἔρχεται εἰς ἀντίθεσιν μέ τό πνεῦμα τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας"» (σελ. 3).

Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι:

1) Δέν προσεκόμισα κομμίαν ὁμολογίαν. Τό συγκεκριμένον κείμενον ἐ-γράφη ἐντός τῆς Ἱεράς Συνόδου καί μέ τήν ἐνεργόν συμμετοχήν πάντων τῶν παρευρισκομένων Ἀρχιερέων. Τό συγκεκριμένον δέ τιμῆμα τῆς Ὁμολογίας,

δηλαδή τῶ <<ἀποκρῦπτομεν, ὀπίσποντες ἔρχεται εἰς ἀντίθεσιν μέ τό πνεῦμα τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας>> ἦτο πρότασις τοῦ Μεσοηνιαῖο Γρηγορίου, τήν ὁποίαν ἀπεδέχθησαν καί οἱ ἐπίσκοποι Κοζάνης καί Φθιώτιδος.

2) Ἦτο ἐν ἐκ τῶν ἐλαχίστων κειμένων τῆς τελευταίας διετίας, καί τό μοναδικόν ἐπί τῷ ἀναφνεύσῳ περί Ἐκκλησίας θέματός, τό ὅποιον δύναται ὄντως νά χαρακτηρισθῇ ΣΥΝΟΔΙΚΟΝ κείμενον, διότι εἰς τήν συντάξιν του δέν συμμετεῖχον οἱ Κτενάς, Ἀλεξόπουλος καί λοιποὶ ἐξωσυνοδικοί, ἀλλά μόνον οἱ Ἀρχιερεῖς συνεδριάζοντες ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι.

3) Δέν ἦτο πονηρόν ἀλλά βαθεῖα ἐκκλησιαστικόν καί ἐάν δέν ἐπε-νεβαιον ἐκ τῶν ὑστέρων οἱ λαϊκοὶ οὔτοι, Κτενάς καί Ἀλεξόπουλος, νά τό ἀπορρίψουν, τό πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας θά εἶχε ἀπό τότε γαληνεύσει καί δέν θά ἐγίνετο σχίσμα.

4) Τό γεγονός ὅτι χαρακτηρίζεται ὑπό τῶν δύο Ἀρχιερέων <<πονηρά>> μίαν ὁμολογία συνταχθεῖσα ὑπό τῶν ἰδίων εἰς Σύνοδον συνεδριάζουσαν ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι ἀποτελεῖ ὕβριν κατὰ τῆς Ἱεράς Συνόδου καί βλασφημίαν κατὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Ἐπί πλέον, ἀπό τό γεγονός ὅτι αὐτή ἀπερρίφθη ἐκ τῶν ὑστέρων, ἐπειδή δέν ἔγινε δεκτὴ ἀπό τήν Ὑπέρ-Σύνοδον Κτενά - Ἀλεξόπουλου καταδεικνύεται σαφέστατα ὁ ΠΡΟΤΕΣΤΑΝΤΙΚΟΣ ρόλος τῶν καί ἡ μετατροπὴ τῶν Συνεδριάσεων τῆς Ἱεράς Συνόδου εἰς Συνάξεις μέ τήν παρουσίαν λαϊκῶν, συμφώνως μέ τά Προτεσταντικά πρότυπα.

ε) Εἶναι ἐπίσης φανερόν ὅτι, μέσα ἀπό τό κείμενο τοῦ Ἀρχιερατικοῦ Γράμματος τῶν, ἀναγκάζονται νά ὁμολογήσων τήν βλακικήν αἰτίαν τῶν σχισμάτων, ἡ ὁποία δέν ἦτο ὁ Ἡμεροδείκτης ἀλλά ἡ αἰρετικὴ Ἐγκύκλιος των. Ἰδοὺ τί ἀκριβῶς γράφουν: <<Ἐλιπξάμεν διὰ εἰς τό τέλος θά ὑπογράφατε μίαν ἀντοικουμενιστικὴν Ἐγκύκλιον, ἀλλά δυστυχῶς ἀρνηθήκατε. Ἡ Ἐγκύκλιος θέβαια ὑπεγράφη ὑφ' ἡμῶν καί τοῦ ἱεροῦ κλήρου τῆν 5-7-2002 καί ἐκ τῆς ἡμέρας ἐκείνης Σέξε, ὁ ἀρνούμενος νά τῆν ὑπογράψετε ἀποκαλώντας αὐτὴν αἰρετικὴν, ὀσασιακῶς αὐτοαπεκόπτε ἐκ τῆς πνευματικῆς μεθ' ἡμῶν καί τοῦ ἱεροῦ κλήρου κοινωνίας>> (σελ. 4).

στ) Ἐφοβοῦντο τὸν διάλογον, ἐφοβοῦντο τὰ λάθη καί τὰς αἰρέσεις των, ἀλλά ἡ προσπαθεία των ἦτο νά ἀποφύγουν τὸν ὀσιονόητοτε ἔλεγχον πάσης θυσίας, ἀκόμη καί μέ σχίσμα. Ἀπό τὰ ἐν συνεχείᾳ γραφόμενά των καταδεικνύεται ἡ ἀδυναμία των νά λειτουργήσουν συλλογικά καί ἡ ἀπροθυμία των νά συμφωνήσωμε μεταξὺ μας: <<...μᾶς ἀποστειλάτε ὕβρεις καί αἰεΐδας... διότι δέν ἐκαλέσασεν Ὑμᾶς νά διατυπώσατε μίαν Ἐγκύκλιον... Ἐπιπλέον ἐδηλώσατε εἰς ἡμᾶς: "Ἄν θέλετε νά ὁμοφωνήσωμε, πρέπει νά γράφουμε καί νά ἐννοῶμε τὰ ἴδια πράγματα" (Ἐπιστολή Σας ἀπὸ 29.10.2002, σελ. 4) ... Συνεχίστε λοιπόν, ἐφ ὅσον ἀναπαύεσθε, νά διαφωνήηται μαζί μας...>> (σελ. 4).

ζ) Τέλος, εις τήν σύντομον αὐτήν κριτικήν, δέν πρέπει νά παραλείψωμεν τήν βασικήν αἰτίαν, τήν ὁποίαν ὁμολογοῦν καί διά τήν ὁποίαν δέν προσήλθον εἰς Σύνοδον: <<ἐπειδή θεωροῦμεν βεβαίαν τήν ἀποτυχίαν πού θά εἶχεν ἡ τυχόν προσπάθεια ἡμῶν νά δεσθῆτε τίν ἥδη καί πολλάκις ἀπορριφθεῖσαν Ἐγκύκλιον, εἰς νέαν συνεδρίασιν τῆς Ἱ. Συνόδου, ἐπισημασθέντα εἰς τήν δυσάρεστον θέσιν νά...>> (σελ. 5).

Θεωροῦσαν βεβαία τήν ἀποτυχίαν των νά πείσουν μέ τά σαθρά ἐπιχειρήματά των, διότι μέ αὐτά πού ἔγραψαν εἰς τήν πολλάκις ἀπορριφθεῖσαν <<Ἐγκύκλιον>> των, ἀντιλαμβάνοντο καί οἱ ἴδιοι ὅτι ἀδυνατοῦσαν νά προσέλθουν εἰς διάλογον, καθῶς δέν εἶχον ἴχνος Ὀρθοδοξίας. Καταργοῦν διά τούτο τήν ΣΥΝΟΔΟΝ καί κάνουν ΝΕΑΝ ΨΕΥΔΟ-ΣΥΝΟΔΟΝ μετά ἀπό Πραξικοπηματικές καί Ἐκκλησιαστικές χεירוτονίας Ἐπισκόπων ὑφ' ἑνός ἀποσχισθέντος καί αἰρετικοῦ ἐπισκόπου.

Ἐνα ἄλλο χαρακτηριστικό στοιχεῖο τοῦ τρόπου τῆς βεβιασμένης καί ἀντεκκλησιαστικῆς διακοπῆς ἐπικοινωνίας, τήν ὁποίαν προσεπάθησε νά ἐπιβάλῃ τό Ἄρχιερατικό Γράμμα, ἦτο καί ὁ τρόπος δημοσιεύσεώς του εἰς τό πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας. Μέ μυστικές διαταγάς καί ἐντολάς, προσεπάθησαν νά τό ἀναγνώσουν εἰς ὅλους τοὺς Ἱερούς Ναοὺς, πρὶν μοῦ τό ἐπιδώσουν ἐπίσημως καί χωρὶς νά ἐπιτρέπουν τήν ταυτόχρονη ἀνάγνωση κάθε διαφορετικῆς ἀπόψεως.

Αἱ συνέπειαι τοῦ Ἄρχιερατικοῦ Γράμματος ἦσαν προδιαγεγραμμένα. Οἱ στόχοι καί τό σκεπτικόν των ἦσαν: α) Ἄποκοπή, ἄμεση. β) Κάθε καθυστερήσις ἐγκυμονεῖ κινδύνους! γ) Ἄν πεθάνῃ ὁ Μεσσηνίας ἡ θά κάνωμεν; δ) Πρέπει νά προλάβωμεν. Πρέπει νά κάνωμεν Ἐπισκόπους ἐδῶ καί τώρα. Ἔστω καί ὑφ' ἑνός.

Διέβλεπον δηλαδή, ὅτι ὀλίγον καιρόν εἶχον καί ὅτι δέν ἦτο δυνατόν νά ἐξαπατοῦν τοὺς πάντας, διά πολὺν καιρόν ἀκόμη καί ὅτι συντόμως, ἤθελον δέν ἦθελον, θά ὠδηγοῦντο εἰς τήν <<Τράπεζαν>> τῆς ἀπό κοινού μελέτης τοῦ θέματος καί πλέον δέν θά ἦτο δυνατόν νά συνεχίσουν νά ἐπιπράξουν καί νά κατευθύνουν τοὺς δύο Ἀρχιερεῖς. Αὐτά ἦσαν τὰ προβλήματα των καί ὄχι ἂν μέ τοιαύτας ἐνεργείας ἐσχίζετο ἡ Ἐκκλησία.

Ἀντιλαμβάνοντο, ὅτι δέν ἠδύνατο νά ἀντιμετωπίσουν ἕναν ΔΙΑΛΟΓΟΝ μέ θεολογικά κριτήρια καί ὄχι μέ τήν <<χιλιαστικήν>> μέθοδον καί μέ τόν αἰρετικόν ΜΟΝΟΛΟΓΟΝ τῶν Κτενά-Ἀλεξοπούλου καί συμφροσύντων. Αὐτό βέβαια θά ἐγίνετο διά πρώτην φοράν ἀπό τόν Ἀπρίλιον τοῦ 2001 ἕως 8-12-2002, διότι μέχρι τότε ΟΥΔΕΠΟΤΕ τό ἐν λόγῳ θέμα ἐμελετήθη ἢ ἐξετάσθη ἐν Συνόδῳ ὑπὸ μόνον τῶν Ἀρχιερέων.

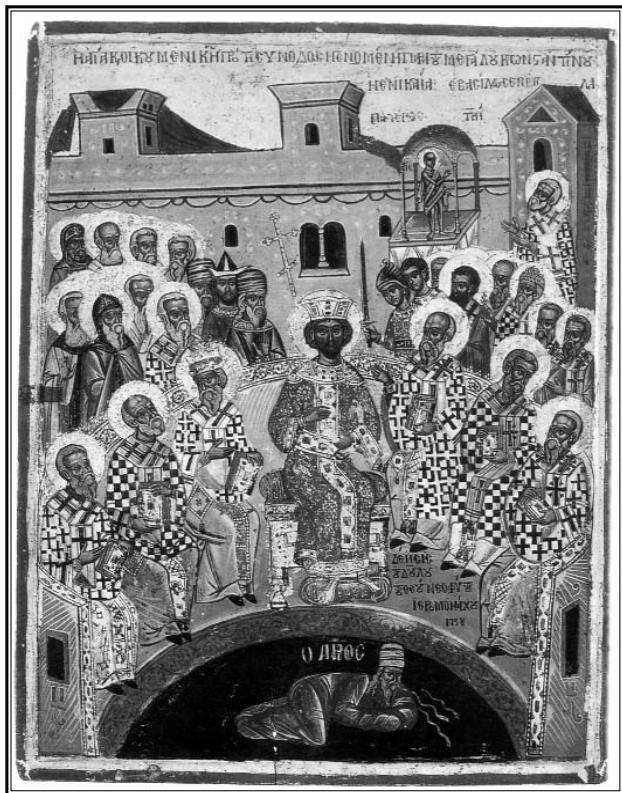
Τὰ ἀποτελέσματα ἦσαν φανερά. Οἱ δύο ἐναπομειναντες Ἀρχιερεῖς ἦσαν οὐσιαστικῶς χωρισμένοι ἐδῶ καί καιρῶ. Ἀπὸ τότε πού οἱ ὅπαδοι τοῦ Μεσσηνιακοῦ, οἱ Κλημαῖοι καί Λαμιώτες, ἐδῆλωναν χωρὶς ἐντροπή <<Τὸ ὁσίωμα ἐγίνε ἥδη>>.

Μετά τὸν θάνατον τοῦ Κοζάνης Τίτου, θά περίμενε κανεὶς, ὅπως ὁ Μεσσηνιακὸς Γρηγόριος προβληματισθῆ καί ἀρθῆ εἰς τὸ ὕψος τῶν περιστάσεων νά ἀναθεωρήσῃ τήν μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης στάσιν του. Δυστυχῶς ὁμοίως, παρεσύρθη καί ἀπλῶν ἀπὸ τοὺς συμβούλους του καί προετίμησε νά μείνῃ μόνος του.

Ἔτσι, αὐτοαυτοκνηρῶς ἐκράθη ΜΟΝΟΣ ΤΟΥ ΣΥΝΟΔΟΣ!!!

Ἡ Σύναξις τῶν Οὐρανίων Ταγμάτων καί ἡ Πτώσις τοῦ Ἑσφόρου Ἰεζεκιὴλ τοὺς Ἀρχαγγέλους ἑώρα Χριστὸν δοξολογοῦντας εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας. (Μηναῖον, Νοέμβριος ἢ Κανὼν Δευτέρου, Ὡδῆ η')

Ἡ Α' Οἰκουμενικὴ Σύνοδος

ἦ ἐν Νικαίᾳ συγκροτηθεῖσα τὸ 325 μ.Χ., κατὰ τοῦ Ἀρείου, τοῦ ἀρνούμενου τὴν Θεότητα τοῦ Χριστοῦ, ὅπως οἱ σημερινοὶ Χριστομάχοι - Ἐκκλησιολογοὶ.

ΑΙ ΑΙΡΕΣΕΙΣ

**ΤΩΝ ΤΡΙΑΔΟΜΑΧΩΝ, ΧΡΙΣΤΟΜΑΧΩΝ, ΕΚΚΛΗΣΙΟΜΑΧΩΝ
ΚΑΙ ΝΕΟΕΚΚΛΗΣΙΟΛΟΓΩΝ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΤΩΝ, ΑΙΤΙΝΕΣ
ΔΙΕΤΥΠΩΘΗΣΑΝ ΕΙΣ ΔΕΚΑΔΑΣ ΕΓΓΡΑΦΩΝ ΤΩΝ ΚΑΙ
ΜΕΤΕΦΕΡΘΗΣΑΝ ΕΙΣ ΤΗΝ <ΕΓΚΥΚΛΙΟΝ> ΤΩΝ**

Οἱ αἰρετικοὶ Ἐκκλησιολογοὶ, Χριστομάχοι καὶ Νεοεκκλησιολογοὶ Οἰκουμενισταὶ εἰς τὴν προσπάθειάν των νὰ ἀνεύρουν αἰρέσεις εἰς τὸν χῶρον τῆς Ἐκκλησίας μας, περιέπεσαν εἰς ἀδόκιμον νοῦν, ὡς μὴ ἐμφοροῦμενοι ὑπὸ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καὶ ὠδηγήθησαν εἰς πλάνους καὶ αἰρέσεις παλαιὰς καὶ νέας τὰς ὁποίας ἐδημοσίευσαν εἰς τὰ ἀνορθόδοξα φυλλάδια των.

Αἱ αἰρέσεις των αὐταί, συνοψίζονται εἰς τρεῖς κατηγορίας:

α) Χριστολογικὰς

β) Τριαδολογικὰς

γ) Ἐκκλησιολογικὰς καὶ

δ) Ὅσας ἄλλας πηγάζουν ἐκ τῶν ἀνωτέρω.

Τὰ κυριώτερα φυλλάδια των συντακτῶν των ἀνωτέρω αἰρέσεων ἀναχωροῦνται εἰς τὸν κατωτέρω κατάλογον. Εἰς τὸν κατάλογον αὐτὸν ἀναφέρεται ὁ τίτλος, ὁ συντάκτης καὶ ἡ ἡμερομηνία.

Α) Ἐπιστολὴ Ἀ. Κτενά, 14/27-5-2001

Β) <<Ἐκθεσίς Ὀρθοδόξου Πίστεως>>, Π. Ἀλεξοπούλου, ἀχρονολόγητος (περ. Ἰουνίος 2001)

Γ) Ἐπιστολὴ <<Κατὰ λεγόντων...>>, Ἀ. Κτενά 30-6-2001

Δ) Ἐπιστολὴ Π. Ἀλεξοπούλου, 30-6-2001, πρὸς π. Κοσμᾶ Σκρέτα.

Ε) Ἐπιστολὴ Π. Ἀλεξοπούλου, 23-8-2001

ΣΤ) Ἐπιστολὴ <<Καιρὸς τοῦ λαλεῖν>>, Ἀ. Κτενά, 1-9-2001

Ζ) <<Νέοι Ἐκκλησιολογοὶ οἰκουμενιστές>>, Ἀ. Κτενά, Ἰανουάριος 2002

Η) Σχέδιον Ἐγκυκλίου, Δ. Σκρέτα καὶ Ἀ. Βρακάτου, Φεβρουάριος 2002

Θ) Σχέδιον Ἐγκυκλίου, Ἱεροδ. Παντελεήμονος Τσαλάγκα, Φεβρουάριος 2002

Ι) <<Ἐπιγραμματικὴ ἀπάντησις>>, Δ. Σκρέτα καὶ Ἀ. Βρακάτου, 27-5-2002 (Ο.Η)

ΙΑ) Σχέδιον Ἐγκυκλίου, Ἀ. Κτενά, Φεβρουάριος 2002

ΙΒ) <<Προκαλούμενος ἀπαντῶ>>, Ἀ. Κτενά, 22-5-2002 (Ε.Η)

ΙΓ) <<Ἀναρετικὴ ἀπάντησις>>, Π. Ἀλεξοπούλου, 15-6-2002

ΙΔ) <<Εἰσηγησις>>, Ἀ. Κτενά, πρὸς τὴν Ἱ. Σύνοδον, Ἰούνιος 2002

ΙΕ) <<Διαστροφῶν...>>, Μον. Ἀρτεμίου-Ἰωακείμ, Ἱερ. Ἰγνατίου-Παντελεήμονος, 30-10-2002

ΙΣΤ) <<Διήλωσις>> Δημ. Σκρέτα καὶ Ἀπ. Βρακάτου, πρὸς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον κλπ, 9-11-2002

ΙΖ) <<Διαμαρτυρήματα ἐξομολογούμενος δημοσίως...>>, Ἀ. Κτενά, 10-11-2002

ΙΗ) <<Φύλακρον δημοκρατικὰ στὸ σκοτάδι γιὰ αἰρέσεις...>>, Ἀ. Κτενά, 15-11-2002 (Ο.Ε)

ΙΘ) <<Ἀπάντησις>>, Ἀ. Κτενά, 17-12-2002 (Δικαιολογία τῶν περὶ Χριστοῦ λεχθέντων)

Κ) <<Μὰς χωρίζουν... ὅχι ἡ Ἐγκυκλίος>>, Ἱερομ. Χρυσοστόμου, 1-1-2003

ΚΑ) <<Ἀκοινώνητος...>> Ἐπιστολὴ, Ἀ. Κτενά, Πάτρα 20-1-2003 (Ε.Η)

Οι κυριώτεροι συντάκται αιρετικών φυλλαδίων είναι:

1) Ό Α. Κτενάς, 2) ό Π. Άλεξόπουλος, 3) ό Ίερομ. Χρυσόστομος Τζανής, 4) ό Ίερομ. Κοσμάς Δημητρακάκης, 5) ό Δ. Σκρέτας, 6) ό Άπ. Βρακάτος, 7) ό Μον. Δαμιανός της Μονής Παναγουλάκη Καλαμάτας, 8) ό Ίερομ. Μηνάς Άλεξιάδης, 9) ό Γέροντ Άρτέμιος, 10) ό Μον. Ίωακείμ και 11) ό Ίερομ. Παντελεΐμων Τσαλαγκας.

Ήμερώσεις: Ό Μον. Δαμιανός της Μονής Παναγουλάκη ανέγνωσαν εις τάς Συνάξεις της 3ης και 5ης-7-2002 επιστολήν του, ή οποία καιτοι περιηχε αιρέσεις κατέληγε εις άναθεματισμούς άλλων. Ή επιστολή αυτή έμνηνητοφωνήθη.

Πρίν άναφερθούμε εις τάς αιρέσεις, αι όποιαι περιέχονται εις τά φυλλάδια των και μετεμφυτεύθησαν εις την **περίεργον** και **ιδιότυπον** <<Εγκύκλιόν>> των, πρέπει νά τονισθη, ότι άντιμετωπίσαμε σημαντικές δυσκολίας διά νά τούς εξηγήσουμε τά λάθη και τάς αιρέσεις των.

Αί δυσκολία έδημιουργήθησαν κυρίως από τίς διφορούμενες και δυσνόητες διατυπώσεις των. Δικαιώς και χωρίς ύπερβολήν έχαρακτηρίσαμε τά κείμενά των **χρησιμούς της Πυθίας του Μαντείου των Δελφών** και λίαν άκατανόητα. Αί <<θεολογικά>> τοποθετήσεις και αι έρμηνείαι των συντακτών των έν λόγω κειμένων, έχουν συνταχθή κατά τέτοιον τρόπον, ώστε νά μεταλλάσσονται και διερμηνεύονται κατά τό δοκοϋν ύπ' αυτών, όπως τούς βουλευει εις κάθε περίστασι.

Εις την συνέχεια θα προσπαθήσωμεν, διά μίαν εισέτι φοράν, νά επαναδιατυπώσωμεν και νά συλλεξώμεν τάς αιρέσεις έκείνας και τά δογματικά λάθη από τά αιρετικά φυλλάδια των έν λόγω συντακτών, διά νά άντιληφθή ό κάθε ένδιαφερόμενος πιστός, ποιοι είναι αιρετικοί και ποιοι Όρθόδοξοι.

Α) Έπιστολή Α. Κτενά, 14/27-5-2001, Πρός τόν Άρχιεπίσκοπον των Γ.Ο.Χ. κ.κ. ΓΡΗΓΟΡΙΟΝ, Εις Καλαμάτα Μεσσηνίας.

Α1) Ό Κτενάς μάς λέγει ότι ή ΑΝΘΡΩΠΙΝΗ ΦΥΣΙΣ του Χριστου είναι κεφαλή της Έκκλησίας και όχι τό ΠΡΟΣΩΠΙΟΝ του Χριστου, δηλαδή, τό Πρόσωπον του Υιου και Λόγου του Θεου. Ίδου πώς τό άναφέρει <<'**Άλλ' αυτί πού ΔΕΝ ΕΧΕΙ ό Λόγος και τίν έχει ό Χριστός, αυτί απέθανε και αυτί έγινε <πρωτότοκος εκ νεκρών> και αυτί είναι ή κεφαλή του σώματος της Έκκλησίας!**>> (σελ. 5).

Α2) Ήπειδή ό Κτενάς θεωρεί ότι ή ΑΝΘΡΩΠΙΝΗ ΦΥΣΙΣ του Χριστου είναι κεφαλή της Έκκλησίας, άν και δέχεται ότι ό Χριστός και ό Λόγος είναι ΜΙΑ και ή ΑΥΤΗ ύπόστασις, έν τούτοις, διακρίνει τόν Θεόν Λόγον από τόν Χριστόν ως νά πρόκειται περί δύο προσώπων, άφου δέχεται τόν Χριστόν ως κεφαλήν αλλά δέν δέχεται τόν Υιόν και Λόγον, διότι καθώς λέγει ό Λόγος δέν έχει δύο φύσεις: <<**Αυτός πού είναι ή κεφαλή, είναι ό Χριστός, ΔΕΝ είναι ό άκτιστος και άναρκος Λόγος. Και ναι μέν Χριστός**

και Λόγος είναι ή ΜΙΑ και ή ΑΥΤΗ ύπόστασις του Τρισυποστάτου Θεου, άλλ' ό Χριστός έχει ΔΥΟ φύσεις πού δέν τίς έχει ό Λόγος. Ό Λόγος έχει μία, τίν θεική, δέν έχει τίν δεύτερη, του ανθρώπου>> (σελ. 5).

Α3) Ό Κτενάς γράφει ότι ή σωτηρία του ανθρώπου δέν προέρχεται από τόν Θεόν-Λόγον αλλά από την Έκκλησίαν του Χριστου: <<**ή σωτηρία μας δέν γίνεται, έτσι άλλα, από τόν άναρκον και άσκαρον Θεόν-Λόγον, αλλά από τίν Έκκλησία του Χριστου, ή οποία έχει χρονική άρχή. Μεγάλη θεολογία κρύβει μέσα του ό ύμνος των χαιρεσιμών - Σωσι θέλον των κόσμων. δι' ήμιάς έφάνη καθ' ήμιάς άνθρωπος- όμοίω γάρ τό όμοιον καλέσας ως Θεός...>> (σελ. 10).**

Α4) Ό Κτενάς γράφει ότι ή σωτηρία του ανθρώπου δέν προέρχεται από τόν Θεόν-Λόγον αλλά από τόν Θεάνθρωπον Χριστόν ως νά είναι άλλος ό Θεός-Λόγος και άλλος ό Θεάνθρωπος Χριστός: <<**Οί δέ Πατέρες εξήγουν γιατί ή σωτηρία δέν έγινε από τόν Θεόν-Λόγον, αλλά από τόν Θεάνθρωπο Χριστό...**>> (σελ. 10).

Α5) Ό Κτενάς δέν δέχεται ύπαρξιν Έκκλησίας πρό της σαρκώσεως του Λόγου: <<**Αυτί λοιπόν ή μέλλουσα νά ιδρωθη έν χρόνω Έκκλησία του Θεανθρώπου ήταν εις τίν βουλήν του Θεου, χωρίς όμως νά προϋάρχη πρό της σαρκώσεως του Λόγου...**>> (σελ. 11).

Α6) Ό Κτενάς δέν δέχεται ύπαρξιν Έκκλησίας πρό Χριστου, ήτοι, της πρώτης και δευτέρας φάσεως μέ μέλη αυτής τους άγιους άγγέλους και τούς πρωτοπλάστους, διότι καθώς λέγει δέν είχαν ανάγκη μυστηρίων και σωτηρίας: <<**εις τίν γλώσσα των θρησκειών ό όρος Έκκλησία είναι πάντοτε άναπόσπαστα συνδεδεμένος μέ τά μυστήρια αυτής καθώς και μέ τόν σκοπόν της, πού είναι ή πνευματική ύγεια και ή σωτηρία των μελών της. Είναι ατύνόητον λοιπόν πώς όπου δέν υπάρχουν τέτοιες πνευματικές ανάγκες, δέν έχει λόγο ύπαρξεως ή Έκκλησία. Ποιά μέλη όμως της Έκκλησίας, της πρώτης και της δευτέρας <<φάσεως>> της, είχαν ανάγκη μυστηρίων και σωτηρίας; οι άγιοι Άγγελοι; ή οι πρωτόπλαστοι, οι όποιοι πρό της παρακοής ήταν καθ' αυτοί άλλοι άγγελοι>> κατά τόν **Γ. Δαμασκνόν;**>> (σελ. 13).**

Δηλαδή μάς λέγει έδω, ότι πρό Χριστου πού δέν ύπηρχον μυστήρια και σωτηρία, δέν ύπηρχε Έκκλησία. Άλλου όμως λέγει ότι δέχεται Έκκλησία πρό Χριστου. Τί εκ των δύο άληθώς πιστεύει; Έκφράζεται κάθε φορά και μέ έναν διαφορετικόν χρησιμόν Πυθίας.

Ό Κτενάς, άποφεύγει σκοπίμως νά διατυπώση τόν όρισμόν της <<Έκκλησίας>>, δέν λέγει τί σημαίνει <<Έκκλησία>>, διότι τότε θα έπρεπε νά άλλαξη όλα τά κείμενά του εξ' άρχης. Μία από τίς πολλές έννοιες και σημασίες της λέξεως Έκκλησία είναι και <<Κοινωνία, σχέσις, ένωσις προσώπων>>.

Α7) Ό Κτενάς δέν δέχεται ύπαρξιν Έκκλησίας πρό της σαρκώσεως του Λόγου ή πριν την γέννησιν της Παρθένου: <<**Η Έκκλησία ιδρύθηκε τότε πού ό παρί-**

κοος άνθρωπος δέν μποροῦσε μ' ἄλλο τρόπο νά ἐπιστρέφῃ ἐκ τῆς ἐξορίας στόν παράδεισο. Πρῖν τή σάρκωση τοῦ Λόγου πνευθοσε ὁ οὐράνος καί ἡ γῆ τῖν πῶσιν τῶν ἀνθρώπων. Τό χαμόγελο ἀνέτειλε μέ τῖν γέννησιν τῆς παρθένου» (σελ. 20).

Αἱ ἀνωτέρω προσωπικαί τοῦ ἀπόψεως συναρτοῦν τήν Ἐκκλησίαν μέ τήν προπατορικὴ ἁμαρτία. Ἡ Ἐκκλησία ὁμως δέχεται ὅτι καί οἱ Ἅγιοι Ἄγγελοι καί οἱ Πρωτόπλαστοι πρῖν τήν πῶσιν τῶν ἦσαν μέλη τῆς.

Β) Ἐκθεσις ὀρθοδόξου πίστεως Π. Ἀλεξόπουλου, Ἰουνίος 2001.

Β1) Ὁ Ἀλεξόπουλος ἐμφανίζει τήν Ἐκκλησίαν ὡς ἅλοο κτίσμα καί γράφει: <<Εἰς τῖν Ὁμολογία Πίστεως τῆς Ὀρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας τοῦ Πέτρου Μογίλα, εἰς ἐρώτησιν Α □ 96 σελίς 90, βλέπομεν ὅτι ἡ Ἐκκλησία εἶναι κτίσμα» (σελ. 9). Ὁ Ἀλεξόπουλος παρασιωπᾷ τὰ ὑπόλοιπα βασικά λόγια τοῦ Μογίλα ὁ ὁποῖος λέγει ὅτι: <<Διατί καλά καί ἡ Ἐκκλησία νά εἶναι κτίσμα, ἀπό ἀνθρώπους συστημένη, ἀλλά ἔχει κεφαλὴν αὐτὸν Χριστόν, τὸν ἀληθινὸν Θεόν, τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, ὅπου τῖν διδάσκει πάντοτε... καί τὰ δόγματα καί τὰ διδάγματα τῆς δέν εἶναι ἀνθρώπινα ἀλλά θεῖα... διὸ ὑπό Πνεύματος ἁγίου φερόμενοι ἐλάλησαν οἱ ἅγιοι...» κλπ, ὅπως ἀκριβῶς γράφει ὁ ἴδιος ὁ Π. Μογίλας.

Τὰ ὑπόλοιπα τὰ ἀποφεύγει, διότι ἡ Ἐκκλησία χωρὶς Κεφαλὴν τὸν Χριστόν εἶναι μόνον κτίσμα, μέ κεφαλὴν ὁμως τὸν ἐνσαρκωμένον Υἱόν καί Λόγον τοῦ Θεοῦ, τὸν Θεάνθρωπον Ἰησοῦν Χριστόν, ὡς Θεοανθρώπινος ὀργανισμός, δέν εἶναι μόνον κτίσμα. Ἄλλοιως, θά ἦτο μόνον ἀνθρώπινος ὀργανισμός καί ὄχι Θεοανθρώπινος.

Β2) Ὁ Ἀλεξόπουλος διδάσκει ὅτι εἶναι καταφανὴς ἡ διδασκαλία περὶ Ἐκκλησίας Ἄγγελων καί Πρωτοπλάστων: <<Ὁδομαθὲν παρελάβομεν περὶ Ἐκκλησίας Ἁγίας Τριάδος, περὶ Ἐκκλησίας Ἀγγέλων, περὶ Ἐκκλησίας Πρωτοπλάστων καί τὰ τοιαῦτα. Αὐτὰ εἶναι καινοφανῆ...» (σελ. 12-13).

Β3) Ὁ Ἀλεξόπουλος διδάσκει ὅτι ἡ Πρό Νόμου καί ἐν Νόμῳ Ἐκκλησία διακρίνεται μόνον ἱστορικῶς ταυτίζει τήν Ἐκκλησίαν μέ τήν σωτηριαν· καί λέγει ὅτι ἡ Ἐκκλησία δέν ὑπῆρχε πρῖν ἀπὸ τῆ σάρκωσιν τοῦ Χριστοῦ: <<παρελάβομεν Μίαν, Ἁγίαν, Καθολικὴν καί Ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν, ἣτις διακρίνεται, ἱστορικῶς μόνον, εἰς τῖν πρό Νόμου Ἐκκλησίαν... Ἡ πρό Νόμου καί ἡ ἐν Νόμῳ Ἐκκλησία, ἀκόμη καί ὁ θεόπτης Μωϋσῆς... ναι μὲν ἐπίστευαν εἰς τὸν ἀληθινὸν Θεόν καί δι' αὐτὸν καί μόνον τὸν λόγον ἦσαν ἡ Ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ, εἶχε ὁμως ἀνάγκη καί ἀνέμενε τῖν σωτηριαν παρά τὸ ἐρχομένον Χριστόν... Ἡ ρῆσις τοῦ Κυρίου διὸ ΘΑ ΟΙΚΟΔΟΜΗΣΗ ΤΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ ΤΟΥ, θέτει τελείαν καί παύλαν εἰς πᾶσαν ἀμφισβήτησιν... Ἐν ἐνὶ λόγῳ, ὁ Θεὸς Λόγος προτοῦ σαρκωθῆ δέν ἦτο Κεφαλὴ καμμῆς Ἐκκλησίας, διὰ νά ἀνῆκῃ κάποιος εἰς αὐτὴν» (σελ. 12-13).

Αὐτὴ ἡ πρό Χριστοῦ Ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ, ποῖον εἶχε Κεφαλὴν;

Ὁ Ἅγιος Νεκτάριος διανεύει τὸν Ἀλεξόπουλο λέγων: <<Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ὡς κεφαλὴ τῆς Ἐκκλησίας τῆς ἐν Ἐδέμ. ἔστι καί ἔσται ἡ κεφαλὴ τῆς Καινῆς Διαθήκης...» (Ἅγιου Νεκταρίου, *Μελέται Δύο*, Α· Περί τῆς μίας ἁγίας Καθολικῆς καί Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας, Β· Περί τῆς Ἱερᾶς Παραδόσεως, Ἀθήναι, 1987, σελ. 18).

Β4) Ὁ Ἀλεξόπουλος παρερμηνεύει τὸ κείμενον τῆς Α· Καθολικῆς ἐπιστολῆς τοῦ Ἰωάννου: <<Πᾶν πνεῦμα ὃ μὴ ὁμολογεῖ Ἰησοῦν Χριστόν ἐν σαρκὶ ἐληλυθότα, ἐκ τοῦ Θεοῦ οὐκ ἔστιν. Καί τοῦτο ἐστὶ τὸ τοῦ Ἀντιχρίστου, τὸ ὅποιο διαστρεβλῶνει ὡς ἔστιν: <<...Ἰησοῦς πάν πνεῦμα, πᾶς ἄνθρωπος πού δέν ἀνῆκει εἰς τῖν Ἐκκλησίαν τῖν ὁποῖαν ἴδρυνεν ὁ ἐνανθρωπίσας Υἱὸς τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τῆς Γῆς, ἀλλά λέγει ὅτι ἀνῆκει εἰς ἁράτους Ἐκκλησίας, ἡ ἐκκλησίας δὴθεν Πρωτοπλάστων, ἡ ἐκκλησίας Ἀγγέλων ΕΚ ΤΟΥΘΕΟΥ ΟΥΚ ἔστιν» (σελ. 13).

Ἐδὼ προσπαθεῖ νά δημιουργήσῃ σύγχυσιν, καθὼς τὸ κείμενον τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου δέν γράφει καί δέν ἐννοεῖ τέτοια πράγματα. Ὅλα αὐτὰ τὰ διαστρεβλῶνει διὰ νά δικαιολογήσῃ, διότι ὁ ἴδιος εἰς πολυαιτέρας δημοσιεύσεις του, ἐπέσβευεν ὑπαρξῖν φάσεων τῆς Ἐκκλησίας πρό Χριστοῦ (βλέπε, Παναγιώτου Ἀχαΐκου, Ἀθήναι 1964, Π. Ἀλεξόπουλου, *Ἀποκατάστασις τῆς Ἀληθείας*, Ἱεροποστολικά Ἐκδόσεις Κ.Γ.Ο., Ἀθήναι 1991, σελ. 20), κλπ.

Δ) Κατὰ Λεγόντων Ἄναρχον εἶναι τήν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ, Δ. Κτενάς, 30-6-2001.

Γ1) Ὁ Κτενάς δέχεται ὑπαρξῖν Ἐκκλησίας (μόνον) μετὰ Χριστόν, ἐπειδὴ εἶπεν ὁ Χριστὸς ὅτι <<Θά οἰκοδομηθῶ τῖν Ἐκκλησίαν μου» καί εἰρωνευόμενος λέγει ὅτι ἂν δέν εἶναι ἔτσι, ὁ Χριστὸς θά ἦτο ἀθεολόγητος: <<...Ἀφοῦ ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ προῦπήρχε ἐξ αἰδίου, γιατί ὁ Χριστὸς εἶπε <<ἐπὶ ταῦτη τῆ πέτρα (ΘΑ) οἰκοδομηθῶ (ΤΩΡΑ) τῖν Ἐκκλησίαν μου»» (Ματθ. 18). Τῖν ἀλήθεια ἀπέκρυψε, ἡ ἦταν ἀθεολόγητος καί δέν ἐγνώριζε πὸς ἡ Ἐκκλησία Του ἦταν ἦδη κτισμένη πρό πάντων τῶν αἰώνων» (σελ. 9).

Τὴν εἰρωνεία τοῦ Κτενά συντριβεῖ ὁ Ἅγιος Ἐπιφάνιος Κύπρου, ὁ ὁποῖος λέγει: <<ἡ ἁγία καθολικὴ Ἐκκλησία, καί Χριστιανισμὸς ὄντως ἄνομασμένος ἀπαρχῆς, καί σὺν τῷ Ἀδὰμ καί πρό τοῦ ἅλου πάντων τῶν αἰώνων σὺν Χριστῷ θελήματι τοῦ Πατρὸς καί Υἱοῦ καί ἁγίου Πνεύματος, καί μετὰ πάντων τῶν κατὰ γενεάν Θεῶ ἐυαρετιστάτων ποιεῖται, καί ἐν τῇ αὐτοῦ παρουσίᾳ ἐν κόσμῳ σαφῶς ἀποκαλυφθεῖ» (σελ. 42, 783C-D).

Γ2) Ὁ Κτενάς διαχωρίζει τὸν Χριστόν ἀπὸ τὸν ἀναρχον Υἱόν καί Λόγον τοῦ Θεοῦ, ὡς νά εἶναι δύο διαφορετικὰ πρόσωπα: <<Σφάλλον δογματικὰ διὰν ἱποθετοῦν τὸν Χριστὸ στί θέσιν τοῦ ἀνάρχου Υἱοῦ καί Λόγου» (σελ. 10).

Ἐδὼ εἶναι σαφές ὅτι ἄλλος εἶναι ὁ Χριστὸς καί ἄλλος ὁ Ἄναρχος

Υιός και Λόγος του Θεού, εις τὸ ὅποιον τὴν θέσιν κάποιου θέλουν νὰ τοποθετήσουν τὸν Χριστὸν· καὶ ὄχι ἀπλῶς ἄλλως, ἀλλὰ καὶ δογματικὰ ἀσύμβατος. Ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς ὁμοῦς μᾶς λέγει ὅτι: «**Δέν εἶναι ἄλλος καὶ ἄλλος, ἀλλὰ ἄλλο καὶ ἄλλο**», ἐννοῶν μὲ τὸ «**ἄλλος**» ἄλλο πρόσωπο καὶ μὲ τὸ «**ἄλλο**» τὰς φύσεις, Θεοὶ καὶ ἀνθρώπινη. Ὁ Υἱὸς καὶ Λόγος καὶ ὁ Χριστὸς εἶναι ΕΝΑ ΘΕΙΟ ΤΟ ΑΥΤΟ ΠΡΟΣΩΠΟΝ. Τί ἐννοεῖ ὁμοῦς ὁ Κτενᾶς ὅταν λέγει «**τοποθετοῦν στή θέσει τοῦ...**»;

Γ3) Ὁ Κτενᾶς συγγέει τὰ ἀσύγχυτα καὶ μᾶς λέγει νὰ μὴ ταυτιζόμε Ἐκκλησία ἀγγέλων, πρωτοπλάστον καὶ Παλαιᾶς Διαθήκης μὲ τὴν Χριστιανικὴν Ἐκκλησίαν. Μᾶς λέγει ἐπίσης ὅτι τῆς Χριστιανικῆς Ἐκκλησίας θεμέλιο εἶναι τὸ αἷμα τοῦ Χριστοῦ: «**Ἄν θέλουν νὰ κάνουν λόγο γὰρ Ἐκκλησία ἀγγέλων, πρωτοπλάστον καὶ Π. Διαθήκης, ὀφείλουν νὰ μὴ ταυτίζονται ἀντὶς μὲ τὴν Χριστιανικὴν Ἐκκλησίαν, διότι δέν εἶχαν κεφαλὴ τὸν Χριστὸ οὔτε τὸ αἷμά του ὡς θεμέλιον τους**» (σελ. 15). Ἡ Ἐκκλησία, ὅπως μᾶς λέγει καὶ ὁ Ἅγιος Νεκτάριος, εἶναι ΜΙΑ καὶ Μοναδικὴ Δέν εἶναι ἄλλη τὸν ἀγγέλων, ἄλλη τῶν Πρωτοπλάστον, ἄλλη τῆς Παλαιᾶς καὶ ἄλλη τῆς Καινῆς Διαθήκης. Κεφαλὴ δὲ καὶ θεμέλιο αὐτῆς εἶναι τὸ ἄπλο καὶ ἀδιαιρέτο καὶ προαιώνιο Πρόσωπο τοῦ σαρκωθέντος Υἱοῦ καὶ Λόγου τοῦ Θεοῦ.

Δ) Ἐπιστολὴ Π. Ἀλεξόπουλου, πρὸς Ἱερομ. Κοσμᾶ Σκρέτα, 30-6-2001.

Δ1) Ὁ Ἀλεξόπουλος διαχωρίζει τὸν Χριστὸν ἀπὸ τὸν ἀναρχον Υἱὸν καὶ Λόγον τοῦ Θεοῦ, ὡς νὰ εἶναι δύο διαφορετικὰ πρόσωπα: «**Κεφαλὴ τῆς Ἐκκλησίας, δέν εἶναι ὁ Θεός-Λόγος, ἀλλὰ ὁ σταυρωθεὶς Θεάνθρωπος Ἰησοῦς Χριστός**» (σελ. 2).

Δ2) Ὁ Ἀλεξόπουλος θεωρεῖ τὴν ἄρατον Ἐκκλησίαν Προτεσταντικὴν πλάνην: «**Τὰ περί ἁράτων Ἐκκλησίας εἶναι προτεσταντικές πλάνες**» (σελ. 2).

Δ3) Ὁ Ἀλεξόπουλος δέν δέχεται Ἐκκλησία Πρωτοπλάστον: «**Τὰ περί Ἐκκλησίας Πρωτοπλάστον κ.λ.π. εἶναι πλάνες**» (σελ. 2).

Δ4) Ὁ Π. Ἀλεξόπουλος δέχεται τὴν Ἐκκλησία ὡς ἄπλο κτίσμα: «**Ἡ Ἐκκλησία εἶναι κτίσμα, δημιουργηθέν ἐν χρόνῳ...**» (σελ. 2), ἐνὸς αὐτῆ δέν εἶναι μόνον σῶμα ἀλλὰ ἠνωμένη μετὰ τῆς Κεφαλῆς, δηλαδὴ μὲ τὸ Πρόσωπον τοῦ Χριστοῦ, ἡ ὁποία Κεφαλὴ δέν εἶναι κτίσμα. Ἐπὶ πλεόν, ὅσα ἐμφανίζονται ἐν χρόνῳ δέν εἶναι κτίσματα, ὅπως δέν εἶναι κτίσματα τὸ φῶς τῆς Μεταμορφώσεως, τὸ Ἅγιον Πνεῦμα ἐν εἶδει περισπερῆς ἢ ἐν εἶδει πυρίνων γλωσσῶν, αἱ Θεοφάνειαι καὶ ἐν γένει ἀποκαλύψεις τοῦ Θεοῦ.

Ε) Λεπτομερῆς ἔκθεσις καὶ Παρατηρήσεις καθὼς καὶ Συνοπτικὴ περίληψις ἐργασίας τοῦ Π. Ἀλεξόπουλου, τῆς 23.8.2001).

Ε1) Ὁ Π. Ἀλεξόπουλος ψεύδεται ἀσυστόλως ὅταν λέγει ὅτι ἐμμέσως παραμερίζομε τὸν Χριστὸν ἀπὸ κεφαλὴ τῆς Ἐκκλησίας. Οὐδέποτε τὸν

παραμερίζομε. Ἀκόμη καὶ ἡ διατύπωσις ὅτι κεφαλὴ τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ὁλόκληρος ἡ Ἁγία Τριάς, δηλαδὴ καὶ τὰ τρία Θεϊκὰ Πρόσωπα καὶ ὄχι μόνον ὁ Χριστὸς, δέν παραμερίζει τὸν Χριστὸν, ἀφοῦ Αὐτὸς εἶναι ὁ εἰς τῆς Ἁγίας Τριάδος. Συγκεκριμένως λέγει: «**Θέτουν ὡς Κεφαλὴν τῆς Ἐκκλησίας τὴν Ἁγίαν Τριάδα καὶ ὄχι τὸν Χριστὸν, τὸν ὁποῖον ἐμμέσως παραμερίζουν...** Ἐμμέσως παραμερίζουν τὸν Χριστὸν ὡς Κεφαλὴν τῆς Ἐκκλησίας καὶ λέγουν Κεφαλὴν τῆς Ἐκκλησίας τὴν Ἁγίαν Τριάδα» (Ἐξωφύλλον-Συνοπτικὴ Περίληψις). Λέγουν καὶ ὑποστηρίζουν ὅτι ἐμεῖς παραμερίζομε τὸν Χριστὸ καὶ θέτομε τὴν Ἁγία Τριάδα Κεφαλὴ, αὐτὸς διαχωρίζει ἐμμέσως, ὄχι ἐμμέσως, τὸν Χριστὸ ἀπὸ τῆς Ἁγίας Τριάδος καὶ ἀφήνει νὰ ἐννοηθῇ ὅτι ὁ Χριστὸς δέν εἶναι ὁ εἰς τῆς Ἁγίας Τριάδος, ἀλλὰ ἓνα τέταρτο, ξεχωριστὸ πρόσωπο. Αὐτὰ τὰ γράφει διότι θεωρεῖ ἄλλον τὸν Υἱὸν καὶ Λόγον τοῦ Θεοῦ καὶ ἄλλον τὸν Χριστὸν, ὅπως ὁ αἰρετικὸς Νεστορίος,

ΣΤ) Κιριλὸς τοῦ λαλεῖν, Α. Κτενᾶ, Πάτρα 1.9.2001.

ΣΤ1) Ὁ Α. Κτενᾶς, ἐξ ἄρχῃς εἰς ὅλα τὰ φυλλάδια του, καθὼς καὶ εἰς τὴν «**Ἐγκύκλιον**» τὴν ὁποῖαν συνέταξε, συγγέει τὸ ὄνομα Χριστός, τὸ ὁποῖον σημαίνει πότε ἔλαβε τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν Του, μὲ τὴν ὑπαρξίν Αὐτοῦ ὡς Πρόσωπον, τὸ ὅποτον Πρόσωπον εἶναι τὸ αὐτὸ Πρόσωπον τοῦ Θεοῦ-Λόγου. Ἐτσι κατέληξεν εἰς τὸ βλάσφημον καὶ αἰρετικώτατον συμπέρασμα ὅτι ὁ Θεάνθρωπος Χριστὸς δέν εἶναι Προαιώνιος. Αὐτὸ ἔχει τὴν ὀλέθριον συνέπειαν ὅτι ὁ Χριστὸς, ὡς μὴ προαιώνιος, δέν εἶναι Θεός, ἀλλὰ ἓνα κτίσμα μὲ προσδιορισμένη ἡλικία.

Ἴσοῦ μὲ ποῖον διαβολικὸν τρόπον προσπαθεῖ νὰ περάσῃ τὴν Ἑβραϊκὴν πλάνην ὅτι ὁ Χριστὸς δέν εἶναι προαιώνιος, Γράφει διὰ τὸν Ἰωάν. Καρμίρη: «**Λέγει πὸς ὁ Χριστὸς προϋπήρχε αἰωνίως**» καὶ μετὰ ἀναφέρει τὰ τοῦ Ἱεροῦ Δαμασκηνοῦ: «**ἀλλὰ ἔρχεται νὰ τὸν ὀρθώσῃ ὁ ἱερός Δαμασκηνός ὁ ὁποῖος λέγει: "Τινὲς φῶσιν ὅτι τὸ Χριστὸς ὄνομα πρέπει καὶ μόνον καὶ ἰδία καθ' αὐτὸν νοουμένῳ καὶ ὑπάρχοντι, τῷ ἐκ Θεοῦ Πατρὸς γεννηθέντι Λόγῳ. (τοῦτο τῶν Ὁριγένους ἀληθινάτω). Ἥμεῖς δὲ ΟΥΧ ΟΥΤΩ διδιδάγματα φρονεῖν ἢ λέγειν. Ὅτε γὰρ γέγονε σὰρξ ὁ Λόγος, ΤΟΤΕ καὶ ὀνομάσθαι λέγομεν ΑΥΤΟΝ ΧΡΙΣΤΟΝ... ὅτε γέγονεν ἄνθρωπος, τὸ Χριστὸς ὄνομα διὰ τῆς ΣΑΡΚΟΣ προσάγει"**» (σελ. 1).

Συγγέει λοιπὸν τὸ ὄνομα μὲ τὴν ὑπαρξίν. Τὸ ὅτι τὸ πρόσωπον τοῦ ΧΡΙΣΤΟΥ-ΛΟΓΟΥ προϋπάρχει μαζί μὲ τὸν Ἀναρχον Πατέρα Του προαιωνίως, εἶναι δόγμα τῆς Ἐκκλησίας μας ἀπαρβαζιστον. Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ἀναφέρει καὶ ὀνομάζει τὸν Χριστὸν, τὸ Πρόσωπον Του, διὰ γεγονότα πρὸ τῆς ἐνσαρκώσεώς Του. «**ἔπινον γὰρ ἐκ πνευματικῆς ἀκολουθούσης πέτρας ἢ δὲ πέτρα ἦν ὁ Χριστός**» (ΑΨ Κορ. 10, 4) καὶ «**...ἐν τῷ Θεῷ τῷ τὰ πάντα κτίσαντι διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ**» (Ἐφεσ. 3, 9), καθὼς καὶ εἰς (ΑΨ Κορ. 8, 6), (Κολ. 1, 15-18), κλπ.

‘Ο Ἱερός λοιπόν Δαμασκηνός ἀναφέρεται ξεκάθαρα εἰς τὸ ὄνομα καὶ λέγει: «ὅταν ἐγένεν ἄνθρωπος, τότε ἔλαβε τὸ ὄνομα Χριστός». Αὐτὸ δὲν σημαίνει ὅτι τότε ἄρχισε νὰ ὑπάρχη ἢ ὅτι χρονολογεῖται ἀπὸ τότε. Ὑπῆρχε προαιωνίως καὶ, ὅταν προσέλαβε τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν Του, τότε ἔλαβε τὸ ὄνομα. Ὅταν ὁμως κάποιος λέγη ὅτι ὁ Χριστός δὲν εἶναι προαιωνίως, δὲν ἀναφέρεται εἰς τὸ ὄνομά Του, ἀλλὰ εἰς τὴν ὑπαρξίν Του, δηλαδὴ, ἀπὸ πότε ὑπάρχει ὡς Πρόσωπον ἢ ὡς Ὑπόστασις.

Τὸ ὄνομα <<Χριστός>> προσετέθη εἰς τὸ Πρόσωπον τοῦ Υἱοῦ καὶ Λόγου ὅταν ἔλαβε σάρκα. Τὸ ἂν ὁ Χριστός εἶναι προαιωνίως ἢ ὄχι ἀφορᾷ τὴν Ὑπόστασιν Του, τὴν ὑπαρξίν τοῦ Προσώπου τοῦ Λόγου. Ὅταν ὁ Ἀπόστολος Παῦλος καὶ ἡ Ἐκκλησία ὁμιλοῦν διὰ τὸν Χριστὸν πρὸ Χριστοῦ δὲν κηρύττουν τὴν αἵρεσιν ὅτι ἡ σὰρξ τοῦ Χριστοῦ προὔπηρχε τῆς ἐλευσεως Του εἰς τὸν κόσμον, ἀλλὰ ἀναφέρονται εἰς τὸ Πρόσωπον τοῦ Χριστοῦ τὸ προαιωνίον, <<δι’ οὗ τὰ πάντα ἐγένετο>>, τὸ ὅποιο ἦθε εἰς τὸν κόσμον. Ὅταν ἡ Ἁγία Γραφή λέγει <<Χριστός>> ἐννοεῖ τὸν Υἱὸν καὶ Λόγον τοῦ Θεοῦ καὶ ὅταν λέγει <<Υἱός καὶ Λόγος>> ἐννοεῖ τὸν Χριστὸν.

Οἱ λέγοντες ὅτι ὁ Χριστὸς δὲν εἶναι προαιωνίως δὲν ὀρθοτομοῦν τὴν ἀληθειάν τῆς πραγματικῆς ἐν χρόνῳ γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ, ἀλλὰ βλασφημοῦν μετὰ τῶν Ἑβραίων καὶ τοῦ Ἀρείου κατὰ τῆς ἀληθείας ὅτι εἶναι Προαιωνίον τὸ Πρόσωπον τοῦ Υἱοῦ καὶ Λόγου τοῦ Θεοῦ, τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

ΣΤ2) Ὁ Κτενᾶς ὑποστηρίζει ἐπὶ ἐκείνου πού σώζει εἶναι τὸ αἷμα τοῦ Χριστοῦ καὶ ὄχι ἡ Ἁγία Τριάς. Ἄν δὲν σώζει ἡ Ἁγία Τριάς ἐπειδὴ ὅπως λέγει δὲν ἔχει σάρκα, τότε ποῖος σώζει, μήπως ἀπὸ μόνῃ τῆς ἢ σάρκα τοῦ Χριστοῦ; Μήπως καὶ ἐδῶ δὲν διαχωρίζεται τὸ Πρόσωπον τοῦ Χριστοῦ, ἀπὸ τὸν Υἱὸν καὶ Λόγον τοῦ Θεοῦ καὶ ἐπομένως καὶ ἀπὸ τὴν Ἁγίαν Τριάδα; <<...ἡ ἐκκλησία οἰκοδομήθηκε ἀπὸ τὸ αἷμα τοῦ Θεανθρώπου Χριστοῦ, καὶ αὐτὸ εἶναι πού σώζει. Ἡ ἁγία Τριάδα δὲν ἔχει σάρκα. Συνεπῶς ἡ Ἐκκλησία πού σώζει εἶναι αὐτὴ πού οἰκοδομήθηκε ἀπὸ τὸν Χριστὸ καὶ Αὐτός εἶναι ἡ Κεφαλὴ αὐτῆς... ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΧΡΙΣΤΟΣ ΙΗΣΟΥΣ>> (σελ. 3).

Ὁ Κτενᾶς λέγει ὅτι: <<ἡ Ἁγία Τριάδα δὲν ἔχει σάρκα>> καὶ <<αὐτὸ πού σώζει εἶναι τὸ αἷμα τοῦ Χριστοῦ>>, ἐπομένως κατ’ αὐτὸν δὲν σώζει ἡ Ἁγία Τριάς ἀλλὰ τὸ αἷμα τοῦ Χριστοῦ, ὁ ὁποῖος ξεκάθαρα πλέον κατὰ τὸν Κτενᾶ δὲν εἶναι ὁ εἰς τῆς Ἁγίας Τριάδος. Τὰ ἄλλα αὐτὰ ἐκφορίζουν τὴν πλέον ἐξωφρενικὴν αἵρεσιν πού ἔχει ποτὲ λεγθῆ.

Ἐκείνου πού σώζει εἶναι ἡ Ἁγία Τριάς, δηλαδὴ Πατῆρ, Υἱός, καὶ Ἁγιον Πνεῦμα, Τριάδα Ὁμοούσιος καὶ ἀχώριστος. Ἐνα ἀπὸ τὰ τρία πρόσωπα τῆς Ἁγίας Τριάδος πού σώζει εἶναι καὶ ὁ Χριστός. Ἐν πρώτῳ-πον, ἔχον Θεϊαν καὶ ἀνθρωπίνην φύσιν, ἡνωμένας ὑποστατικῶς.

Τὸ σῶμα, τὸ αἷμα καὶ ὁλα τὰ ἀνθρώπινα τοῦ Χριστοῦ δὲν εἶναι κεχωρι-σμένα τοῦ Προσώπου Του. Εἶναι τὰ μέσα πού ἐχρησιμοποίησεν ὁ Χριστός διὰ τὴν ἐκπλήρωσιν τῆς οικονομίας Του. Ἐκείνο ὁμως πού σώζει εἶναι ὁλόκληρος ὁ Χριστός, τὸ Πρόσωπόν Του, διὰ τῶν ἀκτίστων Θεϊῶν ἐνεργειῶν Του, αἱ ὁποῖαι δὲν εἶναι μόνον τοῦ Χριστοῦ, ἀλλὰ εἶναι κοιναὶ καὶ εἰς τὰ τρία Πρόσωπα τῆς Ἁγίας Τριάδος, καὶ αἱ ὁποῖαι πληροῦν τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὴν καθιστοῦν Ἁγίαν ἀνεξαρτήτως τῆς ἀμαρτωλότητος τῶν μελῶν τῆς.

Αὐτὰ λέγει ἡ Ἐκκλησία μας. Μὲ τὰ λεγόμενα τοῦ Κτενᾶ, ἐκτός τῶν ἄλλων, διαχωρίζεται ὁ Χριστός ἀπὸ τὴν Ἁγία Τριάδα ἀλλὰ καὶ ἡ ἀνθρωπίνη φύσις Του, τὸ αἷμα Του, ἀπὸ τὸ Πρόσωπόν Του.

ΣΤ3) Ὁ Κτενᾶς ψευδετα ἄσυστῶλος καὶ ἐπαναλαμβάνει τὸν ἰσχυρισμὸν ὅτι δὴθεν παραμερίζεται ὁ Χριστός ἀπὸ κεφαλὴ τῆς Ἐκκλησίας. Τοιουτοτρόπως ὅτι τὴν ἐντύπωσιν ὅτι ὁ Χριστὸς δὲν εἶναι εἰς τῆς Ἁγίας Τριάδος, ἀλλὰ ἓνα τέταρτο πρόσωπο διὰ τὸ ὅποιο χρησιμοποιεῖ ἀνοικεῖτους ἐκφορᾶσεις καὶ τὸ ἐμφανίζει ὡς ἀντιδικὸν τῆς Ἁγίας Τριάδος: <<Ὅθεν καταβάλλεται μεγάλη προστάθεια ἐκ μέρους τῶν Οἰκουμενιστῶν, νὰ παρακαμφθῆ Αὐτός ὁ “ἀδυσπόητος” κρητὶς, μὲ τὸ νὰ περάσῃ ἡ Ἐκκλησία τοῦ Θεανθρώπου στὰ “κέρια” τῆς ἁγίας Τριάδος! Αὐτὸ, λοιπόν, πρέπει νὰ καταπολεμηθῆ ἀπὸ τοὺς φιλῆτες τῆς Ὀρθοδοξίας. Πρέπει νὰ τοισθῆ πὸς ὁ Χριστὸς δὲν παραιτεῖται ἀπὸ Κεφαλὴ τῆς Ἐκκλησίας>>. (σελ. 5). Παρόμοια μὲ τὰ ἀνωτέρω εἶναι καὶ τὰ ἑξῆς: <<Εἶναι νοηρὸ, ὑπόυλο καὶ αἰρετικὸ, νὰ γίνετα θριαμβολογία γιὰ τὴν κοινωνία τῶν ἀνθρώπων μὲ τὴν ἁγία Τριάδα, καὶ νὰ ὑποθαμβῆται Αὐτός πού σταυρώθηκε, κάρην τῆς ἐνώσεως τοῦ ἀνθρώπου μετὰ τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ>> (σελ. 6).

Ἐδῶ ὁ Κτενᾶς ὁμιλεῖ σαφέστατα ὅτι ὁ Χριστός ὄχι μόνον εἶναι εἰς τῆς Ἁγίας Τριάδος, ἀλλὰ εἶναι καὶ ἀντιδικὸς, πολέμιος Αὐτῆς!!! Τὰ ἀνωτέρω εἶναι καθαρὰ ΤΡΙΑΔΟΛΟΓΙΚΗ ΑΙΡΕΣΙΣ τῶν Ἐκκλησιαομάχων καὶ Χριστομάχων.

Z) Ἐπιστολὴ <<Νέοι Ἐκκλησιολόγοι (Οἰκουμενιστές) στὴν Ἐκκλησία τῶν Γ.Ο.Χ.Ι.>>, Λ. Κτενᾶ, Πάτρα Ἰανουάριος 2002.

Z1) Ὁ Κτενᾶς ἀρνείται τὴν ὑπαρξίν Ἐκκλησίας πρὸ Χριστοῦ καὶ λέγει ὅτι ἡ ἀρχὴ τῆς Ἐκκλησίας εὑρίσκεται μετὰ τὴν ἐνανθρώπησιν τοῦ Υἱοῦ καὶ Λόγου. Τὸ φρόνημα του αὐτὸ διαχέεται εἰς πλειστάς ὅσας σελίδας τοῦ φυλλαδίου του:

<<Θέλου νὰ ἀποδείξουν πὸς ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἡ προέκτασις τῆς ἐν ὄρανῳ ἀπ’ ἀρχῆς ὑπαρχούσης Ἐκκλησίας τῶν ἀγγέλων. Καὶ δι πρὸ τῆς ἐνανθρωπίσεως τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ ὑπῆρχε ἡ Ἐκκλησία, καὶ διακρινόταν σπὴν πρὸ νόμου καὶ σπὴν ἐν νόμῳ. Ἀλλὰ παρὸι ὁ Πατέρας αὐτός τὴν κοινωνία τῶν ἀγγέλων τὴν θεωρεῖ Ἐκκλησία...>> (σελ. 7).

<<Μ’ αὐτὰ θέλου ν’ ἀποδείξουν πὸς οἱ ἀγγελοὶ καὶ οἱ ἄνθρωποι ἀποτελοῦμε μία Ἐκκλησία, ἀλλὰ μὲ τὴν ἐννοια ὅτι ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ,

Έχει τήν ἀρχή της στήν ἀπ' ἀρχῆς τῆς Δημιουργίας ὑπάρχουσα Ἐκκλησία τῶν οὐρανῶν, πού ἦταν ἡ Ἐκκλησία τῶν ἀγγέλων, ὡς λέγουν...>> (σελ. 7).

<<Ὅλοι οἱ ἅγιοι θεωροῦν τήν ἀρχή της Ἐκκλησίας στόν χρόνο της ἐν-ανθρωπίσεως τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ. Ἐκεῖ ὑπάρχει καί ἡ ἀρχή τῆς ἀνακαινιστικῆς Θείας Χάρως. Τά ἄλλα εἶναι ἐκ τοῦ Διαβόλου...>> (σελ. 8-9).

Δηλαδή, ὁ Κτενάς, βλασφημεῖ καί λέγει τί ὅσοι ἄγιοι ὀμιλοῦν περί ὑπάρξεως Ἐκκλησίας πρό Χριστοῦ εἶναι ἐκ τοῦ Διαβόλου!

Z2) Ὁ Κτενάς, ἀρνείται ὅτι ὁ Χριστός εἶναι αἰώνιος. Τό φρόνημά του αὐτό διαχέεται εἰς πλείστας ὄσας σελίδας τῶς ὡς ἄνω φυλλαδίου του, καθῶς καί ἄλλων ἰδικῶν του:

<<...αὐτοῖ ἐθέσαν τόν δικό τους <θρόνο> ὑπεράνω τῶν ἁγίων αὐτῶν καί ἀντιδογματίζουν πῶς <ὁ Χριστός ὡς Θεάνθρωπος εἶναι αἰώνιος>... Ἀλλά κατά τῆς θλασφημίας αὐτῆς...>> (σελ. 13-14).

Δηλαδή, ἡ ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου εἶναι αἰώνια· ὁ Σατανᾶς καί ἡ κόλαση εἶναι αἰώνια· ὁ Θεάνθρωπος Χριστός ὅμως, κατὰ τόν Κτενά, δέν εἶναι αἰώνιος, πεθαίνει, ἐκμηδενίζεται καί ἀφήνει στή θέση του διαδόχους!!! Εἰς αὐτήν τήν θεσιν ἀναγκάζεται νά περιέλθῃ ὁ Κτενάς διότι πιστεύει ὅτι Κεφαλή τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ἡ ἀνθρωπίνη φύσις τοῦ Χριστοῦ καί ὄχι τὸ Προαιώνιον Πρόσωπον τοῦ Χριστοῦ.

<<Ἄν μάλιστα ἐπιμένουν πῶς "ὁ Χριστός ὡς Θεάνθρωπος εἶναι αἰώνιος", μέ τήν ἐννοια τοῦ ἀνάρχου πού τό λέγουν καθῶς ἀγωνίζονται νά ἀποδείξουν πῶς ἐγώ, διθεῖν, χωρίζω τόν Υἱόν τοῦ Θεοῦ σέ δύο πρόσωπα...>> (σελ. 15).

Εἶναι ὁ Χριστός, ἦτοι ὁ ἐνανθρωπησας Υἱός καί Λόγος τοῦ Θεοῦ δέν εἶναι Ἄναρχος καί ἄκτιστος καί προαιώνιος μέ ὅλα τὰ λοιπὰ χαρακτηριστικά τῆς θεότητος, τότε δέν εἶναι Θεός. Ἡ ὑμολογία τῆς Ἐκκλησίας μας, ψάλλει εἰς τήν εορτήν τῆς Μεταμορφώσεως <<Ἄναρχε Χριστέ ὁ Θεός>>, καθῶς καί εἰς ὅλας τὰς Δεσποτικᾶς καί Θεομητορικᾶς εορτάς, μᾶς διδάσκει μέ παρόμοια δογματικά τροπάρια, ὅτι ὁ Χριστός παρέμεινε Θεός προαιώνιος καί μετά τήν ἐνσάρκωσιν. Κάνει λάθος παντοῦ ἡ ὑμολογία τῆς Ἐκκλησίας καί ἔχει δίκαιον ὁ Κτενάς καί ἡ παρέα του. Ἰδοῦ εἰς ποίας αἰρέσεις τοῦς ὠδήγησεν, τό μῖσος καί ὁ φθόνος τῶν.

H) Σχέδιον Ἐγκυκλίου ὑπό Δ. Σκρέτας καί Ἀ. Βρακάτου

H1) Οἱ Σκρέτας καί Βρακάτος, ἀρνοῦνται ὅτι ὁ Χριστός εἶναι προαιώνιος καί διδάσκουν ὅτι ναί μὲν ὁ ἄσαρκος Λόγος εἶναι προαιώνιος καί ἄσαρκος ἀλλά ὁ Υἱός καί Λόγος, πού ἔλαβε σάρκα καί ὀνομάστηκε Χριστός, ὡς τέλειος ἄνθρωπος ἔχει χρονικὴν ἀρχήν. Ἄρα, ὅταν λέγουν "Χριστός" ἢ ὀμιλοῦν περί τῆς ἀνθρωπίνης φύσεώς του (ὡς τέλειος ἄνθρωπος) ἢ ὁ ἄσαρκος Λόγος μετατράπηκε εἰς μὴ ἀνάρχον, λόγῳ τῆς προσλήψεως τῆς σαρκός, καί ἔχασε τήν προαιωνιότητά του!!! Λέγουν συγκεκριμένως:

<<Ἐπιπλέον δέ καταδικάζομεν καί ἀποκηρύσσομεν τήν λαθασμένην θέσιν πού ὀδηγεῖ εἰς αἵρεσιν, πῶς ὁ Χριστός ὡς Θεάνθρωπος εἶναι αἰώνιος. Ἡ Ἐκκλησία τονίζει πῶς ὁ ἄσαρκος Λόγος εἶναι προαιώνιος καί ἄσαρκος. Ὁ Υἱός καί Λόγος, πού ἔλαβε σάρκα καί ὀνομάστηκε Χριστός, ὡς τέλειος ἄνθρωπος ἔχει χρονικὴν ἀρχήν...>> (σελ. 10). Ὁ Χριστός, ὡς τέλειος ἄνθρωπος ἔχει χρονικὴν ἀρχήν. Ὡς τέλειος ὡς Θεάνθρωπος εἶναι αἰώνιος. Δέν εἶναι προαιώνιος; Σαρκοῦμενος ἔχασε τήν προαιωνιότητά Του καί εἶναι ὁ διάβολος ἀρχαιότερος τοῦ Θεοανθρώπου; Τό Πρόσωπον τό ὅποιον ἐνόησε τήν ἀνθρωπίνη φύσιν μέ τήν Θεϊαν, Αὐτό τὸ Προαιώνιον Πρόσωπον, δέν εἶναι καί δέν λέγεται Χριστός;

Ὅταν λέγουν λοιπὸν ὡς "τέλειος ἄνθρωπος," ἐκλαμβάνουν τήν ἀνθρωπίνη φύσιν τοῦ Χριστοῦ διαρετῶς τῆς Θεϊαῖς φύσεως καί τήν κάνουν πρόσωπον, χωριστὴν ὑπόστασιν, μέ ἰδίαν ἀρχὴν ὑπάρξεως. Διαιροῦν τὰς ἀδιαιρέτως ἠνωμένας δύο φύσεις τοῦ Χριστοῦ καί ἀποσποῦν τήν ἀνθρωπίνη φύσιν ἀπὸ τόν Υἱόν καί Λόγον, ἀπὸ τὸ Πρόσωπον τό ὅποιον ἐνόησε Θεϊαν καί ἀνθρωπίνη φύσιν μαζί. Καταλύου τὸ ἐνιαῖον Πρόσωπον τοῦ Χριστοῦ, τοῦ ἐνσαρκωμένου Υἱοῦ - Λόγου.

Θ) Σχέδιον Ἐγκυκλίου ὑπὸ Ἱερομ. Παντελεῆμονος Τσαλλάγκα

Θ1) Ὁ Ἱερομ. Παντελεῆμων Τσαλλάγκα δέν δέχεται Ἐκκλησίαν πρό τῆς Πεντηκοστῆς <<Ἄπαντα τὰ ἀνωτέρω, τὰ ὀμιλοῦντα περί τριῶν <φάσεων> ἐνόσεως Θεοῦ καί λογικῶν κτισμάτων καί ὑποδηλοῦντα προὑπαρξίν τῆς Ἐκκλησίας, καί μάλιστα πρό τῆς δημιουργίας τῆς κτίσεως, καθῶς καί ἐννοῖν τοῦ Θεοῦ μετὰ τῶν Ἀγγέλων καί τῶν ἀνθρώπων, ἡ ὁποία διεσπάσθη λόγῳ τῆς πώσεως τῶν δευτέρων καί ἐπανήλθεν εἰς τήν προτέραν κατάστασίν της κατὰ τήν Πεντηκοστήν, πῶρῳ ἀπένοισι τῆς Ὀρθοδόξου διδασκαλίας καί ὀδηγοῦν εἰς πῆλθος αἵρέσεων>> (σελ. 7).

Τὰ ὀμιλοῦντα μᾶς λέγει περί τριῶν φάσεων καί ὑποδηλοῦντα προὑπαρξίν τῆς Ἐκκλησίας, πῶρῳ ἀπέχουσι τῆς Ὀρθοδόξου διδασκαλίας καί ὀδηγοῦν εἰς πῆλθος αἵρέσεων. Ὅταν ὅμως τοῦς κατηγοροῦμε, λέγουν ὅτι εἰς τήν <<Ἐγκυκλιον>> δέχονται προὑπαρξίν Ἐκκλησίας καί μάλιστα ὅτι αὐτὴ ἡ Ἐκκλησία εἶναι πραγματικὴ καί ὄχι ψιλὸν ὄνοματι. Φέσκουν καί ἀντιφάσκουν, ἐν γνώσει καί σκοπίμως, μέ μοναδικὸν σκοπὸν νά παραπλανήσουν τοῦς πιστοῦς.

I) Διάστασις ἀπόψεων μεταξὺ τῶν συντακτῶν τῆς <<Ἐγκυκλίου>>

Οἱ συντάκται τῆς <<Ἐγκυκλίου>> διαφωνοῦν μετὰ τῶν εἰς πολλὰ δογματικά θέματα. Ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τοῦ προβλήματος διετυπώθησαν ἐκ διαμετρήσων ἀντιθετὰ ὀνόμησι μετὰ τῶν, Ἀλεξοπούλου καί Κτενά ἄφ' ἐνός καί τῶν, Σκρέτας καί Βρακάτου ἄφ' ἑτέρου. Κατωτέρω παρουσιάζομεν μερικὰς κρυσθαλέας διαφορὰς.

I1) Οἱ Σκρέτας καί Βρακάτος εἰς τήν <<Ἐπιγραμματικὴ Κριτικὴ>> τῶν, Ἀθῆναι 30.10.2001, ὑποστηρίζουν ὅτι ἡ Ἐκκλησία δέν ἔχει θέλημα καί διὰ τὰ τό στηρίζουν ἐγγραφαν τὰς κατωτέρω θέσεις τῶν:

<<ή διατύπωση, “θέλημα της Εκκλησίας” είναι γραφικώς αμάρτυρη>> (σελ. 2).

<<Ξέ δσον γνωρίζουμε, δέν μαρτυρείται πουθενά τό “θέλημα της Εκκλησίας”>> (σελ. 2) και

<<Πώς λοιπόν μπορούμε νά κάνουμε λόγο περί “θελήματος της Εκκλησίας” διαν αυτό άποτελεί γνώρισμα του Θεού και του ανθρώπου πού προσοικειούνται ή σωτηρία, κατόπιν δικής του έλευθέρας έπιλογής>> (σελ. 3).

12) Ο Άλεξόπουλος εις τό σχέδιον Έγκυκλίου του, γράφει ότι ή Εκκλησία έχει ίδιαν βούλησιν, κρίσιν, προβληματισμόν, σκέψιν και άπόφασιν.

<<Η Εκκλησία άποτελείται από έλευθέρας λογικής ύπάρξεις μέ ίδιαν βούλησιν και κρίσιν, αίτινες προβληματίζονται, σκέπονται και άποφασίζουν, ένδω τά τρία θεία πρόσωπα της άγίας Τριάδος είναι... (έπερνωμένα) και έχουν τά τρία μίαν βουλήν, μίαν ένέργειαν...>> (σελ. 6).

Τελικώς, άς καταλήξουν, έχει ή δέν έχει ή Εκκλησία ιδιόν της βούλημα, θέλημα και ένέργημα; Τί σημαίνει τό <<Έδοξε τώ Άγίω Πνεύματι και ήμιν>>; Τί σημαίνει τό <<Επόμενοι τοίς άγίοις πατέρι>>; Και άλλα πολλά;

ΙΑ) Σχέδιον Έγκυκλίου Α. Κτενά

ΙΑ1) Ο Κτενάς είναι ό βασικός εισηγητής εις τό νά θιγούν εις την Έγκύκλιον θέματα μη έχοντα σχέση με τό προκύψαν θέμα αλλά μέ τόν οικουμενισμόν. Καταγγέλλει έμμέσως πλ.ήν σαφώς ότι ό οικουμενισμός εισήλθε εις την Έκκλησίαν, όπερ έστι συσκοφανία εις βάρος της Έκκλησίας. Περισσότερον από τας (4) πρώτας σελίδας του σχεδίου του αναφέρεται εις τόν Κορμίρην, εις την έφημερίδα ‘Ορθόδοξος Τύπος και εις άλλα άσχετα θέματα.

ΙΑ2) Ο Κτενάς, άποκηρύττει τας τρεις διαδοχικές φάσεις της Εκκλησίας <<Άποκηρύττομεν ως καινοφανή θεωρία τας λεγομένας “τρείς διαδοχικές εμφάνσεις (ή φάσεις) της Εκκλησίας”. Θ’ άποτελούσε άρνηση και άνακολούθια πρός τίν ‘Ορθόδοξον όμολογίαν μας, εάν έδεχόμεθα τίν θεωρίαν διαδοχικών εμφανίσεων της αισθητής Εκκλησίας της χάριτος>> (σελ. 6).

ΙΑ3) Ο Κτενάς, συνεχίζει εν άποκηρύττη τας τρεις διαδοχικές φάσεις της Εκκλησίας <<Αλλ’ ήμεις άποκηρύττομεν τά περί των τριών φάσεων του Ημεροδείκτου διότι εκεί δέν γίνεται λόγος περί πνευματικής (έντός της βουλής του Θεού εύρισκομένης Εκκλησίας) αλλά περί της αισθητής Εκκλησίας, έννοήσεως μετά των αισθητών πρωτοπλάστων...>> (σελ. 7).

Τά άνωτέρω δέν είναι χρησιμοί της Πυθίας; Έμεις τούς γράφομεν συγκεκριμένας κατηγορίας εις βασικά δόγματα πίστεως εις τά όποια άποτυγχάνουν και αυτοί άκροβατούν θανασίμως!

ΙΑ4) Ο Κτενάς όμιλει διά Έκκλησίαν της Π. Διαθήκης, ως προκήρυξιν και όχι ως πραγματικότητα, ως Εκκλησίαν ή όποια θά έδημιουργείτο μετά την σάρ-

κωσιν του Λόγου και όχι ως πραγματική Έκκλησίαν του Θεού, ήτοι Κοινωνίαν του Θεού μέ τούς Άγγέλους, τούς Πατριάρχους, τούς Προφήτας και λοιπούς δικαίους πρό Χριστού <<Έπειτα, οι Προφήτες της Π. Διαθήκης έπροφύτευαν και προεκίρτυπαν τίν Έκκλησίαν πού δέν ειχε γνώσει ακόμα ό κόσμος, και δέν ειχε συμπεριλάβει τούς προπάτοράς των πρωτοπλάστων>> (σελ. 8). Η Εκκλησία της Π. Διαθήκης δέν ύπρχε κατά τόν κ. Κτενά διά τουτο και συμπληρώνει <<Τούτο άκριβώς επανέλαβε και έβεβαίωσε ό Χριστός όταν ειπε: “Επί ταύτη τη πέτρα οικοδομήσω μου τίν Έκκλησίαν, και ήλύια άδου ού καουκύνουσιν αύτης”>> (σελ. 8).

ΙΑ5) Ο Κτενάς, άποκηρύττει ως νεωτεριστικήν διδασκαλίαν τό ότι ό Θεός ειχεν ένωση πρωτίστως μετά των άγγέλων και τουτο τό στηρίζει εις την άσχετον θέσιν του ότι αυτοί ουδέποτε έχωρισθησαν από τόν Θεόν <<Έπίσης άποκηρύττομεν, ως νεωτεριστικήν διδασκαλίαν τό ότι ό Θεός ειχεν ένωση πρωτίστως μετά των άγγέλων, καθού ουδέποτε έχωρισθησαν άπ’ αύτόν οι άγαθοί άγγελοι...>> (σελ. 10). Τί σημαίνουν όμως όλα αυτά;

Ποιαν ένωσιν του Θεού μετά των άγγέλων άποκηρύττει χαρακτηρίζων αύτην ως νεωτεριστικήν διδασκαλίαν;

Τί σημαίνει τό <<ουδέποτε έχωρισθησαν από τόν Θεόν>>; Ότι είναι άνωρηκό όπως ό Θεός; Οι Άγιοι Άγγελοι είναι μέλη της Εκκλησίας από την άρχην της δημιουργίας των, Ναί ή Όχι;

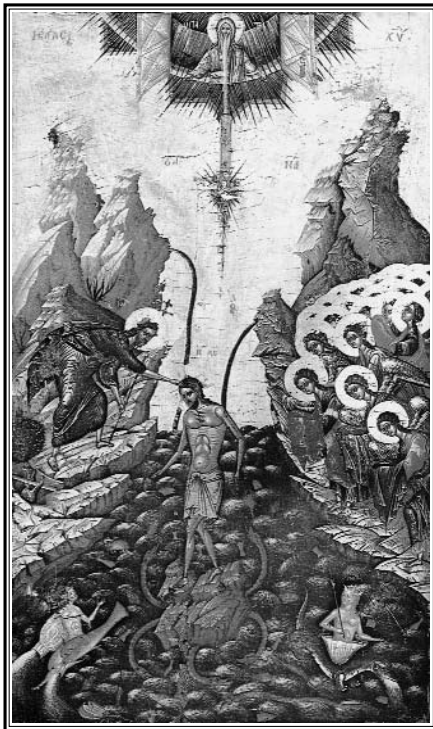
Οί χρησιμοί της Πυθίας του Μαντείου των Δελφών, της Αωδώνης, της Όλυμπίας και του Άγρόντος και όλων των λεγομένων των Μαντείων εις όλόκληρον τό μεγαλειον των!!!

Κατηγορούμενος, όπως και όλη ή παρέα του, ότι δέν δέχεται τούς Άγγέλους, από την άρχην της κτίσεώς των, ως μέλη της Εκκλησίας, δέν άπαντά εύθως, αλλά μέ τά <<ήξεις άφίξεις>> της Πυθίας.

ΙΑ6) Ο Κτενάς άρνεϊται την ένότητα της θριαμβευούσης μετά της στρατευομένης Εκκλησίας <<Έπίσης άποκηρύττομεν τίν διατύπωσιν ότι: <<Η Εκκλησία θριαμβεύουσα και στρατευομένη άποτελει τό ένιαϊον και άδιάσπαστον Σώμα του Χριστού...>> (σελ. 11). Από τά κείμενα αυτά, φανερώνεται ότι τά λάθη του Κτενά μετεφέρθησαν αύτούσια εις την Έγκύκλιον. Ουδείς τά ήλεγξε. Οι Σκρέτας και Βρακατός δέν τά έμελέτησαν και όταν τούς τά ύποδειξαμε άπλως ψέλισαν ότι δέν ήσαν λάθη αλλά <<διέλαθον της προσοχής>> τον.

Δέν διέλαθον όμως, άπλως έμπιστευθησαν τόν Κτενά και ΥΠΕΤΑΓΜΕΝΑ ΔΙΑΟΝΤΕΣ <<ΓΗΝ ΚΑΙ ΥΔΡΑ>>. Λάθη όπως και τό εξής: <<εις τίν διατύπωσιν, δέν ποιήται ή έπιβαλλομένη διάκρισις μεταξύ όρατης και άοράτου θριαμβευούσης Εκκλησίας, αλλά συγχέονται οι δύο εις μίαν ένιαϊαν>> (σελ. 11).

Η ΒΑΠΤΙΣΙΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ «Η ΤΗΣ ΤΡΙΑΔΟΣ ΕΦΑΝΕΡΩΦΗ ΠΡΟΣΚΥΝΗΣΙΣ»

(Έργον Όνουφριου, 16ος αιών,
Έθνογραφικόν Μουσείον Τιράνων, Άλβανίας)

«Καί ιδού φωνή εκ του ουρανού λέγουσα· οὗτός ἐστιν
ὁ Υἱός μου ὁ ἀγαπητός, ἐν ᾧ εὐδόκησα» (Ματθ. 3, 17).

«Τριάδος ἡ φανέρωσις ἐν Ἰορδάνῃ γέγονεν» (Ὠδὴ ἡ τῆς Ἐορτῆς).

Δηλαδή, ἀρνείται τὴν ΜΙΑΝ Ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ ὅπως τὴν ὀρίζει τὸ Σύμβολον τῆς Πίστεως. Ἀρνείται ὅτι ἡ Ἰουδαίουσα καὶ ἡ Στρατευομένη ἀποτελοῦν Μίαν Ἐκκλησίαν, Ἄγγελων καὶ ἀνθρώπων, ὑπὸ ἓναν Ἀρχιπομπία, τὸν ἓναν Τρισυπόστατον Ἀληθινὸν Θεόν.

Ἡ ἀνωτέρω θέσις Κτενᾶ μετεφέρθη ὡς ἐξῆς εἰς τὴν Αἰρετικὴν Ἐγκύκλιον ἢ ὅποια ὑπεγράφη τὴν 5-7-2002: «δὲν διακρίνει τίς δύο Ἐκκλησίες, οὐράνιον καὶ ἐπίγειον. Βλέπει αὐτές ὡς μίαν, μέ ἓναν Ἀρχιπομπία, τὸν Θεόν» (σελ. 10).

IB) Προκαλούμενος ἀπαντῶ, Λ. Κτενᾶ, 22-5-2002 (Ε.Η.)

Μετὰ τὴν συντάξιν κοινῆς Ἐγκυκλίου ἐκ τῶν Κτενᾶ, Ἀλεξοπούλου, Σκρέτα καὶ Βρακάτου, ἠκολούθησαν αἱ «Παρατηρήσεις» μας, εἰς τὰς ὅποιας διευπλῶνοντο τὰ σημαντικότερα λάθη τοῦ σχεδίου Ἐγκυκλίου. Οἱ δύο Ἀρχιερεῖς δὲν ἀπήτησαν. Σύνοδος δὲν συνεδρίασε ἕως 3-7-2002. Τὸν ρόλον ἀπαντήσεως ἀνέλαβον οἱ Σύμβουλοι τοῦ Μεσσηνιας Γρηγορίου. Πρῶτος ἐξ' αὐτῶν, ὁ Κτενᾶς ἔγραψε ὅτι ὁ Χριστὸς δὲν εἶναι προαιώνιος καὶ ἐπανέλαβε ὅτι θεωρεῖ πλάνη τὴν διδασκαλίαν ὅτι ὁ Χριστὸς εἶναι προαιώνιος.

IB1) «Ἐγὼ ἀναρέσει τὴν πλάνην τῶν ἀδελφῶν Γ. Γλεζάκου καὶ Ἀ. Συναϊρᾶ κατὰ τὴν ὁποίαν "ὁ Χριστὸς ὡς Θεάνθρωπος εἶναι προαιώνιος"» (σελ. 3). Ὁ Χριστὸς ὡς Θεάνθρωπος λοιπὸν κατὰ τὸν Κτενᾶ δὲν εἶναι προαιώνιος Ἀλλὰ τί σημαίνει Χριστὸς; Δὲν σημαίνει τὸ Πρόσωπον τὸ ἔχον δύο φύσεις; Τί σημαίνει Θεάνθρωπος; Δὲν σημαίνει τὸ Πρόσωπον τοῦ Θεοῦ Λόγου, τὸ ἔχον δύο τελείας φύσεις ἡνωμένας ὑποστατικῶς, τὸ ὅποιον εἶναι ταυτοχρόνως τέλειος Θεὸς καὶ τέλειος ἄνθρωπος; Μήπως ὁ Θεὸς Λόγος καὶ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ σαρκούμενος ἔπαψε κατὰ τὸν Κτενᾶ νὰ εἶναι τέλειος Θεός, ἀναρχος, ἄκτιστος, προαιώνιος καὶ μετετρέπη ἢ Θεϊκὴ Του Ὑπόστασις καὶ Φύσις εἰς ἀνθρωπίνην;

«Ἀλλὰ ἡ πλάνη τῶν ὄντων «ὁ Χριστὸς ὡς Θεάνθρωπος εἶναι προαιώνιος» ἐμφανίζει ἐπὶ πλέον τὴν σάρκωσιν τοῦ Λόγου ὡς φανταστικὴ» (σελ. 4).

Ἡ σάρκωσις εἶναι πραγματικὴ, ἀλλὰ καὶ τὸ πρόσωπον τοῦ Χριστοῦ εἶναι πραγματικὰ τὸ αὐτὸ πρόσωπον τοῦ Θεοῦ Λόγου καὶ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ.

Δὲν ἔχομε πρόσωπον Χριστοῦ καὶ πρόσωπον Θεοῦ Λόγου. Αὐτὴ θὰ ἦτο Νεστοριανικὴ Αἵρεσις.

Ἡ «προαιωνιότης» ἀναφέρεται εἰς τὸ ἓνα καὶ ΜΟΝΑΔΙΚΟΝ ΠΡΟΣΩΠΟΝ τὸ ὅποῖον εἶναι ΠΡΟΑΙΩΝΙΟΝ καὶ ΑΚΤΙΣΤΟΝ, ὄχι εἰς τὰς φύσεις, ἐκ τῶν ὁποίων ἡ μία εἶναι προαιωνία καὶ ἀκτιστος ἐνῶ ἡ ἄλλη κτιστὴ ἐν χρόνῳ.

Ὁ Κτενᾶς συνεχίζει: «Ἰσως ἀπορεῖτε μέ τὴν ἐπιμονὴν τῶν, ἀλλὰ ἔχει τὴν λογικὴν ἐξήγησιν τῆς. Πῶς θὰ σταθῇ ἡ θεωρία τους, ὅτι ἡ Ἐκκλησία εἶναι προαιώνιος, ἀν παραδεχθῶν πῶς ἡ κεφαλὴ τῆς, ὁ Χριστὸς, ὡς Θεάνθρωπος, δὲν εἶναι προαιώνιος;» (σελ. 4). Φρενοβλαβῆ ἐπιχειρήματα δολίων

άνθρώπων. Προσπαθώντας να καταργήση την ύπαρξιν της Ἐκκλησίας πρὸ Χριστοῦ, καταργεῖ Ἀυτὴν τὴν Θεότητα τοῦ Χριστοῦ Σατανικῶς.

Ἡ Κεφαλὴ τῆς Ἐκκλησίας, ὁ Χριστὸς, εἶναι προαιώνιος. Αὐτὸ ὅμως δὲν σημαίνει, καὶ οὐδεὶς εἶπεν πουθενά, ὅτι τὰ μέλη τοῦ σώματος τῆς Ἐκκλησίας εἶναι προαιώνια. Τὰ μέλη εἶναι χρονικά, κτιστὰ ὄντα. Οὔτε μπορούμε νὰ παλινδρομούμε ἐξωφρενικῶς μὲ τὸν Κτενὰ καὶ νὰ ἀρνούμεθα τὴν ὑπαρξιν τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Θεοῦ πρὸ τῆς Πεντηκοστῆς τὴν μία φορὰ, πρὸ τῆς Μεγάλης Παρασκευῆς τὴν ἄλλη, τὴν τρίτην πρὸ τῆς Θείας Ἐναρκαρώσεως καὶ τὴν τετάρτην πρὸ τῆς γεννήσεως τῆς Παρθένου. Ἡμεῖς δεχόμεθα ὅτι καὶ οἱ Ἅγιοι Πατέρες.

Ὁ Ἀποστολικὸς πατὴρ, ἅγιος Κλήμης Ῥώμης, διδάσκει ὅτι ὁ Ἰησοῦς δὲν ἀρχίζει νὰ ὑπάρχη ἀπὸ τῆς ἐναρκαρώσεως Του καὶ ἐντεῦθεν, ἀλλὰ ὑπάρχει ἄνωθεν πνευματικά. Παρομοίως καὶ ἡ Ἐκκλησία << οὐ νῦν ἀρχεται ἀλλ' ἦν ἄνωθεν πνευματικῆ >>. Ἰδοὺ τι μᾶς λέγει ὁ Ἅγιος:

<<Ὡστε, ἀδελφοί, ποιούντες τὸ θέλημα τοῦ Πατρὸς ἡμῶν Θεοῦ, ἐσόμεθα ἐκ τῆς Ἐκκλησίας τῆς πρώτης, τῆς πνευματικῆς, τῆς πρὸ ἡλίου καὶ σελήνης ἐκτισμένης· ἐάν δέ μὴ ποιώσωμεν τὸ θέλημα τοῦ Κυρίου, ἐσόμεθα ἐκ τῆς Γραφῆς τῆς λεγουσῆς, "ἐγεννήθη ὁ οἶκος μου σπιλῶσαν λοιπῶν", ὥστε οὐν αἰρετούμεθα ἀπὸ τῆς Ἐκκλησίας τῆς ζωῆς εἶναι ἡν ἠσώθωμεν. Οὐδὲν ὁμοίον ἡμᾶς ἄγνωστον ὅτι ἡ Ἐκκλησία ζωσα σώμα ἐστὶ τοῦ Χριστοῦ· λέγει γάρ ἡ Γραφή, "ἐποίησεν ὁ Θεὸς τὸν ἄνθρωπον ἄρσεν καὶ θῆλυ", τὸ ἄρσεν ὁ Χριστὸς, τὸ θῆλυ ἡ Ἐκκλησία· καὶ ὅτι τὰ θῆλια τῶν προφητῶν καὶ οἱ ἀπόστολοι τὴν Ἐκκλησίαν οὐ νῦν εἶναι ἀλλ' ἄνωθεν, ἦν γὰρ πνευματικῆ, ὡς ὁ Ἰησοῦς ἡμῶν, ἐφανερώθη δὲ ἐπ' ἐσχάτων ἡμερῶν ἡν ἡμᾶς σώσῃ· ἡ Ἐκκλησία δὲ πνευματικῆ οὐσα, ἐφανερώθη τῇ σαρκὶ τοῦ Χριστοῦ>> (Ἅγιος Κλήμης, *Πρὸς Κορινθίους Β*, ΒΕΠΕΞ Ι, ΧΙΥ & ΕΠΕ 3, 358-365).

Ὁ ἅγιος Ἐρμάς βλέπει τὴν Ἐκκλησίαν ὡς πρεσβυτέρα, ὄχι μόνον τῆς ἐκ στείρας μητρὸς τεχθείσης Παρθένου, ἀλλὰ καὶ αὐτοῦ τοῦ κόσμου: <<Τί οὐδὲν ἔστι; φημί. Ἡ Ἐκκλησία, φασίν. Εἶπον αὐτῷ, Διατί οὐδὲν πρεσβυτέρα; Ὅτι, φησίν, πάντων πρώτη ἐκτίσθη καὶ διὰ ταύτην ὁ κόσμος>> (Ἅγιος Ἐρμάς, *Ποιμὴν, Ὅρασις Β*, ΒΕΠΕΣ, Τόμος 3ος ΙΥ).

Ὁ δὲ ἅγιος Ἐπιφάνιος Κύπρου, ὁ ὅποιος διδάσκει τὴν ταυτότητα Ἐκκλησίας καὶ Χριστιανισμοῦ, θέτει τὴν ὑπαρξιν τῆς Ἐκκλησίας πολὺ πρὶν ἀπὸ ὅτι οἱ ἀνάπηρες διηγῆσαι τοῦ Κτενὰ:

<<ἡ ἅγια καθολικὴ Ἐκκλησία, καὶ Χριστιανισμὸς ὄντως ὀνομασμένους ἀπαρχῆς, καὶ σὺν τῷ Ἀδάμ καὶ πρὸ τοῦ Ἀδάμ, καὶ πρὸ πάντων τῶν αἰῶνων σὺν Χριστῷ θελήματι τοῦ Πατρὸς καὶ Υἱοῦ καὶ Ἁγίου Πνεύματος>> (PG 42, 783C-D).

Τὸ ὑπόβαθρον τῶν ἀνωτέρω ἀγιοπατερικῶν μαρτυριῶν τὸ εἰτοιμάζει ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Θεολόγος, ὁ ὁποῖος παρουσιάζει τὴν Ἐκκλησίαν κατα-

βαίνουσα ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ὡς σκηνὴν τοῦ Θεοῦ, ὡς πόλιν ἁγίων, ὡς τὴν ἄνω Ἱερουσαλήμ: <<καὶ τὴν πόλιν τὴν ἁγίαν Ἱερουσαλήμ καινὴν εἶδον καταβαίνουσαν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἀπὸ τοῦ Θεοῦ ἡτοιμασμένην ὡς νύμφην κεκοσμημένην τῷ ἀνδρὶ αὐτῆς. καὶ ἤκουσα φωνῆς μεγάλης ἐκ τοῦ οὐρανοῦ λεγουσῆς· ἰδοὺ ἡ σκηνὴ τοῦ Θεοῦ μετὰ τῶν ἀνθρώπων...>> (Ἀποκ. 21, 2-3).

Εἴτε θέλουν ὅμως εἶτε ὄχι, ὁ Χριστὸς ἦτο, εἶναι καὶ θά εἶναι ΠΡΟΑΙΩΝΙΟΣ.

Μὲ αὐτὰ τὰ ὅποια γράφει, ἄρνεται ὅτι τὸ Αὐτὸ, ἘΝΑ ΘΕΪΚΟΝ ΠΡΟΣΩΠΟΝ ΤΟΥ ΥΙΟΥ καὶ ΛΟΓΟΥ ΤΟΥ ΘΕΟΥ, εἶναι τὸ προσάβδον καὶ τὸ ὄνομα Ἰησοῦ Χριστοῦ. Καὶ ὅταν λέγομεν Χριστὸν ἐννοοῦμε τὸν ΠΡΟΑΙΩΝΙΟΝ ΥΙΟΝ ΚΑΙ ΛΟΓΟΝ ΤΟΥ ΘΕΟΥ, διότι τὸ πρόσωπο κτίζει καὶ δημιουργεῖ, ὅπως καὶ ὁ Ἅπ. Παῦλος λέγει: <<...τῷ Θεῷ τῷ τὰ πάντα κτίσαντι διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ>> (Ἐφεσ. 3, 9).

Εἴτε θέλουν ὅμως εἶτε ὄχι, ἡ κεφαλὴ τῆς Ἐκκλησίας ἦτο, εἶναι καὶ θά εἶναι ΠΡΟΑΙΩΝΙΟΣ.

Ὁ Ἅπ. Παῦλος αὐτὸ μᾶς διδάσκει: <<... ὅτι ἐν αὐτῷ ἐκτίσθη τὰ πάντα, τὰ ἐν τοῖς οὐρανοῖς καὶ τὰ ἐπὶ γῆς, τὰ ὄρατα καὶ τὰ ἀόρατα, εἴτε θρόνοι εἴτε κυριότητες εἴτε ἀρχαὶ εἴτε ἐξουσίαι. Τὰ πάντα δι' αὐτοῦ καὶ εἰς αὐτὸν ἐκτίσται καὶ αὐτὸς ἐστὶ πρὸ πάντων καὶ τὰ πάντα ἐν αὐτῷ συνέστηκε, καὶ αὐτὸς ἐστὶν ἡ κεφαλὴ τοῦ σώματος τῆς ἐκκλησίας, ὅς ἐστιν ἀρχὴ, πρωτότοκος ἐκ νεκρῶν, ἵνα γέννηται ἐν πασίν αὐτὸς πρωτεύων>> (Κολ. 1, 16-18).

IB2) Ὁ Κτενὰς μετὰ ἀπὸ ἕνα χρόνον ἀπὸ τότε ποῦ ἔγραψε ὅτι κεφαλὴ τῆς Ἐκκλησίας εἶναι <<αὐτὸ ποῦ ἔπαθε καὶ ἐσταυρώθη καὶ ἀνέστη>> δηλαδή ἡ ἀνθρωπίνη φύσις καὶ ὄχι τὸ Πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ, ἔρχεται νὰ ἀνασκευάσῃ τὰς αἱρέσεις τοῦ καὶ νὰ εἰπῇ ὅτι δὴθεν ἀδίκως κατηγορήθηκε:

<<Μόλι ταῖα καὶ παρὸν αὐτῷ, διὰ τὸ ὅποιο κατηγοροῦμαι, εἶναι τὸ <ἄπο τῶν ἀνυπελόγητων μεν (συκοφαντῶν μου) λεγόμενον, ὑπ' ἐμοῦ δὲ ΜΗ ΣΤΕΡ-ΓΟΥΜΕΝΟΝ>, διὰ τὰ ἀποκαλυφθῆ δὴν τὸς ἡ ὑποκρισία ΑΝΑΘΕΜΑΤΙΣΘ ὁσους φρονοῦν ἢ λέγονν πὼς κεφαλὴ τῆς Ἐκκλησίας εἶναι μόνον ἡ ἀνθρωπίνη φύσις τοῦ Χριστοῦ, πρᾶγμα τὸ ὅποιον οὔτε εἶπα οὔτε ποτέ ἀπίσθς διανοήθηκα...>>.

Θεωμάστε ὁμολογία! Δὲν λέγει, <<ἐκανα λάθος, ἔπεσα σέ αἵρεσιν>>, ἀλλὰ λέγει ὅτι κατηγορεῖται ὑπὸ τῶν συκοφαντῶν του καὶ ὅτι αὐτὸ διὰ τὸ ὅποιο κατηγορεῖται δὲν τὸ εἶπε ποτέ. Ἄρα αὐτοδικαιώνεται! Τί ἀνεκάλεσε λοιπὸν; Αὐτὸ τὸ ὅποιο λέγει ὅτι ποτέ δὲν διανοήθηκε; Καὶ αὐτὸ τὸ ὅποιο ἔγραψε, ὅτι κεφαλὴ τῆς Ἐκκλησίας εἶναι: <<αὐτὸ ποῦ ἔπαθε καὶ ἐσταυρώθη καὶ ἀνέστη>>, τί σημαίνει; Δὲν σημαίνει τὴν ἀνθρωπίνη φύσιν τοῦ Χριστοῦ; Αὐτὴν τὴν αἵρεσιν προσπαθεῖ νὰ τὴν περάσῃ μὲ πολλὰς διαφορητικὰς διατυπώσεις εἰς ἄλλα κείμενα του, ὅπως, <<ὁμοούσιος γὰρ ἡ κεφαλὴ τῷ σώματι>> (Ἐπιστολὴ Κτενὰ <<Καταδικάζεται>>, Ἰουνίου 2002), εἰς τὴν <<Εγκύκλιον>>, καὶ ἄλλου.

ΓΓ) 'Αναιρετική 'Απάντησις, Π. 'Αλεξοπούλου, 15-6-2002

ΓΓ1) Οί Λ. Κτενάς και Π. 'Αλεξόπουλος προσπαθούν ποικιλοτρόπως να παραπλανήσουν τους πάντας. Μεταξύ των παραπλανήσεων είναι και η κατηγορία τους ότι έχουμε χρησιμοποιήσει πηγές από νεοημερολογίτας. Όποιος όμως διαβάσει τα φυλλάδια τους, κυρίως τά παλαιότερα, θα διαπιστώσει πληθώρα παραπομπών εις καθηγητάς νεοημερολογίτας όπως 'Ανδρούτσον, Τρεμπέλαν, Καρμύρηνη και άλλους.

Διά να άποδείξει την ορθότητα των λεγομένων του ό Π. 'Αλεξόπουλος μάς αναφέρει ότι οί πηγές των νεοημερολογιτών Καρμύρη, Μπαλάνου κλπ, είναι Γερμανοί, Γάλλοι, 'Αγγλοί Προτεστάνται και Παλικοί. Διά να μάς πείσει, ότι έτσι είναι αναφέρει όνόματα όπως: <<**I. ΤΥΣΙΑΚ, Καίξερμανν και 'Αϊνχολτς, τοϋ Δογματικού Συντάγματος της Βαπκανείου Συνόδου, Σλίερ και Βάρναχ, Ου. Βαλέσκη, Κάσοσελ, Μάιντς, Οδ. Κούρου κλπ**>> (σελ. 11-13).

'Αναφέρονται τά άνωτέρω όνόματα, γράφει και τό τί έγραψαν (μέ κάθε άπαράτητον λεπτομέρειαν), τό όποιον σημαίνει ότι έχει άσχοληθη και έχει μελετησει τά κείμενα των.

Τό ποιος λοιπόν είναι οίκομνιστής και ποιος δέν είναι, έξαρτάται από τό τί γράφει, τί διδάσκει και τί πιστεύει και όχι από τό τί έχει διαβάσει, ούτε από την βιβλιογραφίαν την όποιαν χρησιμοποίη. Η ληψις στοιχείων από μη 'Ορθόδοξους αλλά και από μη Χριστιανικάς πηγάς, όχι μόνον δέν είναι άρ' έαυτης κατακριτέα, αλλά και αναγνωρίζεται από την 'Εκκλησία μας ως καθιερωμένη πρακτική: <<**'Ο 'Ορθόδοξος Χριστιανισμός - ή 'Εκκλησία τοϋ Χριστοϋ - έδέχθη στοιχεία ήλικά και πνευματικά έξωθεν αϋτοϋ, όσα έκρινε ότι τοϋ έπρεαζόντο ή τοϋ ήσαν άναγκαία ή δέν ήρχοντο εις αντίθεση μέ τά Δόγματα Αϋτοϋ ή μέ τό 'Απολυτρωτικό Έργον της 'Εκκλησίας, ... (δέν ήρχοντο) εις αντίθεση μέ τάς αιωνίους άποκαλυφθείσας Οσίας 'Αληθείας**>> (Έγκύκλιος της 'Ιεράς Συνόδου, 'Αριθμ. Πρωτ. 56/20-12-2000, σελ. 3).

Μάλιστα δέ, ή αϋτή 'Εγκύκλιος στιγματίζει την πλάνην ότι κριτήριο 'Ορθοδοξίας είναι τό ποιος λέγει κάτι άντι τοϋ τί λέγει. Κριτήριο άποδοχής δέν είναι τό άν ό συγγραφέυς είναι ορθόδοξος ή όχι, αλλά τό άν τό κείμενον είναι ορθόδοξον ή αίρετικόν. Κριτήριο 'Ορθοδοξίας είναι τό κείμενον και όχι τό πρόσωπον τοϋ συγγραφέως, τό τί λέγει κάποιος και όχι τό πόσο τό λέγει. (Αϋτόθι, σελ. 11).

ΓΓ2) 'Αντί των δύο 'Αρχιερέων, ανέλαβον να άπαντήσουν εις τάς <<**Παρατηρήσεις**>> μας οί 'Αλεξόπουλος και Κτενάς. Μία από τάς αίρέσεις που αναφέραμε ήτο ότι μέ τό αναγραφέν εις την 'Εγκύκλιόν των: <<**ώς λέγουν ό Χριστός είναι προαιώνιος, αλλά έρχεται να τοϋς διαγεύση ό 'Ιερός Δαμασκηνός**>> άμφισβητούσαν την προαιωνιότητα τοϋ προσώπου τοϋ Χριστοϋ (σελ. 14).

'Ο 'Αλεξόπουλος γράφει, ως άπάντησιν: <<**όμιλοϋν περί λανθασμένων θέσεων, περί τοϋ ότι ό άδ. Κτενάς, έίπεν τάχα ότι ό Χριστός δέν είναι προαιώνιος...**>> Τί μάς λέγει λοιπόν ό 'Αλεξόπουλος, μέ τό <<είπεν τάχα>>:

Τό είπε ή δέν τό είπε; Είναι ή δέν είναι προαιώνιος; Αϋτό είναι τό θέμα.

Τί πιστεύουν διά τόν Χριστόν; Πιστεύουν <<**εις Ένα Κύριον 'Ιησοϋν Χριστόν, τόν Υίόν τοϋ Θεοϋ τόν μονογενή, τόν εκ τοϋ Πατρός γεννηθέντα πρό πάντων των αιώνων... Θεόν αληθινόν εκ Θεοϋ αληθινού γεννηθέντα οϋ ποιηθέντα, όμοούσιον τῷ Πατρί, δι' Οδ τά πάντα έγένητο**>> ή όχι; Είναι τελικά Χριστιανοί; Πιστεύουν ότι τό Πρόσωπον <<Χριστός>> είναι <<Προαιώνιος Θεός>> και δημιούργη τό παντός ή 'Οχι;

Τό πιστεύαν πριν μερικά έτη, τόσον ό Λ. Κτενάς, όσον και ό 'Αλεξόπουλος. Τό πιστεύαν και έγραφαν άλλα από αϋτά τά όποια γράφουν σήμερα. 'Ο 'Αλεξόπουλος, ό όποιος σήμερα λέγει τό <<είπεν τάχα>>, πριν μερικά χρόνια ήτο καφής και αντίθετος μέ τά σημερινά πιστεύω του. Τότε έλεγε: <<**"'Ο ήν και ό ήν και ό έρχόμενος"** (Αποκάλυψις 'Ιωάν. Α 4). **'Εδῶ μάς λέγει ότι ό Χριστός <άτο είναι και θά είναι ΠΑΝΤΟΤΕ> 'Αναλλοίωτος. Πρό παντός τό <δ ήν> σημαίνει τόν πάντοτε πρόνοτα, πάντοτε προηόρωνα>> (Υπό Π. 'Αλεξοπούλου, Κ.Ε.Ο. Μηνός 'Οκτωβρίου 1969, σελ. 16).**

ΓΓ3) 'Ο 'Αλεξόπουλος δέν δέχεται τοϋς πρωτοπλάστους ως μέλη της 'Εκκλησίας διότι ήσαν μόνον 2 άτομα: <<**Επίσης τά περί <<'Εκκλησίας πρωτοπλάστων>>, είναι πράγματι καινοφανή...Διατί να δεχθώμεν <<'Εκκλησίαν πρωτοπλάστων>> δηλαδή δύο άτομων... Δι' όλων αϋτών άποδεικνύεται ότι παρελάβομεν 'Εκκλησίαν τήν Πρό Νόμου και έν Νόμο και όχι 'Εκκλησίαν των δύο μόνον Πρωτοπλάστων>> (σελ. 16).**

ΓΓ4) 'Ο 'Αλεξόπουλος δέν δέχεται την διάκρισιν όρατης και άόρατου 'Εκκλησίας: <<**Άξ πρόσ τίν <άορατον>. 'Εκκλησίαν, άορατήν πᾶσαν αίτίαν ή κατηγορίαν, διότι αϋτή άποτελει Προτεσταντικήν κακοδοσίαν...**>> (σελ. 16).

'Η 'Ορθόδοξος 'Εκκλησία, όπως και εις άλλα σημεία έτονίσσαμεν, δέχεται τόν χαρακτηρισμόν όρατήν διά την Στρατευομένην και άορατον διά την Θριαμβεύουσα 'Εκκλησίαν. 'Η άόρατος 'Εκκλησία των Προτεσταντών δέν έχει κομμίαν σχέσιν μέ την Θριαμβεύουσα των 'Ορθόδοξων.

Οί Προτεστάνται καθήγησαν και την επί γης όρατήν και την έν οϋρανοίς άόρατον 'Εκκλησίαν. Δημιούργησαν επί γης μίαν άόρατον, από ζῶντα μέλη όλων των θρησκειών και όλων των δογμάτων.

ΙΔ) ΕΠΙΣΤΟΛΗ Λ. Κτενά <<Κατοδικάζεταί...>> 'Ιουνίου 2002

ΙΔ1) 'Ο Κτενάς γράφει ότι ό 'Απόστολος μάς λέγει πῶς ό Θεάνθρωπος 'Ιησους Χριστός και όχι άλλος είναι κεφαλή της 'Εκκλησίας! 'Ακόμη μάς

λέγει ότι η κεφαλή είναι της ίδιας ουσίας με το σώμα. Τι έννοει άραγε, γιατί δεν τό ξεκαθαρίζει; Μήπως έννοει ότι επειδή τό σώμα της Έκκλησίας είναι κτιστό, άνθρωπινό, άρα είναι κτιστή και άνθρωπινή η κεφαλή; Τι έννοει ό Άπόστολος λέγων <<Χριστός>>; Ίδού τι πιστεύει ό Κτενάς:

<<Δηλαδή κεφαλή της Έκκλησίας είναι Αυτός, ό Χριστός που σταυρώθηκε και κατόπιν άναστήθηκε πρώτος έκ των νεκρών... Επίσης ό Άπόστολος μäs διδάσκει ότι η κεφαλή της Έκκλησίας είναι ό Θεάνθρωπος Ίησους Χριστός και όχι άλλος. <<Ομοούσιος γάρ ή κεφαλή τω σώματι ούτω και Αυτός ήμιν ως άνθρωπος όμοούσιος>> θεολογεί ό Θεοδώρητος>> (σελ. 1).

Ό Άπόστολος Παύλος λέγει ότι Κεφαλή της Έκκλησίας είναι ό Χριστός και τό τι έννοει με τή λέξιν Χριστός τό διευκρινίζει εις τό Α΄ Κεφάλαιον της πρός Κολασσαείς επιστολής του: <<...και μετέστησεν εις τήν βασιλείαν του υίου της άγάπης αυτού...>> (στίχ. 13) και <<...ός εστιν εικών του Θεού του άόρατου, πρωτότοκος πάσης κτίσεως, ότι έν αύτω εκτίσθη τά πάντα, τά έν τοις ουρανοίς και τά επί της γης...>> (στίχ. 15-16) και <<...ού έν αύτω εδόξαμεν πάν τό πλήρωμα κατοικησαι...>> (στίχ. 19) και <<...ννι δε άποκατήλαθεν έν τω σώματι της σαρκός αυτού διά του θανάτου...>> (στίχ. 22).

Ό Άπόστολος λοιπόν δεν χρησιμοποιεί την λέξιν <<Θεάνθρωπος>> την όποιαν χρησιμοποιεί ό Κτενάς ούτε τό <<και όχι άλλος>> διά να παραπλανή τούς πιστούς με αυτό που άκολουθεί και είναι τό <<Ομοούσιος γάρ ή κεφαλή τω σώματι>>, θέλων να δώσει νόημα ότι κεφαλή είναι ή άνθρωπίνος φύσις του Χριστού.

Αυτά που χρησιμοποιεί ό Άπ. Παύλος, δεικνύουν τό Πρόσωπον του Χριστού. Άκόμη και ή συμφιλίωσις (που σημαίνει ή λέξις <<άποκατηλλάξαμεν>>) δεν έγινε από την σάρκα Του, αλλά από τό Πρόσωπον του σαρκωθέντος Θεού Λόγου.

Επειδή ό Χριστός είναι Θεάνθρωπος, ό Κτενάς, διά του <<Ομοούσιος γάρ ή κεφαλή τω σώματι>>, προσπαθει να περάσει την πλάνην ότι ή Κεφαλή της Έκκλησίας είναι άνθρωπος, ενάντια εις την διδασκαλιαν του Άγίου Νεκταρίου, ό όποιος εις την Χριστολογία του λέγει ότι ή Κεφαλή της Έκκλησίας δεν δύναται πορά να είναι Θεός.

ΙΔ2) Ό Κτενάς δεν θεωρεί ότι ή επίγειος όρατή Έκκλησία είναι μια ένιαία Έκκλησία μετά της άόρατου και έπουρανίου:<<ό Καλβίνος (αίρετικός του Ιδου αιώνος) συνέχεε τήν επίγειον όρατήν Έκκλησίαν με τήν έπουράνιον, δηλαδή τήν άόρατον, και τής θεωρούσε ως μία ένιαία Έκκλησία...>> (σελ. 3).

Τά περί άόρατου έκκλησίας του Καλβίνου, δεν έχουν καμμίαν άπολύτως σχέσιν, με τά της Όρθόδοξου Έκκλησίας. Ό αίρετικός προτεστάντης Καλβίνος και οι λοιποί προτεστάνται, κατήγγησαν και την επί γης όρατήν και την έν ουρανοίς άόρατον Έκκλησίαν και έδημιούργησαν εδώ εις την γην,

μίαν άόρατον, από ζώντα μέλη όλων των θρησκειών και όλων των δογμάτων.

Ό Κτενάς όμως, από μίσος κινουμένων, και προκειμένου να άποδείξει ότι όσα ανεγράφησαν εις τόν Ήμεροδικτην ήσαν λάθη, έπεδόθη εις την άνευρεσιν φανταστικών αίρέσεων. Άποτέλεσμα τούτου να πέσει εις άδοκίμον νουν και να διδάσκη ότι είναι λάθος να θεωρείται ΜΙΑ Έκκλησία ή επίγειος με την έπουράνιον!

Αυτήν μάστα την διδασκαλιαν την μετέφερε και εις την λεγομένην Έγκυκλίον των, και ουδείς την άντελήθη έκ των άλλων τριών συνεργατών του, μέχρι την στιγμήν που τούς την ύποδείξαμεν. Αυτά είναι τά άποτέλεσματα του μίσους των: Να διδάσκουν αντίθετα από τό Σύμβολον της Πίστεως και να πιστεύουν εις δύο Έκκλησίας.

IE) Έπιστολή, Γερ. Άρτεμίου, Μον. Ίωακειμ, Ίερομ. Ίγνατίου και Ίερομ. Παντελεημονος 30-10-2002

Οι άνωτέρω συντάκται διατείνονται ότι έλέγχουν τά λάθη των άλλων και προσπαθούν να διατυπώσουν την άλήθειαν. Η πραγματικότης είναι ότι αυτοί είναι έκκοι οι όποιοι πίπτουν εις λάθη μεταξύ των όποιων όρισμένα είναι σοβαρά και μάλιστα δογματικά.

IE1) Γράφουν : <<Άρχίζει τό <<κατηγόρω>> του, ουχι διά τήν ισχύουσαν έγκύκλιον, αλλά διά τό πρώτον σχέδιον έγκυκλίου, τό όποιον όμως έχει τροποποιηθεί και δεν ισχύει πλέον>> (σελ. 2-3).

Οι έν δύο Άρχιερείς, εις τάς δύο επιστολάς των, λέγουν ότι ισχύει τό πρώτον σχέδιον, ή δε <<υπερσύννοδος της Λαμίας>> λέγει όχι. Μετά λέγουν ότι δεν κατήγγησαν την Σύνοδον!

IE2) Γράφουν: <<Μήπως θά έπρεπε να ύπάρχη χρονολογία έκδόσεως εις μίαν έγκύκλιον που δεν έξεδόθη άκόμη...>> (σελ. 3). Τό άν έξεδόθη ή όχι δεν έχει σχέση με τό άν ισχύη; Ίσχυει λοιπόν ή όχι; Τι τελικώς ισχύει, τό ΟΧΙ της Λαμίας ή τό ΝΑΙ των Άρχιερέων;

IE3) Δεν θεωρούν ότι οι άγγελιοί είναι μέλη της Έκκλησίας από την αρχή και έρωτούν: <<Ένεκεν ύνος εθριάμβευσαν, άμα τή κίσει των οι άγγελοι, ώστε να είναι <<άπ΄ αρχής>> της κύσεώς των έν τή θριαμβευούση Έκκλησία...>> (σελ. 9).

Δηλαδή μäs λέγουν ότι οι άγιοι άγγελοι πέραν από την άφωσίωσιν των πρός τόν Θεόν και πέραν από την καλήν χρηση του αυτεξουσιου των θά έπρεπε να κάνουν κατορθώματα διά να είναι μέσα εις την Έκκλησίαν, δηλαδή εις κοινωνιαν με τόν Θεόν.

IE4) Και συνεχίζουν εις τό ίδιο θέμα να έρωτούν: <<Τά μέλη της θριαμβευούσης Έκκλησίας είναι άτρεπτα και άκίνητα πρός τό κακό. Πως λοιπόν έξεπεσεν ό Έωσφόρος και οι συνακολουθήσαντες αύτω άγγελοι,

γενόμενοι δαίμονες, ἄν, ὡς ἰσχυρίζεται, ἦσαν μέλη τῆς θριαμβευούσης; Δέν ἐξασφαλίζεται ἡ σωτηρία ἐν τῇ θριαμβευούσῃ Ἐκκλησίᾳ;>> (σελ. 9).

Τό ὅτι οἱ Ἄγγελιοι ἦσαν τρεπτοί ἐξ ἀρχῆς μέχρι τήν πῶσιν τοῦ Ἐωσφόρου δέν σημαίνει ὅτι δέν ἦσαν μέλη τῆς Ἐκκλησίας ἀπό τῆ στιγμῆς τῆς δημιουργίας των. Ἄν δέν ἦσαν ἀπό τήν ἀρχή μέλη τῆς Ἐκκλησίας, τότε ἀπό ποῖαν ἄρην ἐξέτεσαν;

Αὕτη εἶναι ἡ Ὁρθοδοξία των, νά ἀρνοῦνται τήν Ἐκκλησίαν Ἀγγέλων; Ἀλλά ἀφοῦ οἱ Ἀρχιερεῖς ἀναθεματίζουν τήν Ἐκκλησίαν Ἀγγέλων καί ὁσους πιστεύουν εἰς Ἐκκλησίαν Ἀγγέλων, τί θά κάνουν οἱ μοναχοί;

IE5) Οὔτε οἱ Πρωτόπλαστοί ἦσαν ποτέ μέλη τῆς Ἐκκλησίας, κατ' αὐτοῦς, διότι ὅπως λέγουν, εἰς τόν Παράδεισον δέν ἤγωνίζοντο ἐναντίον κανενός. Συγκεκριμένα γράφουν: <<ἐναντίον τίνος ἐστρατεύοντο ἐν τῷ Παραδείσῳ οἱ πρωτόπλαστοι, ὥστε νά πιστεύσωμεν ὅτι εὐθύς ἀμέσως ἀπετέλεσαν τήν ἀρχήν τῆς στρατευομένης;>> (σελ. 10).

Δέν εἶχον νά πολεμήσουν τόν ὄφιν-διάβολον, ὁ ὁποῖος καί τοὺς ἐξέβαλε τοῦ Παραδείσου;

IE6) Δέν δέχονται ὑπαρξίν Ἐκκλησίας (Στρατευομένης καί θριαμβευούσης) πρὸ τῆς σαρκώσεως: <<Καταρρίπεται οὕτως παταγωδῶς ἡ θεωρία ὅτι καί πρὸ Χριστοῦ ὄπῃρεν ἡ Ἐκκλησία ὡς θριαμβευούσα καί στρατευομένη, ἐνωμένη εἰς ἓν σῶμα, διότι ὡς οἱ ἅγιοι διδάσκουν, ἡ ἐνανθρώπις καί ἡ σταυρική θυσία τοῦ Κυρίου συνιστᾷ τήν Ἐκκλησίαν καί ἐνώνει τόν οὐρανόν μέ τήν γῆν>> (σελ. 13).

Αὐτοί λοιπόν πρέπει νά ἀπαντήσουν εἰς τόν <<Αχαΐας>> Καλλίνικον, διότι τὰ δύο κατωτέρω κείμενα του, τοὺς ἀφοροῦν ἀμεσα.

<<Ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ ὄπῃρε καί πρὸ Χριστοῦ, ἀπό τήν στιγμή πού ὁ Χριστός ἐπάσσε τοὺς Πρωτοπλάστοις κα' ἐποσθετίσσε αὐτούς εἰς τόν παράδεισον. Διὰ τῆς πτώσεως οἱ Πρωτόπλαστοι, καίτοι εὐρίσκοντο ἐν τῷ Παραδείσῳ, εὐρισκόμενοι ἐν τῷ Θεῷ φωσιῶφ τουλάχιστον, δέν ἦσαν μέλη τῆς Ἐκκλησίας;>> (Περιοδικόν ΕΚΚΛΗΣΙΑ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ, Ἰαν.-Φεβρ. 1999, ἀριθ. τευχ. 24, σελ. 45).

<<Κατά τήν Ὁρθόδοξην Πατερικήν διδασκαλίαν ἡ στρατευομένη ἐπί γῆς Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ ἄρκεται μέ τήν δημιουργία τῶν Πρωτοπλάστων, οἱ ὁποῖοι εἶναι τὰ πρῶτα μέλη-ἄνθρωποι στήν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ! Καί θά ἐρωτήσῃ κανεῖς: Πρωτοῦ ἐνανθρωπίσει ὁ Χριστός, ὄπῃρε ἡ Ἐκκλησία Του στόν κόσμον; Ἀσφαλῶς ὄπῃρε! Τίνος ἦταν ἡ Ἐκκλησία στήν ὁποία πρῶτα μέλη ἦσαν οἱ ἅγγελοι; Ἦταν τοῦ Χριστοῦ! Ἦταν τοῦ Θεοῦ! Τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ! Τίνος ἦταν ἡ Ἐκκλησία τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης; Τοῦ Χριστοῦ ἦταν ἐπίσης! Τότε, στήν Πεντηκοστή τί ἔγνε; Ἀπολύστατα, ἀπεκαλύφθη ἀπό τό Ἅγιο Πνεῦμα ἡ <<πᾶσα ἀλήθεια>> ὅπως εἶναι ὅτι ἡ Ἐκκλησία εἶναι ἡ ὄψαμα Χριστοῦ!>> (Ἀρθρο τοῦ Περιόδικου «Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ», Σεπτ.-Ὀκτ. 1999, ἀριθμ. τευχους 900, σελ. 8).

Θά ἀπαντήσουν; Μάλλον ὄχι!

ΙΣΤ) ΔΗΛΩΣΙΣ Δ. Σκρέτας καί Ἄ. Βρακάτος 9-11-2002

ΙΣΤ1) Οἱ ἀνωτέρω Σκρέτας καί Βρακάτος, παρουσιάζονται ἀναγκα-
σμενοί, διερωτώμενοι καί κατατρεγμένοι καί ζητούν ἐξηγήσεις καί ἀπαν-
τήσεις ἐνώ οἱ ἴδιοι <<κοκκυλῶνουν>> ὅλας τὰς αἰρέσεις τῶν ὁψίμων συν-
εργατῶν των. Ὁψίμων δέ λέγομεν καθ' ὅτι συνήρησαν καί πρωτοστάτησαν
εἰς τόν ἀναθεματισμόν τοῦ Ἄ. Ἀλεξόπουλου. Συγκεκριμένως γράφουν:

<<Ἀναμῶσατε συνεχῶς περὶ τῶν λαθῶν τῶν κ.κ. Κτενά καί Ἀλεξοπούλου.
Οἱ κ.κ. Κτενάς καί Ἀλεξόπουλος μέ τό νά δέχονται τήν Ἐγκύκλιον δέν
ἔχουν πρόβλημα, ἄν κατά τό παρελθόν διατύπωναν ἐσφαλμένες ἀπόψεις
περὶ τῶν περιόδων-φάσεων τῆς Ἐκκλησίας τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης. Οἱ ἴδιοι
εἶχαν τήν ἀνδρεία νά δώσουν διευκρινίσεις καί τό θέμα θεωρεῖται λήξαν.>>

Εἶναι πράγματι ἀξία θαυμασμοῦ ἡ ἀντικειμενικότης των. Οἱ Κτενάς καί
Ἀλεξόπουλος ἔχουν δικαίωμα νά γράφουν ὅτι θέλουν, νά κάνουν λάθη καί νά
μην ἐλλέγωνται ἀπό κανέναν. Νά δίδουν ἄλλως διευκρινίσεις καί τό θέμα νά
θεωρητῆ λήξαν. Ἄν αὐτό ἦτο σωστό, δέν θά ἔπρεπε νά ἰσχύει καί δι' ἄλλους;

Ποῖον ὅμως εἶναι ἐκεῖνο τό ὁποῖον τοὺς κάμνει νά μὴν ἔχουν
πρόβλημα κατά τοὺς ἀντικειμενικούς ὡς ἀνω θεολόγους; Μήπως μέ τό
νά δέχονται τήν Αἰρετικήν Ἐγκύκλιον;

Πρωτόκιστα πράγματα. Ἀπαλλάσσονται λέγουν, ἀπό ὅλα τὰ προη-
γούμενα λάθη των, οἱ Κτενάς καί Ἀλεξόπουλος, μέ τό νά δέχονται τήν
<<Ἐγκύκλιον>>, δηλαδή, μέ τό νά δέχονται αὐτό τό ὁποῖον συνέταξαν οἱ
ἴδιοι. Ἀπαλλάσσονται ἐπειδή συνέταξαν ἀκόμη ἓνα αἰρετικό καί βλάσ-
φημο κείμενο ἐπειδή εἰς αὐτό τό κείμενο ἐπέλεξαν τὰς ἰδίους αἰρέσεις
των ἐπειδή αὐτό τό κατάπτυστο κείμενο, τό ὁποῖον τρεῖς φορές ἐτροπο-
ποίησαν καί διά νά μὴν τό καταργήσουν, ἔγνε τελικῶς αἰτία σχίσματος.

Δέν λένε ὅμως καί κάτι ἄλλο, πού καί πότε <<μέ ἀνδρείαν ἐδωσαν
τὰς διευκρινίσεις των>> οἱ Κτενάς καί Ἀλεξόπουλος; Πού καί πότε
παρεδέχθησαν τὰ πάμπολλα καί αἰρετικώτατα ἀνοσιουργήματά των;

ΙΖ) Ἐπιστολή Ἀ. Κτενά, Πάτρα, 10-11-2002 (Ε.Η.)

Εἰς τήν ἐπιστολήν αὐτήν ὁ Κτενάς ἐπαναλαμβάνει, τὰς περισσοτέρας
αἰρετικές του θέσεις. Ἐχει χάσει ὅμως τήν ψυχραμίαν του καί προσπα-
θεῖ νά ἀμυνθῆ χρησιμοποιοῦν διαστρεβλωτικῶς τοὺς ἁγίους.

ΙΖ1) Συνεχίζει, ὁ Κτενάς, νά μὴν δέχεται τήν ἐνέργειαν τοῦ Παναγίου
Πνεύματος καί τήν ὑπαρξίν ἁγρίτου εἰς τήν Π. Διαθήκην: <<Τά λάθος... λάθος,
πού ἀναφωνεῖτε, οἱ ἀναγνώστες σας καταλαβαίνουν πῶς ἀπευθύνονται εἰς
μας, ἐνώ κατ' ἀλήθειαν σεῖς ἀπαντᾶτε στοὺς ἁγίους, διότι οἱ ἅγιοι καί οἱ
ἐμεῖς λέγουν τό ἔρημος ἀπό χάρι καί τό δέν εἶχε δακτυλίδι ἡ Π. Διαθήκη>> (σελ. 1).

Τους εξηγήσαμε, ότι εις τήν Π. Διαθήκην ὑπῆρχεν καί ἐνεργοῦσεν τό Πανάγιον Πνεῦμα καί ὅτι ὑπῆρχε Χάρις. Τους ἀναφέραμε παραδείγματα οὐκ ὀλίγα, ἀλλά αὐτοί συνεχίζουν νά λένε ὅτι τοὺς συμφέρει κάθε φορά. Χρησιμοποιοῦν καί ἐρμηνεύουσιν τοὺς ἁγίους κατὰ τό δοκοῦν.

Τοὺς ὑπενθυμίσαμε ὅτι αὐτό ἀκριβῶς διδάσκει τό Ἱερὸν Σύμβολον τῆς Πίστεως μας, ὅτι ὑπῆρχε καί ἐνεργοῦσε τό Ἅγιον Πνεῦμα εἰς τὴν Παλαιάν Διαθήκην τό ὅποιο ἐλάλησε μέσῳ τῶν Προφητῶν: **«Καί εἰς τό Πνεῦμα τό Ἅγιον... τό λαλήσαν διά τῶν Προφητῶν...»**.

Τοὺς ὑπενθυμίσαμε ὅτι καί αὐτοί οἱ ἴδιοι ἅγιοι τοὺς ὁποίους χρησιμοποιοῦν δέχονται τὴν ὑπαρξίν ἁγίου Πνεύματος καί Χάριτος εἰς τὴν Π. Διαθήκην ἔστω καί ἂν εἰς ὀρισμένα σημεῖα ἐμφανίζουσιν τὴν ὑπεροχὴν τῆς Καινῆς ἀπὸ τὴν Παλαιάν. Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος λέγει: **«Ἐπί δέ τῶν προφητῶν παρά πάντων ὁμολογῶν, ὅτι Πνεύματος ἁγίου δόσις ἦν... Καί γάρ οἱ παλαιοί καί αὐτοί μέν πνεῦμα εἶχον, ἄλλοις δέ οὐ παρέχον...»** (Ἅγιου Ἰωάννου Χρυσοστόμου, Ὁμιλία ΝΑ□, ΕΠΕ τόμος 13Α, σελ. 430-432).

Καί ὁ Μέγας Βασίλειος συμφωνεῖ: **«Εἰσὶ μέντοι ἰνές, οἱ μὴ δι' ἀνθρώπων πρότερον μαθητευθέντες Θεῷ, ἀρχῆθεν δεδύνηται, ὡς καθαροί, κωρῶσαι τὰς ἐμφάσεις τοῦ Πνεύματος. Ὅποιος ἦν Ἄβραάμ, καί Μωσῆς, καί Ἥλιος, καί Ἰερεμίας, καί εἰ ἰνές ἐκείνοις παραπλήσιοι»** (Μεγάλου Βασιλείου, Εἰς τὸν προφήτην Ἡσαΐαν, κεφ. 7, 30, PG 460Α).

Τό ἴδιο συμφωνεῖ καί ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος, ὁ ὅποιος μάς λέγει ὅτι καί εἰς τὴν Π. Δ. ἐνεργοῦσε τό Ἅγιον Πνεῦμα: **«Τοῦτο ἐνέργει, πρότερον μὲν ἐν ταῖς ἀγγελικαῖς καί οὐρανόσι δυνάμει, καί ὅσαι πρῶται μετὰ Θεοῦ καί περὶ Θεοῦ... Ἔπειτα ἐν τοῖς Πατράσι καί ἐν τοῖς προφήταις... Ἔπειτα ἐν τοῖς Χριστοῦ μαθηταῖς... καί τούτοις τρισσῶς... πρὶν δοξασθῆναι Χριστῷ τῷ Παθεῖ μετὰ τό δοξασθῆναι τῇ Ἀναστάσει μετὰ τὴν εἰς οὐρανοῦς Ἀνάβασιν ἢ ἀποκατάστασιν...»** (Ἅγιου Γρηγορίου Θεολόγου, Λόγος ΜΑ□ εἰς τὴν Πεντηκοστήν, ΕΠΕ τόμος 5, σελ. 136, PG 29, 433Α).

Ἐνέργεια καί θαύματα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος εἰς τὴν Π. Διαθήκην ὑπάρχουν πολλά, ὅπως ἀναστάσεις νεκρῶν (ὑπὸ τῶν Προφητῶν Ἠλιού καί Ἐλισσαίου), ἰάσεις ἀσθενῶν (Νεεμάν ὁ Σῦρος κλπ), σημεῖα (ὑπὸ τοῦ Θεόπτου Μωϋσέως κλπ) καθὼς καί ἡ ἐπιφοίτησις τοῦ Παναγίου Πνεύματος εἰς τοὺς Ἐβδομήκοντα πρεσβυτέρους εἰς τὴν σκηνὴν τοῦ Μαρτυρίου καί πολλά ἄλλα.

Αὐτὰ λοιπὸν διδάσκουν ἡ Ἅγια Γραφή καί οἱ ἀνωτέρω ἅγιοι τοὺς ὁποίους διαστρεβλῶνει ὁ Κτενᾶς. Διδάσκουν ὅτι ὑπῆρχε καί ἐνεργοῦσε τό Ἅγιον Πνεῦμα εἰς τὴν Π. Διαθήκην (βλέπε ἀναλυτικὰς ἀπαντήσεις εἰς τὰς ἐπιστολάς μας, 28-4-2002 σελ. 10-15 καί 29-10-2002 σελ. 2-3 καί 9-10) εἰς τὰς ὁποίας τονίζονται αἱ αἰρέσεις τῶν.

Αὐτὸς ὁμοίως, μέ ὄλα ὅσα τοῦ ἀπαντήσαμε δέν θέλησε νά πεισθῆ καί συνέχισε νά κρουλοῖζῃ **«Τά λάθος... λάθος, ποὺ ἀναφρονεῖτε, οἱ ἀνανδῶστες σας καταλαβαίνουν πὼς ἀπευθύνονται σέ μᾶς, ἐνῶ κατ' ἀλήθεια σεῖς ἀπαντᾶτε στοὺς ἁγίους, διότι οἱ ἅγιοι καί ὀχι ἐμεῖς λέγουν τό ἔρημος ἀπὸ χάρη καί τό δέν εἶχε δακτυλίδι ἡ Π. Διαθήκη!...»** (σελ. 1). Τοιουτοτρόπως, ὀχι μόνον δέν ἐπίσθη, ὀχι μόνον δέν μετενόησε διά τὴν πλάνη του, ἀλλά ἠθέλησε νά κἀνῃ συνενόχους του τόσον τοὺς ἀνωτέρω Ἅγίους, ὅσο καί τοὺς Ἀρχιερεῖς.

Τοὺς ἁγίους δέν κατόρθωσεν νά διαστρεβλώσῃ. Αὐτοί, μέ τὰ θεόπνευστα γραπτά τῶν θά τὸν καταδικάζουσιν αἰώνιας. Κατόρθωσεν ὁμοίως, νά «φωτίσῃ» καί νά μεταστρέψῃ τὸν Μεσσηνιαῖο Γρηγόριο καί νά τὸν παρασύρῃ νά ὑπογράψῃ μίαν αἰρετικωτάτην Ἐγκύκλιον. Πὼς ἀποδεικνύεται ὁμοίως ὅτι τὸν μετέστρεψε;

Ἀποδεικνύεται καί φανερόνεται μέ κάθε βεβαιότητα, ἀπὸ ὅσα ἐπίστευε καί ἀπὸ ὅσα ἔγραφε ὁ Μεσσηνιαῖος Γρηγόριος πρὶν καί ἀπὸ ὅσα ἔκ τῶν ὑστέρων ἠθέλησε νά ἐπιβάλλῃ.

Τί θέλησε νά ἐπιβάλλῃ διά τῆς <<Ἐγκυκλίου>>; Θέλησε νά ἐπιβάλλῃ ὅτι δέν ὑπῆρχε χάρις καί Ἅγιον Πνεῦμα εἰς τὴν Π. Δ. **«...τό ἔρημος ἀπὸ χάρη καί τό δέν εἶχε δακτυλίδι ἡ Π. Διαθήκη!...»**. Ἄλλα ἔλεγε ὁμοίως καί ἄλλα ἔγραφε τό 1973 ὁ ἴδιος ὁ Μεσσηνιαῖος Γρηγόριος:

«ΕΡ: Διατί εἶπεν <<Ὀβῶ γάρ ἦν Πνεῦμα ἁγίου>>;

ΑΠ: Ὅχι ὅτι τό Πνεῦμα τό ἅγιον δέ ἦτο σύγχρονον καί συναΐδιον τῷ Πατρὶ καί τῷ Υἱῷ, ἢ ὅτι δέν ἐδόθη πνεῦμα Κυρίου εἰς τόν Σαοῦλ, τόν Δαβὶδ καί ἁλοῦσις προφήτας, ἀλλὰ διότι ποτέ δέν ἐφάνη τόσον φανερά, οὐδέ ἔδωκεν εἰς τοὺς ἀνθρώπους τόσα χαρίσματα, ὅσα κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς Πεντηκοστῆς. Πρὸ δέ ταύτης δέν ἦτο δεδομένον εἰς τοὺς ἀνθρώπους τό πλήρωμα τῆς χάριτος τοῦ ἁγίου Πνεύματος, διότι ὁ Ἰησοῦς οὐδέποτε ἐδοξάσθη, ἦτοι ἡ ἀνθρώπινος αὐτοῦ φύσις δέν ἔλαθε ἀκόμη τὴν μετὰ τό πάθος, τὴν Ἀνάστασιν, καί τὴν Ἀνάληψιν δόξαν» (ΦΩΣ ΑΙΩΝΙΟΥ ΖΩΗΣ, Ἐκδόσεις Γρηγορίου Ἐπισκόπου Μεσσηνιαῖο Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος, Ἀθῆναι 1973, σελ. 55).

Πρὸ λοιπὸν τῆς τοῦ Κτενᾶ ἐπιδράσεως, ὁ Μεσσηνιαῖος Γρηγόριος ἔλεγε: **«Ἐδόθη πνεῦμα Κυρίου εἰς τόν Σαοῦλ, τόν Δαβὶδ καί ἁλοῦσις προφήτας»** ἐνῶ μετὰ λέγει: **«Ὀβῶ γάρ ἦν Πνεῦμα ἁγίου»**.

ΙΖ2) Ὁ Α. Κτενᾶς, συνεχίζει νά μὴν δέχεται ὅτι τό Πρόσωπον τοῦ Χριστοῦ εἶναι Προαιώνιον καί γράφει: **«Σεῖς, ἰσως κάνετε τὸν ἐξῆς συλλογισμόν: Ἄφ' οὗ Ἰῶς Θεοῦ καί Χριστὸς εἶναι τό ἴδιο πρόσωπο, τό δὲ πρόσωπο <<Ἰῶς>> εἶναι προαιώνιο, προαιώνιος εἶναι, καί πρέπει νά λέγεται, καί ὁ Χριστός. Ὅχι, Σεβασμιώτατε, αὐτοί οἱ συλλογισμοὶ ἐπιτρέπονται μόνον στοὺς αἰρετικούς. Ὁ συλλογισμὸς αὐτὸς μοιζεῖ μέ τό νά μᾶς πῆτε: Ἄφ' οὗ σήμερον εἶμαι ἐπίσκοπος, ἐπίσκοπο πρέπει νά με θεωρεῖτε ἀπὸ τὴν ὥρα πού γεννήθη-**

κα. Τό ἴδιο πρόσωπο εἶμαι, πρό καί μετά τί χειροτονία. Ποίος ὁμως θά δεχόνταν τέτοιον ἰσχυρισμόν σας;...διότι τό <<δόγμα>> σας ἔστι ὁ Χριστός εἶναι προαιώνιος, δέν εἶναι ἀπλᾶ ἀφελής καί ἀνόδυνη διατύπωση. Εἶναι ἡ ρίζα τῆς Οἰκουμενιστικῆς θεωρίας πάνω στήν ὁποία στηρίζεται ἡ αἵρεση.>> (σελ. 1).

Τό παράδειγμά του εἶναι λάθος καί τό καταλαβαίνει διότι, δέν εἶπομεν ὅτι ὁ Χριστός ἐσαρκώθη προαιώνιος. Ὅταν ὁμως χειροτονήντην ἐπίσκοπος, ὡς ἀναφέρει εἰς τό παράδειγμά του, δέν διεγράφη ἡ προηγουμένη ἡλικία μου, οὔτε ἡ ἡλικία μου ἀρχίζει ἀπό τήν ἡμέρα τῆς χειροτονίας μου, οὔτε ἔπαυσα νά εἶμαι τό ἴδιο πρόσωπο.

Δηλαδή, όταν κατά τήν χειροτονίαν ἕνος Μοναχοῦ γίνη ἀλλαγὴ τοῦ ὀνόματός του, ἦτοι τοῦ προστεθῆ καί δευτέρου ἢ καί τρίτου ὀνομα καί ἀπό Ἀάμπρος ὀνομασθῆ Λούππος, διεγράφη ἡ προηγουμένη ἡλικία του, δηλαδή ἡ προηγουμένη ὑπαρξίς του; Ἀσφαλῶς ὄχι!

Δηλαδή, ὁ Υἱός καί Λόγος τοῦ Θεοῦ όταν ἐσαρκώθη καί προσέλαβεν καί τό ὄνομα Ἰησοῦς Χριστός διεγράφη ἡ προαιωνιότης του ὡς Θεός καί ἀπό τότε δέν εἶναι ἀναρχος καί προαιώνιος ἀλλά ἐγίνε κτίσμα μέ χρονική ἀρχή;

Αὐτά λέγει ὁ Κτενάς καί συνεχίζει, νά ἀντιγράψῃ εἰς τήν ἐπιστολήν του τά ἴδια καί τά ἴδια, συγγένη τό ὄνομα Χριστός μέ τήν Προαιωνίαν ὑπαρξίαν τοῦ Προσώπου Του. Διότι ὅλα αὐτά; Διότι ὡς αὐτοσκοπός του (καί σκοπός μερικῶν ἄλλων) ἐτέθη ὁ ἐξωστρακισμός τοῦ Θεσσαλονίκης Χρυσοστόμου καί ὄχι ἡ ἐπίγνωσις τῆς ἀληθείας.

Ἄς δοῦμε ὁμως τί ἔγραψε ὁ ἴδιος ὁ Κτενάς τό 1986 εἰς τό φυλλάδιό του <<Ο ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΟΣ ΩΣ ΚΟΣΜΟΚΡΑΤΩΡ>> σελ. 7: <<...Τί λέγει τό Ἱερὸν Εὐαγγέλιον διὰ τόν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν; Λέγει ὅτι ἐν ἀρχῇ ἦν ὁ Λόγος, δηλαδή ὁ Χριστός, καί ἔστι <<πάντα δι' αὐτοῦ ἐγένετο καί χωρίς αὐτοῦ ἐγένετο οὐδὲ ἓν ὃ γέγονεν>> (Ἰωάν. Α 1-3). Τί λέγουν οἱ ἐνισταμένοι, ἑωσφορικά, οἱ Ἀρειανοί, διαφεύδοντες τό Εὐαγγέλιον; Ὅχι! <<Ἦν καιρός διε οὐκ ἦν>>. Ὑπῆρξε λέγουν καιρός πού δέν ὑπῆρχε ὁ Χριστός.>>

Τί ἔλεγε; Ἐλεγε τήν ἀλήθειαν; αὐτά πού λέμε καί ἐμεῖς σήμερα!

Διὰ τόν ἴδιον λόγον διὰ τόν ὅποιον τόν κατηγοροῦμε ἡμεῖς σήμερα, κατηγοροῦσε αὐτός τότε τούς <<ἐνισταμένους>> ὡς Ἀρειανούς. Ἄρα ἐγίνε Ἀρειανός καί σύμφωνα μέ τά ἴδια του τά λόγια ἔπεσε εἰς τήν Αἵρεσιν τοῦ Ἀρειανισμοῦ. Τούς κατηγοροῦσε ὅτι δέν ἐδέχοντο τήν ὑπαρξίαν τοῦ Χριστοῦ προαιώνιος ἀπὸ ἐδιδάσκον πὸς δέν ὑπῆρχε πρὶν γεννηθῆ. Ἐνῶ σήμερα αὐτός καταγγέλει <<ὅτι ὁ Χριστός εἶναι προαιώνιος, δέν εἶναι ἀπλᾶ ἀφελής καί ἀνόδυνη διατύπωση. Εἶναι ἡ ρίζα τῆς Οἰκουμενιστικῆς θεωρίας.>>.

Πότε, λοιπόν λέγει ὁ Κτενάς τήν ἀλήθειαν; Τότε ἢ τώρα; Ἀσφαλῶς τότε. Τώρα διδάσκει τήν Αἵρεσιν τοῦ Ἀρειανισμοῦ καί μάλιστα ἀυστολῶς.

ΙΗ) Ἐπιστολή Ἀ. Κτενά, Πάτρα, 15-11-2002 (Ε.Η.)

Εἰς τήν ἐπιστολήν αὐτήν ὁ Κτενάς οὐδέν τό ἀξιόλογον παρουσιάζει. Τό μόνον περίεργον καί ἀντιφατικόν εἶναι ἡ εὐκολία μέ τήν ὅποιαν συκοφαντεῖ τούς ἄλλους καί αὐτός ὁ ἴδιος παρουσιάζει διὰ μίαν ἀκόμη φορᾶν παραπομπάς ἐκ τοῦ Θεοδώρου Κύρρου, τόν ὅποιον πολλάκις ἀποκαλεῖ Ἄγιον.

Ὅχι βεβαίως ἐπειδή ὅσα ἔγραψε ὁ Θεόδωρος (ὁ ἅγιος τοῦ Κτενά) εἶναι ὅλα σωστά ἢ λάθος, ἀλλά ἐπειδή ὁ Κτενάς ἐξαιρεῖται ἀπό κάθε ἐλεγχῶ καί θά εὖρη κάποια δικαιολογία διὰ νά δικαιολογήσῃ τὰ ἀδικαιολόγητα καί νά λαμβάνῃ ὑλικό ἀπό ὅπου αὐτός θελεῖ, χωρὶς νά διδῆ ἀναφορᾶν σέ κανέναν.

Θά πρέπει λοιπόν νά ἐξηγήσῃ εἰς τούς ἀναγνώστας του: α) Ποῖος εἶναι ὁ <<Ἄγιος>> Θεόδωρος καί πότε τόν ἐορτάζει ἡ Ἐκκλησία μας; β) Τί ἔχει γράψῃ, ποῖα ἀπό αὐτά ἔχει δεχθῆ ἡ Ἐκκλησία μας καί ποῖα ἔχει ἀπορρίψει; καί γ) Διὰ τί ἡ Ἐκκλησία κατεδίκασε συγγράμματά του;

Τό μόνο τό ὅποιο φαίνεται ὅτι καλῶς γνωρίζουν εἶναι τί εἶπε ὁ Καρμίης, ὁ Μπαλιάνος, ὁ ΤΥΣΙΑΚ, οἱ Καϊζερμαν καί Ἄνιχολτς, τί λέγει τό Σύναγμα τῆς Βατικανείου Συνόδου, οἱ Σλίερ καί Βάρναξ, Βαλέσκε, Κάσσελ, Μάιντς, Κούρου.

Ἄς εἶπουν λοιπόν ξεκάθαρα, τί δέχεται ἡ Ἐκκλησία μας, τά συγγράμματα τοῦ Θεοδώρου ὁ ὅποιος ἐκηρύχθη κατὰ τοῦ Ἁγίου Κυρίλλου Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας καί διὰ μεγάλο χρονικό διάστημα ὑπὲρ τοῦ καταδικασθέντος ὑπὸ τῆς Γ 0 Οἰκουμενικῆς Συνόδου Νεστορίου ἢ τήν διδασκαλία τοῦ Ἁγίου Κυρίλλου ἢ ὅποια κατακεραυνώνει τόν Νεστόριον;

ΙΘ) Ἐπιστολή Ἀπάντησις, Ἀ. Κτενά, Πάτρα, 17-11-2002 (Ε.Η.)

Καί εἰς τήν ἐπιστολήν αὐτήν ἐπαναλαμβάνει τά ἴδια αἰρετικά καί ἐπιμένει εἰς τήν αὐτήν τακτικήν.

Γράφει εἰς τήν ἐν λόγω ἐπιστολήν:

<<Ἦ ταπεινότης μου ἐξήγησα πὸς ὁ Ἀπόστολος δέν λέγει ὅτι Κεφαλή εἶναι ὁ Υἱός, ἀλλά ὁ Χριστός.>> (σελ. 1).

Καί κατωτέρω συνεχίζει: <<Θέλου λοιπόν... νά λέγω πὸς ὁ Υἱός λέγεται προαιώνιος Χριστός.>> (σελ. 1).

Καί κατωτέρω συνεχίζει: <<Ὅσοι λοιπόν ἀποκαλοῦν τόν Υἱόν τοῦ Θεοῦ Χριστόν προαιώνιον προτὸν σαρκωθῆ πέφτον σέ αἵρεση.>> (σελ. 1).

Καί κατωτέρω συνεχίζει: <<Οἱ ἀφελεῖς κατηγοροῦν μεν ἔχον ἀντιληφθῆ πὸς μέ τό νά λέγουν τόν Υἱόν τοῦ Θεοῦ προαιώνιος Χριστός, καταργόν τήν δευτέραν γέννησιν Αὐτοῦ.>> (σελ. 1).

Καί κατωτέρω συνεχίζει: <<Ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ καί Λόγος καί Κύριος λέγεται καί μετά τήν σάρκωση οὐδαμῶς ὅμως λέγεται Χριστός κατὰ τήν περίοδον

**πού ἦταν ἄσαρκος καὶ ἀόρατος. Μόνον προφητικῶς λέγεται κάποτε Χριστός ἐπει-
δή θά σαρκωνόταν σύμφωνα μέ τήν προαιώνιον βουλὴν τοῦ Θεοῦ...**» (σελ. 2).

Καί κατωτέρω συνεχίζει: <<Ὁ Ἀπόστολος ὁμιλεῖ διὰ Χριστόν, πού
ἔχει σάρκα καὶ αἷμα, συνεπῶς εἶναι αἴρεση νά λέμε πῶς ὁμιλεῖ γιά τόν
προαιώνιον Θεόν, ὁ ὁποῖος δέν εἶχε σάρκα καὶ αἷμα!...>> (σελ. 2).

Καί τέλος κλείνει τήν ἐπιστολήν του μέ τήν κατωτέρω πρότασιν: <<Εἶναι
δέ ἀβυσσόεσκιο ὅτι ἡ σωτηρία τοῦ κόσμου γίνεται ἀπό τήν Κεφαλὴν τῆς
Ἐκκλησίας, τόν Χριστόν, γιατί ὁ Χριστός ἤμποροῦσε νά θυσιασθῆ, νά
σαυρωθῆ καί νά ἀναστηθῆ. Γι' αὐτό ὁ Ἄναρκος Λόγος πῆρε ἀρχή, γεννηθεῖς
ἐκ τῆς Παρθένου καί σάρκα λαθῶν, ὥστε νά ἔχη τί νά θυσιάσῃ ὑπὲρ τοῦ κό-
σμου, ἀφοῦ ὡς ἄσαρκος Λόγος δέν ἦταν δυνατόν νά θυσιασθῆ. Ἐπ' αὐτοῦ ὁ
Μ. Ἀθανάσιος λέγει: <<Χρεία γέγονεν, ἔχει τι τόν Θεόν ὁ προσενέγκῃ ὑπὲρ
ἡμῶν, εἴτε ἐν θανάτῳ εἴτε ἐν ζωῇ. Ὡστε τοῦτο μᾶλλον σώζει ὁ Λόγος, ὅτι
ἄνθρωπος γέγονεν>> (ΕΠΕ 12ος, 212...)» (σελ. 2 - Αἱ υπογραμμίσεις ἰδικαί του).

Εἰς ἀπάντησιν πρὸς ὅλας τὰς ἀνωτέρω διαστρεβλώσεις πρέπει νά
υπενθυμισομεν εἰς τοὺς ἀναγνώστας τὰ ἑξῆς ἀπλᾶ καὶ κατανοητά:

α) Πολλάκις ἔχομεν τονίσει καὶ αὐτὸ ἀποτελεῖ καὶ τὸ πιστεύω μας,
ὅτι ὁ Χριστός εἶναι Κεφαλὴ τῆς Ἐκκλησίας. Μάλιστα ὅταν λέγομεν
<<Χριστός>> ἐννοοῦμε τὸ Πρόσωπον τοῦ Θεοῦ Λόγου εἰς τὸ ὅποιον ἡ
ἀνθρωπίνη φύσις ἠνώθη μετὰ τῆς Θεϊκῆς φύσεώς Του. Ἐθυσιάσθη ὑπὲρ
ἡμῶν ὡς ἄνθρωπος, ἐνὸς παρέμεινεν ἀπαθῆς ὡς Θεός, διὰ νά μᾶς σώσῃ.

Ὁ Μέγας Ἀθανάσιος λοιπὸν ὅταν λέγῃ: <<Ὡστε τοῦτο μᾶλλον σώζει
ὁ Λόγος, ὅτι ἄνθρωπος γέγονεν>>, δέν ἐννοεῖ ὅτι ἡ σωτηρία προέρχεται
μόνον ἀπὸ τὴν ἀνθρωπίνη φύσιν τοῦ Χριστοῦ. Θέλει νά μᾶς εἴπῃ ὅτι δι'
αὐτοῦ τοῦ τρόπου μᾶς ἔσωσεν ὁ Θεός Λόγος, γενόμενος καὶ τέλειος
ἄνθρωπος διὰ νά θυσιασθῆ ὑπὲρ ἡμῶν.

β) Ὅταν λέγομεν τὴν λέξιν <<Προαιώνιος>> καὶ ἀναφερόμεθα εἰς τὸ
Πρόσωπον τοῦ Χριστοῦ ἐννοοῦμε ὅτι αὐτὸ τὸ Πρόσωπον προὔπηρχε πάντα καὶ
μάλιστα πρὶν ἀπὸ τὴν δημιουργίαν τοῦ κόσμου. Ἄρα τὸ Πρόσωπον αὐτοῦ εἶναι
προαιώνιον καὶ ἄκτιστον καὶ ἀναρχον. Ἡ λέξις λοιπὸν <<Προαιώνιος>> ἀνα-
φέρεται εἰς τὸ Πρόσωπον. Δέν ἀναφέρεται εἰς τὴν Θεϊαν φύσιν ἡ ὁποία ὄντως
εἶναι προαιώνιος, ἀλλὰ ποτέ δέν ἐνεργεῖ ἀπροσώπως οὔτε καὶ εἰς τὴν
ἀνθρωπίνην ἡ ὁποία ὄντως δέν εἶναι προαιώνιος, ἀλλὰ ὑποστασιάζεται,
παίρνει ὄντοτητα, εἰς τὸ Πρόσωπον τοῦ Υἱοῦ καὶ Λόγου τοῦ Θεοῦ ἐν ἀδιαι-
ρέτω, ἀχωρίστω, ἀσυγχύτῳ καὶ ἀτρέπτῳ ὑποστατικῇ ἐνώσει μετὰ τῆς Θείας.

Ὅποιοι λοιπὸν καθ' οἰονδήποτε τρόπον βλασφημεῖ τόν Χριστόν καὶ
λέγει ὅτι δέν εἶναι προαιώνιος, βλασφημεῖ εἰς τὸ πρόσωπον αὐτοῦ. Περὶ
βλασφημίας εἰς οἰανδήποτε ἀπὸ τὰς ὑποστάσεις τῆς Ἁγίας Τριάδος ὁ Μέ-

γας Ἀθανάσιος λέγει: <<Ὁ γὰρ εἰς ὁπότεραν τῶν ὑποστάσεων βλασφημῶν
οὐ ἔξει ἄφεσιν οὔτε ἐν τῷ αἰῶνι τούτῳ, οὔτε ἐν τῷ μέλλοντι>> (ΕΠΕ, 12, 260).

γ) Ὅταν ὁ Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ, ὁ ὁποῖος εἶχε προαιωνίως τὴν
Θεϊαν Φύσιν, προσέλαβεν ἐκ τῆς Θεοτόκου καὶ τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν,
τὴν ὁποῖαν δέν εἶχε, δέν ἔλαβε ταυτοχρόνως καὶ νέον Πρόσωπον, ἀλλὰ
συνεχίζει νά εἶναι τὸ ἴδιον, τὸ προαιώνιον Πρόσωπον. Δέν ἄργησε νά
ὑπάρχῃ ἀπὸ τότε. Τὸ προαιώνιον Πρόσωπον τοῦ Υἱοῦ καὶ Λόγου τοῦ
Θεοῦ ἔγινε καὶ τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως Πρόσωπον.

Ἦτο λοιπὸν προαιώνιον τὸ Πρόσωπον τοῦ Λόγου ὅταν εἶχε τὴν μίαν, τὴν
Θεϊαν φύσιν, καὶ μετὰ ὅταν προσέλαβε καὶ δευτέραν φύσιν (χωρὶς δευτέρον πρό-
σωπον) ἔπαυσε νά εἶναι προαιώνιον; Ὅχι, δέν ἐστοματίησε νά εἶναι προαιώνιον
τὸ Πρόσωπον τοῦ Υἱοῦ καὶ Λόγου τοῦ Θεοῦ, διότι ἡ πρόσληψις τῆς ἀνθρωπίνης
φύσεως δέν ἐμίσησεν καὶ δέν μετέπεγεν τὸν προαιώνιον εἰς μὴ προαιώνιον.
Αἰτίαι ἐάν ὁ Χριστός δέν εἶναι προαιώνιος, δέν εἶναι Θεός ἀλλὰ κτίσιμα.

Εἰλικρινῶς λυπούμεθα ἐπειδὴ δύο ὀλόκληρα ἔτη ἔχουν περάσει καὶ δέν θέ-
λουν νά καταλάβουν εἰς ποῖαν αἴρεσιν ἔπεσον οἱ ἴδιοι καὶ ὄδηγον τοὺς
ὁπαδοὺς των. Ἄς ἴδομεν ὅμως τί λέγει καὶ ὁ Μέγας ὄντως πατήρ τῆς Ἐκ-
κλησίας μας, ὁ ἅγιος Ἀθανάσιος, τὸν ὁποῖον παραπλανητικῶς χρησιμοποιοῦ.

Λέγει ὁ Ἅγιος ὅτι τὸ πρόσωπον τοῦ Χριστοῦ δέν εἶναι προαιώνιον; Ὅχι. Λέ-
γει: <<Χρεία γέγονεν, ἔχει τι τόν Θεόν ὁ προσενέγκῃ ὑπὲρ ἡμῶν, εἴτε ἐν θανάτῳ εἴτε
ἐν ζωῇ. Ὡστε τοῦτο μᾶλλον σώζει ὁ Λόγος, ὅτι ἄνθρωπος γέγονεν>> (ΕΠΕ 12ος, 212).

Τί λέγει δηλαδῆ;

Λέγει ὅτι ὁ Λόγος σώζει, ὅτι ὑπῆρχεν ἀνάγκη νά ἔχη κάτι ὁ Θεός τὸ
ὁποῖον θά προσφέρῃ ὑπὲρ ἡμῶν, εἴτε διὰ τοῦ θανάτου εἴτε διὰ τῆς ζωῆς, ὥστε
ὁ Λόγος σώζει μᾶλλον μέ τοῦτο, ὅτι ἔγινεν ἄνθρωπος. Αὐτὸ σημαίνει ὅτι δέν
ἤμποροῦσε νά πάθῃ ἡ Θεία φύσις καὶ διὰ τοῦτο προσέλαβε τὴν ἀνθρωπίνην
φύσιν ἡ ὁποία ἤμποροῦσε νά θυσιασθῆ, νά σαυρωθῆ καὶ νά ἀναστηθῆ.

Διὰ τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν τοῦ Χριστοῦ λοιπὸν ὁμιλεῖ ὁ Μέγας
Ἀθανάσιος καὶ ὄχι διὰ τὸ Πρόσωπον του. Τοῦτο φαίνεται εἰς τὸ ἴδιον τὸ
κειμένον τοῦ Ἁγίου, μόλις μερικὰς σειράς πρὶν, ὅταν λέγῃ: <<Διὰ τοῦτο
δι' ἑαυτοῦ ἤλθεν ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ ταῦτην ἐν τῇ ἰδίᾳ φύσει καὶ ἀναστήσασθαι
ἐκ νέας ἀρχῆς καὶ γενέσεως θαυμαστῆς>>. Δηλαδῆ, διὰ τοῦτο ἤλθεν ὁ
Υἱὸς μέ τὸν ἴδιον τὸν ἑαυτὸν του διὰ νά δώσῃ εἰς τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν
μέ τὴν ἰδικήν του. Θεϊκὴν φύσιν, νέαν ἀρχὴν καὶ θαυμαστήν γενέσιν.

Λυπούμεθα λοιπὸν, ἂν κάποιοι δέν ἀρῶσιν τὴν Ὀρθοδοξίαν καὶ δια-
στρεβλῶνουν ἀκόμη καὶ τὰ λόγια τῶν ἁγίων. Ποῖος ἐξ' ἡμῶν ἰσχυρίσθη κατὶ
διαφορετικὸ ἀπὸ τὸν ἅγιον Ἀθανάσιον, ὅτι δηλαδῆ, τὸ ὄνομα "Χριστός" δέν
σημαίνει τὸ Πρόσωπον τοῦ Υἱοῦ καὶ Λόγου, τὸ ἔχον δύο φύσεις; Οὐδεὶς.

Ἐξεκκαθαριστή λοιπόν ὁ ὑπερ-θεολόγος καὶ ὑπερ-Συνόδος Κτενάς. Τί δέν εἶναι προσιώπων εἰς τόν Χριστόν; ἡ Θεοῦ φύσις; ἡ ἀνθρωπίνη; ἡ τὸ Πρόσωπον Αὐτοῦ;

Ἄν ἀπαντήσῃ ὅτι δέν εἶναι προσιώπων ἡ ἀνθρωπίνη φύσις, θά συμ-φωνήσωμεν ἀπολύτως. Ἄν ἀπαντήσῃ ὅτι δέν εἶναι ἡ Θεοῦ φύσις ἡ τὸ Πρόσωπον, σημαίνει ὅτι εἶναι αἰρετικός.

Ἐπειδὴ πράγματι καὶ ἐν γνώσει τοῦ διαχωρίζει τόν Χριστόν ἀπὸ τὸν Υἱόν καὶ Λόγον τοῦ Θεοῦ, ἀσχετὰς ἀν θεωρητικῶς τὸ ἀρνείται πρὸς παραπλάγιον τῶν ἀφελῶν, ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι δέν δέχεται τὸ Πρόσωπον τοῦ Χριστοῦ ὡς προσιώπων, διότι ἐστὶ ἀναγκάζεται ἀπὸ τὴν ιδιότυπον Ἐκκλησιολογίαν του. Με ὅλα ὅσα ἔχει γράψει ὅλο καὶ περισσότερο μᾶς πείθει περὶ αὐτοῦ, ὅτι διαχωρίζει τὸν Υἱόν καὶ Λόγον, τὸν ὅποιον θεωρεῖ προσιώπων, ἀπὸ τὸν Χριστόν, τὸν ὅποιον δὲν θεωρεῖ προσιώπων καὶ ἐστὶ δημιουργεῖ δύο πρόσωπα ὅπως ὁ Αἰρετικός Νεστόριος. Ἐκτός καὶ ἂν τελικὰ ἀναζητήσῃ διέξοδο ἀπὸ αὐτὴν τὴν Αἴρεσιν μέσῳ μίας ἀλλόκοτης θεωρίας ὅτι ὁ μὲν Υἱὸς εἶναι Πρόσωπον ὁ δὲ Χριστὸς εἶναι κάτι ἄλλο.

Κ) Ἐπιστολὴ Ἱερομ. Χρυσόστομου Κατουνακιώτου, 1-1-2003

Εἰς τὴν ἐπιστολὴν αὐτὴν ἀποδεικνύονται ἡ διμαγωγία καὶ ἡ ἀσχετοσύνη περιπλεγμένη μὲ τὴν δολιότητα καὶ τὰ αἰρετικά φρονήματα τοῦ Ἱερομ. Χρυσόστομου Τζάνη Συγκληρικῆς:

Κ1) Ἐγραφε ὁ Ἱερομ. Χρυσόστομος μαζί μὲ τὸν Ἱερομ. Κοσμᾶ Δημητρακάκη καθὼς καὶ μετὰ τὸν Δ. Σκρέτα καὶ Ἀ. Βρακάτου, εἰς τὴν ἀπὸ 10-10-2002 ἐπιστολὴν τῶν: <<...ἐὰν ἦτο ἀνεπῆραστος καὶ ἐὰν δέν εἶχε τὴν ἀγωνίαν διὰ τὸ πὼς θά ἀνακαλήναι αἱρέσεις, δέν θά ἀπεμόνευε φράσεις, ὡς πράττειν οἱ ἀπ' αἰῶνος αἰρετικοί... Θά ἐλάμβανε ὑπ' ὄψιν του καὶ τὸ ὑπόλοιπον κείμενον καθὼς καὶ τὰς ἄλλας παραγράφους β, γ, δ, ε, τῆς Ἐγκυκλίου καὶ δέν θά ἔβηπε ὡς αἴρεσιν, τὴν ἀποκήρυξιν αὐτῆς συγκεκριμένης προτάσεως ἀπὸ τὴν Ἐγκύκλιον. Δέν θά τὴν ἔβηπε ὡς αἴρεσιν, διότι ἀπὸ τὰ ἐν συνεχείᾳ γραφόμενα διευκρινίζεται ἀπὸ τὴν Ἐγκύκλιον...>> (σελ. 3).

Τὶ θέλει νὰ εἶπῃ μὲ τὰ ἀνωτέρω;

Σαφῶς θέλει νὰ εἶπῃ ὅτι διὰ νὰ ἐξάγῃ κανεὶς σωστὸ καὶ ἀντικειμενικὸ συμπέρασμα, πρέπει νὰ συνδυάσῃ ὅλας τὰς θέσεις ἐνὸς κειμένου καὶ νὰ μὴν ἀπομονώσῃ μερικὰς μόνο φράσεις.

Αὐτὸ λοιπὸν διὰ τὸ ὅποιον εὐκόλως κατηγορεῖ τοὺς ἄλλους τὸ πράττει κατὰ κόρον ὁ ἴδιος. Δέν πράττει συνδιαστικὴν κριτικὴν ἀλλὰ κριτικὴν κατὰ <<Χιλιαστικὸν καὶ σατανικὸν>> τρόπον, ὁ ὅποιος τρόπος του φανερώναται ξεκάθαρα εἰς τὸ κατωτέρω κείμενον του ἀπὸ τὴν ἐπιστολὴ τῆς 1-1-2003: <<Γράφει εἰς τὴν σελίδα πρώτη: <<Τοῦτον εἶναι ψευδέστατον, διότι ταῦτα γράφω εἰς τὴν δευτέραν σελίδα>> Ἀλλάζει ὁμως τίποτα ἂν αὐτὰ γράφονται εἰς τὴν 1ην

ἢ τὴν 2αν σελίδα; Διατί ὁμως εἶναι ἔτοιμος διὰ κατηγορίαν καὶ ὕβριν; Ἐμεῖς τὰ θλέπουμε γραμμένα εἰς τὴν πρώτην σελίδα καὶ τὰ ἀντιγράφουμε, πὼς ὁ μὲν. Βησσαρίων τὰ θλέπει εἰς τὴν δευτέραν, εἶναι ἀνεξήγητο>>.

Μέ λιγα λόγια αὐτὸς μπορεῖ νὰ κατηγορῇ ὅτι βλέπῃ σὲ μία σελίδα καὶ νὰ τὰ ἀντιγράψῃ ὡς αἴρεσιν. Αὐτὸς, ἡ <<Ἐγκύκλιος>> καὶ ἡ παρέα του, δύναται νὰ γράφῃ εἰς μίαν σελίδα τὰ χειρότερα αἰρετικά ἀκόμη καὶ ὅτι ἡ Μία, Ἁγία, Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία δέν εἶναι Μία ἀλλὰ Δύο, καὶ νὰ μὴν πρέπει νὰ τὸν κατηγορῆσῃ κανεὶς ἐπειδὴ τὸ διεκρινίζει μετὰ ἀπὸ 2, 3, ἢ 5 σελίδες. Περιέργως, ἀλλὰ λίαν διμαγωγικὴ καὶ χιλιαστικὴ τακτικὴ.

Κ2) Εἰς τὴν ἀνωτέρω ἐπιστολὴν φανερώναται ἀκόμη ἡ ἀσχετοσύνη ἢ περιπλεγμένη μὲ τὴν δολιότητα. Ἀνεξήγητο εἶναι τὸ φαινόμενο πὼς ὁ π. Χρυσόστομος, βρῖσκει λάθη μόνον εἰς τὸν Ἡμεροδεικτὴν καὶ κανένα εἰς τὴν <<Ἐγκύκλιον>> καὶ εἰς τὰ φυλλάδια τῶν Κτενά, Ἀλεξοπούλου καὶ λοιπῶν!

Πραγματικὰ δέν βρῆκε λάθη;

Τότε διατὶ ὀκλόκρον τὸ χρονικὸν διάστημα ἀπὸ Φεβρουάριον τοῦ 2001 ἕως 5-7-2002 ἔβρισκε λάθη καὶ διὰ τοῦτο δέν τὴν υπέγραψε τὴν <<Ἐγκύκλιον>>;

Τότε διατὶ ἔγραψε ἐπιστολὴν εἰς τὸν Μεσσηνίας Γρηγόριον, νὰ ὀρθῶσιν Συνοδικὴ ἐπιτροπὴ διορθώσεως τῆς Ἐγκυκλίου;

Τότε διατὶ ἔχει παραδεχθῆ ὅτι εἰς τὴν <<Ἐγκύκλιον>> ἐγένοντο τροποποιήσεις εἰς τὰς ὅποιας συμμετεῖχεν ὁ ἴδιος;

Τότε διατὶ ἐνὸς ἔλεγε ὅτι ὑπάρχει Ἐκκλησία εἰς τὴν Π. Διαθήκην, ἐνὸς ἐδέχετο φάσεις καὶ περιόδους τῆς Ἐκκλησίας, ἐνὸς ἐδέχετο ὅτι οἱ Ἄγγελοι καὶ οἱ Πρωτοπλάστοι ἦσαν ἐξ ἀρχῆς μέλη τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἄλλα σχετικὰ, δέν ἔγραψε ποτὲ ἐναντίον ἐκείνων ὅτι ὅποιοι ἔγραφον διαφορητικά, ἀλλὰ ἔγραψε μόνον ἐναντίον τοῦ Ἡμεροδεικτοῦ; Αὐτὸ εἶναι ἀντικειμενικότης;

Δέν μᾶς χωρίζει ὁ Ἡμεροδεικτὴς τοῦ 1999, ὅπως δέν μᾶς ἐχώρισαν τόσους ἄλλοι Ἡμεροδεικταὶ καὶ περιοδικὰ τοῦ 1974, τοῦ 1978, τοῦ 1981, τοῦ 1985, τοῦ 1988 καὶ ἐξῆς τῆς δεκαετίας τοῦ 1980 καὶ τόσα ἄλλα ἔγγραφα μὲ τὸ αὐτὸ περιεχόμενο. Μᾶς ἐχώρισε τὸ πείσμα τὸν νὰ μὴ δεχθῶν διορθώσεις καὶ συντάξιν μίας πράγματι Ὀρθοδόξου Ἐγκυκλίου, τὸ πείσμα τους νὰ μεταφέρουν μέσα εἰς αὐτὴν ὅλα τὰ αἰρετικά φρονήματα τῶν Κτενά, Ἀλεξοπούλου, καὶ λοιπῶν.

Ὁ τίτλος λοιπὸν, τὸν ὅποιον ὁ Ἱερομ. Χρυσόστομος τοποθετεῖ εἰς τὴν ἀνωτέρω ἐπιστολὴν του ὅτι δηθεν <<Μᾶς χωρίζουν οἱ αἱρέσεις τοῦ Ἡμεροδεικτοῦ καὶ ὅχι ἡ Ἐγκύκλιος>> δεικνύει σαφῶς ἀσχετοσύνην, ὄχι ἀπλην ἀλλὰ ὑποκρινομένην καὶ περιπεπλεγμένην μὲ τὴν δολιότητα. Ποίος εὐθὺς καὶ πραγματικὸς Χριστιανὸς καὶ δὴ Ὀρθόδοξος Ἱερομόναχος θά ἔλεγε ποτὲ ὅτι δέν τὸν ἐνδιαφέρουν τὰ λάθη μᾶς Ἐγκυκλίου ἀλλὰ μόνον τὰ λάθη ἐνὸς Ἡμεροδεικτοῦ;

Κ3) Τά αίρετικά φρονήματα του π. Χρυσόστομου Τζανή δέν είναι όλίγα. Έπειδή συνεχώς και κατ' εξακολούθησιν ανέλαβε τόν συνηγορον του διαβόλου και γυμνή τη κεφαλή συγγχεί σκοπιμός τάς φύσεις του Χριστου μέ τό Πρόσωπον Του και διδάσκει ότι: α) Ο Χριστός ώς Θεάνθρωπος δέν είναι προαιώνιος, ένώ ή Έκκλησία διδάσκει ότι είναι Προαιώνιος. β) Ότι, τό όνομα "Χριστός" είναι χαρακτηριστικόν της ανθρωπότητος, ένώ τό όνομα "Χριστός" είναι ίδιον του Προσώπου εκείνου τό όποιον έχει ΔΥΟ φύσεις. γ) Ότι δηθεν άν παραδεχθώμεν ότι ο Χριστός είναι προαιώνιος ώς Θεάνθρωπος πρέπει να δεχθώμεν ότι ο Θεός Λόγος είχε σάρκα προαιώνιος, ένώ ο Χριστός και ώς Λόγος και ώς Θεάνθρωπος, ήτο και παραμένει προαιώνιος, χωρίς να πρέπει να δεχθώμεν ότι είχε σάρκα προαιώνιος. δ) Ο π. Χρυσόστομος Τζανής, δέν πιστεύει ότι ο Θεάνθρωπος Ήσους Χριστός ο Υιός και Λόγος του Θεου είναι προαιώνιος.

Διά να ύποστηρίξη τάς θέσεις του αυτών, χρησιμοποιεί και παρερμηνείει τούς Άγιους της Έκκλησίας μας. Μεταξύ τών άγιων τούς όποιους παρερμηνεύει είναι και ο Άγιος Ίωάννης ο Χρυσόστομος. Γράφει λοιπόν και έρμηνεύει ο άνωτέρω Ιερομόναχος τά κατωτέρω λόγια του άγιου ώς εξής:

<<Όταν ο Ί. Χρυσόστομος λέγει <<οίδα Χριστόν πρό τών αίωνων όντα>> ασφαλώς αναφέρεται και έννοεί τόν προαιώνιον Λόγον τού Θεου. Και όταν λέγει: <<οίδα Χριστόν εκ Μαρίας γεννηθέντα>> έννοει τόν σεσαρκωμένον Λόγον, τόν Θεάνθρωπον Ίησούν Χριστόν, ο όποιος δέν είναι προαιώνιος ώς άνθρωπος. Άκριβώς απή τίν διάκριση κάνει ο Άγιος και αναφέρεται, διά τόν ένα, ώς εις δύο Χριστούς>> σελ. 8).

Η άνωτέρω έρμηνεία, πόρρω απέχει από την διδασκαλία του Άγιου. Δέν χρειάζονται έρμηνείαν οι Όρθοδοξοί διά να καταλάβουν τό κείμενον του άγιου άν παρουσιαστί όλόκληρον και όχι <<ακρωτηριασμένον>> όπως τό έπορευοισασεν άνωτέρω ο π. Χρυσόστομος Τζανής. Τό κείμενον του άγιου έχει ώς εξής:

<<Αιτη γάρ ήμων ή έλιψ, καθώς γέγραπται <<Αιτη έσιν ή αιώνιος ζωή, ίνα γνωσκούσι σε τόν μόνον αληθινόν Θεόν, και όν άπέστειλας Ίησούν Χριστόν>>. Έντεπθεν ήμων επιλαμβάνονται οι αίρετικοί, οι όντες άνώμοτες, οι άναγινώσκοντες, και μή επιγινώσκοντες Χριστόν δέ σύ διαν άκούσης, μή τόν Θεόν λογίζον μόνον, μήτε τίν ένσαρκον οικονομία μόνον, αλλά τό συναμφοτέρον, και τόν Θεόν Λόγον και τίν ένσαρκον οικονομία. Έπει οίδα Χριστόν πενάσαντα, και οίδα Χριστόν εκ πέντε άρτων και δύο ιχθύων θρέψαντα πεντακισχιλίους χωρίς γυναϊκων και παιδιών οίδα Χριστόν διηψάσαντα, και οίδα Χριστόν τό ύδωρ εις οίνον μεταβαλόντα οίδα Χριστόν πλεύσαντα, και οίδα Χριστόν επί τών οδάτων περιπασιάντα οίδα Χριστόν άποθανόντα, και οίδα Χριστόν νεκρούς έγείραντα οίδα Χριστόν Πλάτω παρεστώτα, και οίδα Χριστόν τω Πατρί συγκαθεζόμενον οίδα Χριστόν υπό Ιουδαίων έμπυόμενον, και οίδα Χριστόν υπό άγγέλων προσκυνούμενον και τό μέν έπάγω τη θεότητι, τό δέ τη ανθρωπότητι. Διά γάρ τουτο

συναμφοτέρον έγρπται, έπει οίδα Χριστόν εκ Μαρίας γεννηθέντα και οίδα Χριστόν πρό τών αίωνων όντα. Δοξάσωμεν μέν ούν Ίησούν τόν Χριστόν, τό τεϊχος τό άρρηκτον, τόν θεμέλιον τόν επί τίν πέτρα τεθεμελιωμένον...>>

Ο Χρυσός τήν γλωτταν Ίωάννης, ο Μέγας ούτος άγιος της Έκκλησίας μας, δέν επιδέχεται παρερμηνείας. Εις όλας τάς άνωτέρω εκφράσεις έννοει τόν ένα και Μοναδικόν Θεάνθρωπον Ίησούν Χριστόν μέ τάς δύο φύσεις του. Δέν όμιλει άλλοτε διά τόν Λόγον και άλλοτε διά τόν Χριστόν όπως διαστρεβλώνει ο αίρετικώς Χρυσόστομος Κατουνακιώτης.

Όταν λέγει <<οίδα Χριστόν πρό τών αίωνων όντα, και οίδα Χριστόν εκ πέντε άρτων και δύο ιχθύων θρέψαντα πεντακισχιλίους χωρίς γυναϊκων και παιδιών και οίδα Χριστόν τό ύδωρ εις οίνον μεταβαλόντα και οίδα Χριστόν επί τών οδάτων περιπασιάντα και οίδα Χριστόν νεκρούς έγείραντα και οίδα Χριστόν τω Πατρί συγκαθεζόμενον και οίδα Χριστόν υπό άγγέλων προσκυνούμενον>>, δέν αναφέρεται εις τόν άσκαρον Λόγον του Θεου αλλά εις τόν σεσαρκωμένον Υιόν και Λόγον του Θεου, δηλαδή εις τόν Θεάνθρωπον Ίησούν Χριστόν ο όποιος ένεργει ώς Θεός. Όταν λέγει <<οίδα Χριστόν πενάσαντα, και οίδα Χριστόν διηψάσαντα, οίδα Χριστόν πλεύσαντα, οίδα Χριστόν άποθανόντα, οίδα Χριστόν Πλάτω παρεστώτα, οίδα Χριστόν υπό Ιουδαίων έμπυόμενον>>, τότε αναφέρεται και πάλιν εις τόν σεσαρκωμένον Λόγον του Θεου, δηλαδή τόν Θεάνθρωπον Ίησούν Χριστόν, εις τόν όποιον πάσχει ή ΑΝΘΡΩΠΙΝΗ φύσις Του.

Δέν είναι όρθη έπομέως ή εκφρασις του π. Χρυσόστομου Τζανή, καθ ήν τό: <<οίδα Χριστόν πρό τών αίωνων όντα ασφαλώς αναφέρεται και έννοεί τόν προαιώνιον Λόγον τού Θεου>>. Ο Άγιος δέν αναφέρεται εις τόν άσκαρον Λόγον και εις τόν Θεάνθρωπον Ίησούν Χριστόν <<ως εις δύο Χριστούς>>, όπως θέλει να παρουσιάσθι ο π. Χρυσόστομος Τζανής, ώς να έπρόκειτο δηλαδή διά δύο πρόσωπα, αλλά εις τήν Θεϊαν και τήν ανθρωπινήν φύσιν του Θεανθρώπου Χριστού. Διά τουτο γράφει ξεκάθαρα <<και τό μέν έπάγω τη θεότητι, τό δέ τη ανθρωπότητι>>, δηλαδή, τό μέν ένα (επάγω = μεταφέρω, επιφέρω, προσδίδω, ταυριάζω) εις τήν Θεότητα του Χριστού και τό άλλο εις τήν ανθρωπότητά Του.

Η διατυπωθείσα υπό του π. Χρυσόστομου παρομοίωσις, <<ως εις δύο Χριστούς>>, είναι σοβαρή ΧΡΙΣΤΟΛΟΓΙΚΗ ΑΙΡΕΣΙΣ.

Τουτοτρόπως μάς λέγει ο π. Χρυσόστομος ότι δέν πρέπει να συμπεραίνωμεν ότι ο Χριστός, ο εκ Μαρίας σαρκωθείς, είναι ώς Θεάνθρωπος προαιώνιος!!! Δηλαδή όταν λέγη ο εκ Μαρίας σαρκωθείς ή συνεχίζει να έννοη ότι αυτός ο εκ Μαρίας σαρκωθείς έχει μόνον ανθρωπινήν φύσιν, και λησμονεί ότι ο ίδιος ο εκ Μαρίας σαρκωθείς (και όχι άλλος) είναι και ο ύπάρχων πρό πάντων τών αίωνων και ο εκ πέντε άρτων και δύο ιχθύων θρέψας πεντακισχιλίους και τό ύδωρ εις οίνον μεταβαλόν και ο επί τών οδάτων περιπασιάν και ο νεκρούς έγείρας και ο τω Πατρί συγκαθεζόμενος και ο υπό άγγέλων προσκυνούμενος, και

επομένως άφου δέν πιστεύει ότι έχει δύο φύσεις, δύο θελήσεις και δύο ένεργείες είναι ΑΙΡΕΤΙΚΟΣ ΜΟΝΟΦΥΣΙΤΗΣ ή δέν δέχεται ότι τό πρόσωπον του Θεανθρώπου είναι τό ίδιον τό Πρόσωπον του Υίου και Λόγου, όποτε διαιρεί τό ένα Πρόσωπον και διδάσκει ότι άλλος είναι ό Χριστός και άλλος ό Λόγος ώς ΑΙΡΕΤΙΚΟΣ ΝΕΣΤΟΡΙΑΝΟΣ. Αυτή είναι ΧΡΙΣΤΟΛΟΓΙΚΗ ΑΙΡΕΣΙΣ.

ΚΑ) Έπιστολή, Α. Κτενά, Πάτρα 20-1-2003 (Ε.Η).

Είς την έπιστολήν αυτήν αυτοαποδεικνύεται και αυτοαναφερούται ό δόλιος ρόλος του Κτενά εις τό δημιουργηθέν σχίσμα και ή άμεσος ευθύνη του δι' αυτό.

ΚΑ1) Όμολογεί διά πρώτην φοράν ότι αυτός είναι ό εισηγητής της κακοδόξου **νέο-έκκλησιολογικής** διδασκαλίας, ότι διηδεν εισήλθεν ό οικουμενισμός εις την Έκκλησίαν, λέγων: **<γιατί καταγγέλω πώς από τό 1978 πέρασε ύπνολα και άθρόυθα στην Έκκλησία των Γ.Ο.Χ. ό Οικουμενισμός, πράγμα πού ό πύ όρθόδοξος από μένα διόβολος δέν τό έχει μαρτυρήσει. Τό κρατεί μυστικό, γιά νά μήν έπαναστατήσουν οι όρθόδοξοι>** (σελ. 2).

Ένώ άλλα ύποκρίνεται ό Κτενάς και γενικώς οι διορθωταί και συντάκται της <Έγκυκλιου> και των έπιστολών των δύο Άρχιερέων, γραφοντες επί λέξει: **<ύποκρινόμενος τόν άκριβολόγον σπένδετε νά απορρίψετε τίν Έγκύκλιον, επειδή καί' εσάς ό σκοπός και τό <βαθύτερο νόημα> αυτής είναι δι' έπί σειράν έτών εικεν εισέλθει ό Οικουμενισμός εις τίν Έκκλησίαν>**. Δυστυχώς έδώ ύποκρίνεσθε άπροκαλήτως. **Έσείς και όχι ή Έγκύκλιος, ίσχυρίζεσθε δι' εισήλθεν ό Οικουμενισμός εις τίν Έκκλησίαν, τό όποσον ούτε έμεις ούτε οι πρό ήμών άείμνηστοι Άρχιερείς ίσχυρίζομεν...>** (Έπιστολή ΜΕΣΣΗΝΙΑΣ ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΚΑΙ ΚΟΖΑΝΗΣ ΤΙΤΟΥ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ, 28-9-2002, σελ. 3). Τό ποιος ίσχυρίζεται ότι ό οικουμενισμός εισήλθεν εις την Έκκλησίαν και ποιος ύποκρίνεται, φαίνεται πλέον άβίαστα από την άντιπαράθεσιν των δύο έπιστολών: ό Κτενάς.

ΚΑ2) Όμολογεί διά πρώτην φοράν, ότι αυτός και οι ύπόλοιποι <παντελονάδες> έφηρμσαν Προτεσταντικών και οικουμενιστικών σύστημα διοικήσεως της Έκκλησίας. Νά τί λέγει ό ίδιος διά την δράσιν του και τους σκοπούς του: **<έναντιώθηκα και έγώ (όπως και άλλοι λαικοί <παντελονάδες> σπίν άξίωση νά λάβη μέρος σπίν σύνταξη της Έγκυκλιου ένας συννοδικός Έπίσκοπος... έναντιώθηκα δυναμικά σπίν πρωτόκοσπι έξωφρενική άπαίτησή του, νά καθίσει αυτός, μέ τους άλλους Άρχιερείς μας, σπίν θέση τού δικαστή, παρότι ύπόδικος, και όσοι άναίρεσάμε τίς αίρέσεις του νά κριθούν και κατακριθούν ύπ' αυτού ώς διηδεν αίρεικοί...>** (σελ. 2-3).

Έναντιώθηκε, μάς λέγει, κατήγησεν πάσαν έννοιαν ΚΑΝΟΝΙΚΟΥ δικαίου και έγινε κριτής Συνοδικού Άρχιερέως άνευ Συνοδικής άποφάσεως. Έγινε κριτής Συνοδικού Άρχιερέως, ό όποιος διά νά δικασθί άπαιτείται παρουσία 12 τουλάχιστον ΣΥΝΟΔΙΚΩΝ ΑΡΧΙΕΡΕΩΝ. Έναντιώθηκε, διατί; Διά την πίστιν

του μήπως, Όχι! Διά νά μήν καθίση ό <έχθρός> του, δηλαδή ό Άρχιερέας <σπίν θέση τού δικαστή> και <κριθή και κατακριθή ύπ' αυτού ώς αίρειτικός>.

Ποία άπόφασις Συνοδου, κατέστησε τόν Μητροπολίτη Θεσσαλονίκης ύπόδικον και τόν Κτενά δικαστήν; **ΚΑΜΜΙΑ**. Μόνον ή Προτεσταντική ύπερ-Σύνοδος και ή Αίρετική ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΤΕΝΑ - ΑΛΕΞΟΠΟΛΟΥ ΚΑΙ ΣΙΑ.

Άφου όμως, κατά την Προτεσταντική αντίληψίν των, ό Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης ήτο ύπόδικος, τότε διατί ζήτησους έκβιαστικός την ύπογραφην του, εις την λεγομένην και μη δημοσιευθείσαν μέχρι σήμερα <Έγκύκλιόν> των;:::

ΔΙΑΤΙ, Γραμματείς και Φαρισαίοι, Ύποκριταί;:::

Τά επί πλέον σχόλια μας δέν είναι άπαραίτητα. Ό Έσωφορικός έγωϊσμός τού Κτενά άχρήστευσε τους Νόμους, τους Κανόνες και την Παράδοσιν της Έκκλησίας μας, μέ μοναδικόν στόχον ΝΑ ΔΙΚΑΙΩΘΗ ΝΑ ΜΗΝ ΔΙΚΑΣΘΗ Ο ΙΔΙΟΣ ΚΑΙ ΝΑ ΠΕΡΑΣΟΥΝ ΑΙ ΑΙΡΕΣΕΙΣ ΤΟΥ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ

**Ίδου ό Προτεσταντισμός εις όλόκληρον τό μεγαλείον του!
Ίδου Κτενάς, ό σύγχρονος Αίρειτικός!**

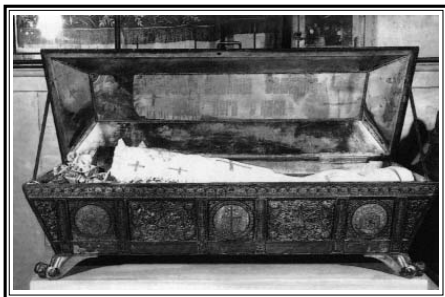

Η ΑΜΠΕΛΟΣ :
Συμβολική
εικών της
ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ
μετά της
ΑΓΙΑΣ ΤΡΙΑΔΟΣ
<<Έγώ είμ ή άμπελος
ή άληθινή· όμεις
τά κλήματα·
και ό Πατήρ μου
ό Γεωργός έστι>
(Ιωάν. 15, 1-8).
<<Ό πατήρ μου έως
άρη εργάζεται, κών
εργάζομαι>
(Ιωάν. 5, 17).
<<Ό δέ πατήρ ό έν
έμοι μένον αυτός
ποιεί τά έργα>
(Ιωάν. 14, 10).

Άνω: **Ἡ Δ' Οἰκουμενικὴ Σύνοδος**, ἥ ἐν Χαλκηδόνι συγκροτηθεῖσα τὸ 451 μ.Χ. κατὰ τῆς αἰρέσεως τοῦ Μονοφυσιτισμοῦ, ἡ δογματίσασα καὶ καθορίσασα τὸν τρόπον ἐνώσεως τῶν δύο φύσεων ἐν τῷ Προσώπῳ τοῦ Χριστοῦ, ἦτοι, τὴν ΥΠΟΣΤΑΤΙΚΗΝ ΕΝΩΣΙΝ τὴν γενομένην <<ἀσυγχύτως, ἀτρέπτως, ἀδιαίρετως, ἀχωρίστως, ἐν ἐνὶ Προσώπῳ ἢ μιᾷ Ὑποστάσει>> τοῦ Υἱοῦ καὶ Λόγου τοῦ Θεοῦ. (Μικρογραφία 16ου αἰ., ἱ.Μ. Βατοπεδίου)

Δεξιά: Τὸ Ἱερὸν Λείψανον τῆς Ἁγίας Εὐφημίας, τὸ θαυματουργικῶς ἐπικυρώσαν τὸν κατὰ τὸν Μονοφυσιτῶν Τόμον τῶν Ἁγίων Πατέρων τῆς Δ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ἐν Χαλκηδόνι τὸ 451 μ.Χ. (Εὐρίσκεται ἐν τῷ Πατριαρχικῷ Ναῷ Ἁγίου Γεωργίου, Φανάριον, Κωνσταντινούπολις)

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΑΙΡΕΤΙΚΩΝ ΘΕΣΕΩΝ ΤΟΥ ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝΤΟΣ ΤΩΝ ΜΕΣΣΗΝΙΑΣ ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΚΑΙ ΚΟΖΑΝΗΣ ΤΙΤΟΥ, ΩΣ ΕΧΟΥΝ ΔΙΑΤΥΠΩΘΗ ΕΓΓΡΑΦΩΣ ΕΙΣ ΤΑ ΦΥΛΛΑΔΙΑ ΤΩΝ ΚΑΙ ΤΗΝ <<ΕΓΚΥΚΛΙΟΝ>> ΤΩΝ

Κατωτέρω, παραθέτομεν συνοπτικῶς τὰς βασικωτέρας ἐκ τῶν αἰρετικῶν δεξασίων τοῦ περιβάλλοντος τῶν Μεσσηνίας Γρηγορίου καὶ Κοζάνης Τίτου, τὰς ὁποίας μετέφερον εἰς ἓν κείμενον καὶ ἠθέλησε νὰ ἐπιβάλῃ εἰς τὸ πλῆρωμα τῆς Ἐκκλησίας ἐκβιαστικῶς διὰ <<Συνοδικῆς Ποιμαντορικῆς Ἐγκυκλίου>>.

Τὸ κείμενον αὐτό, δηλαδὴ, ἡ Αἰρετικὴ Ἐγκυκλίος τῶν περιέχει τὰς ἀκολουθοῦσας κυριωτέρας αἰρέσεις:

Πρώτη: Ὅτι ἴσθην ὁ Κύριός μας, ὁ Ἰησοῦς Χριστός, δὲν εἶναι προαιώνιος. Οὕτω ἀνατρέπουσι τὸ Ἱερὸν Εὐαγγέλιον, χωρίζουσι τὸν Χριστὸν ἀπὸ τὸν Θεόν-Λόγον ὡς εἰς δύο Πρόσωπα, ἀντιλέγουσι πρὸς τὴν Ἐκκλησία τὴν ψάλλουσαν: <<Τὸν συνάναρχον Λόγον Πατρὶ καὶ Πνεύματι, τὸν ἐκ Παρθένου τεχθέντα...>> καὶ ἀντιμάχονται τὸ Ἱερὸν Σύμβολον τῆς Πίστεως: <<Καὶ εἰς ἓνα Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν, τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ τὸν μονογενῆ, τὸν ἐκ τοῦ Πατρὸς γεννηθέντα πρὸ πάντων τῶν αἰώνων. Φῶς ἐκ φωτός, Θεὸν ἀληθινὸν ἐκ Θεοῦ ἀληθινοῦ γεννηθέντα, οὐ ποιηθέντα, ὁμοούσιον τῷ Πατρὶ, δι' οὗ τὰ πάντα ἐγένετο.>> Δηλαδὴ, διαστρέφουσι ὀλόκληρον τὴν Ὁρθόδοξον Διδοσκαλίαν τῆς Ἐκκλησίας μας.

Δευτέρα: Ὅτι ἴσθην Κεφαλὴ τῆς Ἐκκλησίας δὲν εἶναι τὸ Πρόσωπον τοῦ Χριστοῦ ἀλλὰ <<αὐτὸ ποῦ ἔπαθε καὶ ἐσταυρώθη καὶ ἀνέστη>>, δηλαδὴ, ἡ ἀνθρωπίνη φύσις Του. Ὅμως αὐτὸ ποῦ ἐνεργεῖ δὲν εἶναι ἡ φύσις, ὅπως ἰσχυρίζονται οἱ Παπτικοί, ἀλλὰ τὸ πρόσωπον. Τὸ πρόσωπον ἐνεργεῖ συμφῶνος πρὸς τὴν φύσιν του. Κεφαλὴ τῆς Ἐκκλησίας εἶναι τὸ Θεϊκὸν Πρόσωπον τοῦ Χριστοῦ, τὸ ὁποῖον ὡς πρὸς τὴν Θεϊαν φύσιν Του σώζει καὶ ἀνασταίνει, ἐνώ ὡς πρὸς τὴν ἀνθρωπίνην σταυροῦται καὶ ἀνίσταται.

Τρίτη: Ὅτι ἴσθην ἡ ἀναφερομένη ὑπὸ τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας διάκρισις τῶν περιόδων ἡ φάσεων ἡ καταστάσεων τῆς Ἐκκλησίας μας εἶναι οἰκουμενιστικὴ πλάνη, ἐνὼ πλάνη καὶ αἰρέσις εἶναι ἡ διδοσκαλία τῶν διὰ τῆς ὁποίας καταργοῦν τὴν ὑπαρξίν τῆς Ἐκκλησίας πρὸ τῆς Πεντηκοστῆς.

Τετάρτη: Ὅτι ἴσθην οἱ Πρωτόπλαστοι ἐξ ἀρχῆς καὶ πρὸ τῆς πτώσεώς των δὲν ἴσαν μέλη τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Θεοῦ.

Πέμπτη: Ὅτι ἴσθην οἱ Ἅγιοι Ἄγγελοι δὲν ἴσαν ἀπ' ἀρχῆς τῆς δημιουργίας τῶν μελῶν τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ ἔγιναν μετὰ τὴν Θεϊαν ἐνανθρώπησιν.

Ἑκτη: Ὅτι ἴσθην ἡ Ἐκκλησία δὲν εἶναι ΜΙΑ ἀλλὰ δύο ξεχωρισταί,

ή Θριαμβεύουσα και ή Στρατευομένη. Νομίζουν ότι ούτως προφυλάσσουν τους οπαδούς των από την αίρεσιν του Καλβίνου και πίπτουν εις μιαν άλλην αίρεσιν κατά την όποιαν άμφισβητούν την ένότητα της Έκκλησίας και αυτό άκόμη τό Σύμβολον της Πίστεως, τό όποιον λέγει: <<Είς Μίαν, Άγιαν, Καθολικην και Άποστολικήν Έκκλησίαν>>.

Έβδόμη: Ότι δθην ή ύπαρξις της Έκκλησίας αρχίζει με την Πεντηκοστήν ή με την Γέννησιν του Χριστου ή με την Σταύρωσιν Του, καθ' ότι, ως λέγουν ή Έκκλησία άρχισε να ύπαρξη όταν τό αίμα Του έχυθη επί του Σταυρου και άλλα παρεμφερή. Αντιστρατεύονται δηλαδή την Όρθόδοξον διδασκαλίαν, κατά την όποιαν ή Έκκλησία ύπαρχει πρό ήλιου και σελήνης, κατά τόν Άγ. Κλήμην Ρώμης, πρό του Άδάμ και πρό πάντων των αιώνων, κατά τόν Άγ. Επιφάνιον Κύπρου και ότι, οι Άπόστολοι δέν έσκαψαν εις βάθος διά να την θεμελιώσουν αλλά ειρον θεμέλιον παλιόν, τό των Προφητών, κατά τόν Άγ. Ιωάννην τόν Χρυσόστομον, και λίθον ακρογωνιαίον, τόν Χριστόν, κατά τόν Άπ. Παύλον.

Όγδόη: Ότι δθην ή Έκκλησία είναι άσχετος με την Άγία Τριάδα. Ένώ είναι γνωστόν ότι ή Έκκλησία έχει Κεφαλήν της τόν Χριστόν, τόν Ένα της Άγίας Τριάδος, και έπομένως ολόκληρη ή άδιαίρετος Άγία Τριάς την κατευθύνει ως υπεράτη Αρχή και Έξουσία, κατά τους Άγίους Γράνταιν, Χρυσόστομον, Κύριλλον, Μάξιμον, Φώτιον και τους Έκκλησιαστικούς Πατέρας Συμεών Θεσσαλονίκης, Μητροφάνην Άλεξανδρείας και Πέτρον Μογίλαν.

Ένάτη: Ότι ή Έκκλησία είναι κτίσμα δημιουργηθέν έν χρόνω.

Αεκάτη: Ότι είναι δογματικόν λάθος να θέτομεν τόν Χριστόν εις την θέσιν του Υιου και Λόγου του Θεου.

Ένδεκάτη: Ότι ό Θεός Λόγος, πριν ένσαρκωθη δέν ήτο Κεφαλή καμιάς Έκκλησίας.

Αωδεκάτη: Ότι Κεφαλή της Έκκλησίας δέν είναι ό Θεός Λόγος, αλλά ό σταυρωθείς Θεάνθρωπος Ίησους Χριστός.

Αεκάτη τρίτη: Ότι τά περί άοράτου Έκκλησίας είναι Προτεσταντικές πλάνες.

Αεκάτη τετάρτη: Ότι ό Χριστός, ως να ήτο αντίδικος της Άγίας Τριάδος, δέν θα άφήση την Έκκλησία να περάση εις τά χέρια Αυτής.

Αεκάτη πέμπτη: Ότι ό Χριστός έχει έξουσίες τις όποιες στερείται ή Άγία Τριάς.

Αεκάτη έκτη: Ότι ό Χριστός είναι διηρημένος της Άγίας Τριάδος ως τέταρτον πρόσωπον.

ΑΙ ΠΡΑΞΙΚΟΠΗΜΑΤΙΚΑΙ, ΠΑΡΑΝΟΜΟΙ ΚΑΙ ΑΝΤΙΚΑΝΟΝΙΚΑΙ ΧΕΙΡΟΤΟΝΙΑΙ ΕΠΙΣΚΟΠΩΝ ΥΦ' ΕΝΟΣ ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ, ΤΟΥ ΑΙΡΕΤΙΚΟΥ, ΤΡΙΑΔΟΜΑΧΟΥ, ΧΡΙΣΤΟΜΑΧΟΥ, ΕΚΚΛΗΣΙΟΜΑΧΟΥ ΚΑΙ ΝΕΟΕΚΚΛΗΣΙΟΛΟΓΟΥ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΤΟΥ, ΠΡΩΗΝ ΜΕΣΣΗΝΙΑΣ ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ

Τό Ίερων Πηδάλιον και όλοι οι σχετικοί Κανόνες της Έκκλησίας μας είναι σαφείς και μάς λέγουν ότι ό επίσκοπος χειροτονείται από δύο ή τρεις επισκόπους <<Έπίσκοπος χειροτονείσθω υπό δύο ή τριών Έπισκόπων>> (ΙΕΡΟΝ ΠΗΔΑΛΙΟΝ ΣΕΛ. 1-3, Κανών Α□ των Άποστολικών Κανόνων).

Άν δι' όποιονδήποτε λόγον είναι δύσκολον να συγκεντρωθούν όλοι οι επισκοποι, πρέπει όσοι δέν είναι προσέθωτον, να στείλουν γράμμα ότι συμφωνούν με την χειροτονία. <<Επει δέ τοϋτο είναι δύσκολον, τό δηλωτέρον πρέπει να τόν χειροτονούσι τρεις, και οι λοιποί να γίνονται σύμφηφοι εις την χειροτονίαν αυτού διά γραμμάτων...>>

Όποιος χειροτονηθή από έναν επίσκοπον να καθαιρηται μαζί με αυτόν που θά τόν χειροτονήση <<έκείνος οποϋ χειροτονηθή από ένα Έπίσκοπον, να καθαιρείται, όμοϋ με τόν χειροτονήσαντα>>.

Η εξαίρεσις μπορεί να γίνη μόνον άν είναι μεγάλη ανάγκη, πχ διαγμός, και είναι αδύνατον να πορευρεθούν πολλοί, όποτε ό υποψήφιος χειροτονείται από έναν, αλλά με την σύμφωνον γνώμην όλων, <<μόνον άν κατά ανάγκην διωγμοϋ, ή άλλην τινά αίτιαν, δέν ήμμεροϋν πολλοί να συναχθούν, και με την ψήφον τούτων χειροτονηθή από ένα>>.

Όταν οι Κανόνες όρίζουν ότι <<με τίν ψηφον τούτων χειροτονηθή>> έννοούν την συμφωνία των Αρχιερέων διά την κάθε μία συγκεκριμένη χειροτονία.

Αί δικαιολογίαί αι όποιαί χρησιμοποιούνται, ότι δθην έτσι ενήργησεν ό Άγιος Πατέρας Ματθαίος είναι λανθασμένα. Αυτός άνεμενε επί 11 ολόκληρα χρόνια την έπιστροφήν του πρώην Φλωρινής Χρυσοστόμου και των λοιπών. Μάλιστα δέ, πριν προβή εις χειροτονίαν τό 1948, εκάλεσε τρεις φορές δι' έπιστολης του τόν πρώην Φλωρινής και, άφου δέν έλαβεν άπάντησιν, τότε προέβη εις χειροτονίαν, εις ήλικίαν 89 έτών. Ό Μεσσηνιας Γρηγόριος δέν άνέμενε ούτε <<τά σαράντα>> του Κοζάνης Γάμου.

Άλλοι παρεμφερείς Κανόνες:

α) Υπό πόσων καθίστασθαι τόν επίσκοπον. <<Έπίσκοπον προσίκει μάλιστα μέν υπό πάντων τών έν τή έπαρχία καθίστασθαι. Εί δέ δυσχερές ήη τό τοιοϋτο, ή διά κατεπεύγουσαν ανάγκην ή διά μήκος όδοϋ, έξ άπαν-

τος τρεις ἐπὶ τὸ αὐτὸ συναγομένους, συμφώνων γινομένων καὶ τῶν ἀπόντων καὶ συνυπεμένων διὰ γραμμάτων, τότε τὴν χειροτονίαν ποιεῖσθαι· τὸ δὲ κύρος τῶν γινομένων δίδοσθαι καθ' ἑκάστην ἐπαρχίαν τῷ μητροπολίτῃ» (Κανὼν Δ□ τῆς Α□ ἐν Νικαίᾳ Οἰκουμενικῆς Συνόδου).

Ἀηλαδῆ, πρέπει νὰ χειροτονητῆται ὁ ἐπίσκοπος ἀπὸ ὅλους τοὺς ἐπισκόπους τῆς ἐπαρχίας. Ἐὰν αὐτὸ εἶναι δύσκολον, διὰ ὁποιαδήποτε αἰτίαν νὰ χειροτονητῆται τουλάχιστον ἀπὸ τρεῖς, ἐνῶ οἱ ὑπόλοιποι, οἱ ὁποῖοι θὰ ἀπουσιάζουν νὰ στέλνουν γράμματα καὶ νὰ συμφωνοῦν μὲ τὴ συγκεκριμένην χειροτονίαν. Τὸ κύρος δὲ τῶν χειροτονιῶν ἀνήκει εἰς τὸν μητροπολίτην καθὲ ἐπαρχίας.

β) Περί τοῦ μὴ ὑπὲρ τὸ τρίμηνον ὑπερτίθεσθαι τὰς τῶν ἐπισκόπων χειροτονίας. <<Ἐπειδὴ περ τινῶν μητροπολιτῶν, ὡς περιχίθημεν, ἀμελοῦσι τῶν ἐγκειρισμένων αὐτοῖς ποιμνίων καὶ ἀναβάλλονται τὰς χειροτονίας τῶν ἐπισκόπων, ἔδοξε τῇ ἀγίᾳ συνόδῳ, ἐντός τριῶν μηνῶν γίνεσθαι τὰς χειροτονίας τῶν ἐπισκόπων, εἰ μίσητοι ἦρα ἀρραίτως ἀνάγκη παρασκευάσοι ἐπιταθῆναι τὸν τῆς ἀναβολῆς χρόνον. Εἰ δὲ μὴ τοῦτο ποιήσοι, ὑποκείσθαι αὐτὸν ἐκκλησιαστικῆς ἐπιτίμιας. Τὴν μὲν τοῖ προσόδου τῆς κληροῦσης ἐκκλησίας, σὺν ἀπαρτὶ τῶν οἰκονόμων τῆς αὐτῆς ἐκκλησίας φυλάττεσθαι» (Κανὼν ΚΕ□ τῆς Δ□ ἐν Χαλκιδόνι Οἰκουμενικῆς Συνόδου).

Ἀηλαδῆ, ἐπειδὴ μερικοὶ μητροπολίται ἀμελοῦν τὸ ποιμνίον τῶν καὶ ἀναβάλλουν τὰς χειροτονίας, ἀπεφασίσθη ἀπὸ τὴν Σύνοδον νὰ γίνονται αἱ χειροτονίαι ἐντός τριῶν μηνῶν ἀπὸ τῆς ἐκλογῆς.

γ) Ὅτι ἐπίσκοπος οὐ χειροτονεῖται χωρὶς τῆς τοῦ μητροπολίτου παρουσίας. <<Ἐπίσκοπον μὴ χειροτονεῖσθαι δίχα συνόδου καὶ παρουσίας τοῦ ἐν τῇ μητροπόλει τῆς ἐπαρχίας· τοῦτου δὲ παρόντος ἐξάπαντος, θέλιον μὲν συνεῖναι αὐτῷ πάντας τοὺς ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ συλλειτουργοὺς, οὓς καὶ προσήκει δι' ἐπιστολῆς τὸν ἐν τῇ μητροπόλει συγκαλεῖν. Καὶ εἰ μὴ ἀπαντοῖσι οἱ πάντες, θέλιον εἰ δὲ δυσχερὲς τοῦτο εἴη, τοὺς γε πλείους ἐξάπαντος παρεῖναι δεῖ ἢ διὰ γραμμάτων ὁμοψήφους γενέσθαι, καὶ οὕτω μετὰ τῆς τῶν πλειόντων ἴπαι παρουσίας ἢ ψήφου γίνεσθαι τὴν κατάστασιν· εἰ δὲ ἄλλως παρά τὰ ὀρισμένα γίνωπο, μηδὲν ἰσχύει τὴν χειροτονίαν. Εἰ δὲ κατὰ ὀρισμένον κανόνα γίνωπο ἡ κατάσταση, ἀνυπέλογον δὲ τινος δι' οἰκειᾶν φιλονεκίαν, κρατεῖν τὴν τῶν πλειόνων ψῆφον» (Κανὼν ΙΘ□ τῆς ἐν Ἄντιοχείᾳ Συνόδου).

Ἀηλαδῆ, ὁ κανὼν οὗτος διατάζει, ὅτι ὁ ἐπίσκοπος δὲν πρέπει νὰ χειροτονεῖται χωρὶς τὴν γνώμην συνόδου, χωρὶς τὴν παρουσία τοῦ μητροπολίτου τῆς ἐπαρχίας, χωρὶς ὅλους τοὺς συλλειτουργοὺς ἢ χωρὶς τὴν ἔγγραφον ἀπάντησιν πάντων τῶν μὴ προσελθόντων. Εἰς περιπτώσεις κατὰ τὰς ὁποίας ἔχομεν διαφωνίας, τότε ἅς ἐπικρατῆ, ἢ γνώμη τῶν περισσοτέρων.

δ) Ὅτι οὐκ ἔξεστι τῷ ἐπισκόπῳ καθιστᾶν ἑαυτῷ διάδοχον.

<<Ἐπίσκοπον μὴ ἐξεῖναι ἀντ' αὐτοῦ καθιστᾶν ἕτερον ἑαυτοῦ διάδοχον, κἂν πρὸς τῇ τελευτῇ τοῦ βίου τυγχάνει. Εἰ δὲ τι τοιοῦτον γίνωπο, ἄκυρον εἶναι τὴν κατάστασιν. Φυλάττεσθαι δὲ τὸν θεσμόν τὸν ἐκκλησιαστικόν περιέχοντα, μὴ δεῖν ἄλλως γίνεσθαι ἐπίσκοπον ἢ μετὰ συνόδου καὶ ἐπικρίσεως ἐπισκόπων, τῶν μετὰ τὴν κοίμησιν τοῦ ἀναπαυσαμένου τὴν ἐξουσίαν ἐκόντων τὸ προάγεσθαι τὸν ἄξιον» (Κανὼν ΚΓ□ τῆς ἐν Ἄντιοχείᾳ Συνόδου).

Ἀηλαδῆ, ὁ ἐπίσκοπος δὲν πρέπει νὰ ὀρίξη τὸν διάδοχόν του ἀκόμη καὶ ἂν εὐρίσκειται πρὸ τοῦ θανάτου του. Ἐὰν δὲ κἀνὴ κατὶ τέτοιο, αὐτὴ ἡ κατάστασις θὰ εἶναι ἄκυρη. Νὰ φυλάττεται τὸν ἐκκλησιαστικόν θεσμόν, ὅτι δὲν πρέπει νὰ χειροτονητῆται ἐπίσκοπος χωρὶς Σύνοδου καὶ χωρὶς κρίσιν ἐπισκόπων πού θὰ ἀποφασίσουν μετὰ τὴν κοίμησιν τοῦ θανόντος καὶ οἱ ὁποῖοι ἔχουσι τὴν εὐθύνην καὶ ἐξουσίαν νὰ ἐπιλέξουν τὸν πλεόν ἄξιον.

ε) Περί τοῦ μὴ ἐξεῖναι ἐπίσκοπον, εἰ μὴ ἀπὸ πολλῶν χειροτονεῖσθαι· εἰ δὲ ἀνάγκη γενῆται, κἂν ἀπὸ τριῶν ὁ ἐπίσκοπος χειροτονηθῆται. <<Αὐρήλιος ἐπίσκοπος εἶπε· Τί πρὸς ταῦτα λέγει ἡ ὑμετέρα ἀγιωσύνη; Ἀπὸ πάντων τῶν Ἐπισκόπων ἔλεξθη. Ὁρεῖται παρ' ἡμῶν τὰ ὀρισθέντα ἐκ τῶν πρὸ ἡμῶν φυλαχθέντων, ὅν τινων ὡς ἔτιχεν ἀβούλια ὁ πρωτεύων τῆς οἰαοῦντο ἐπαρχίας ἀμελεῖν κατατολμῶσι. Πολλοὶ οὖν ἐπίσκοποι συναχθέντες ἐπίσκοπον χειροτονήσουσιν. Εἰ δὲ ἀνάγκη γένῃται, τρεῖς ἐπίσκοποι, ἐν οἰοῦντο ἂν τόφω ὄσι, τῷ τοῦ πρωτεύοντος παραγγέλλαι χειροτονήσουσι τὸν ἐπίσκοπον. Καὶ ἂν τις ἐν τινι ἑναντιωθῆ τῇ ἰδίᾳ ὁμολογία ἢ τῇ ὑπογραφῇ, αὐτὸς ἑαυτὸν ἀποστερήσει τῆς μῆσ» (Κανὼν ΙΓ□ τῆς ἐν Κορθαγῆν Συνόδου).

Ἀηλαδῆ, Αὐρήλιος ὁ ἐπίσκοπος εἶπεν· Τι λέτε δι' αὐτὰ; Ἐχεῖ εἰπωθῆ ὅτι πρέπει νὰ χειροτονητῆται ἀπὸ ὅλους τοὺς ἐπισκόπους. Ἄν ὅμως εἶναι ἀνάγκη ἀπὸ τρεῖς ἐπισκόπων, πού θὰ ἔλθουν ἀπὸ ὁποιοδήποτε μέρος καὶ θὰ ὑποκούσουν εἰς τὴν ἐντολὴν τοῦ μητροπολίτου νὰ χειροτονήσουν ἐπίσκοπον.

στ) Πόσοι ἐπίσκοποι ἐπίσκοπον χειροτονεῖν ὀφείλουσιν. <<Ὁνωράτος καὶ Οὐρβανὸς ἐπίσκοποι εἶπον· Κάκεινον ἦν ἐνετάλη, ἐπειδὴ ἐκ τοῦ πλησίον ἀδεφονοῦ ἡμῶν δύο ἐπίσκοποι τῆς Νομβιδίας χειροτονῆσαι ἐτόλμασαν ἱερέα, κρίνατε μὴ γενέσθαι χειροτονίας ἐπισκόπων, εἰ μὴ ἀπὸ δώδεκα. Αὐρήλιος ἐπίσκοπος εἶπεν· Ὁ ἀρχαῖος τύπος φυλαχθέντων, ἵνα μὴ ἴπτοντες τριῶν τῶν ὀρισθέντων εἰς χειροτονίαν ἐπισκόπων ἀρκέσωνι, διότι ἐν Τριπόλει τυχόν καὶ ἐν Ἀρζουήτῃ δηλον ὡς παρέγκειται βάρθρα ἔθνη, ἐν Τριπόλει δὲ πέντε καὶ μόνον εἰσίν, ὡς γινώσκετε, ἐπίσκοποι καὶ δυνατὸν ἐξ αὐτοῦ πολλὰς τοῦ ἀριθμοῦ τῶν δύο ἀνάγκη τινὶ κάτεχεσθαι. Δυσχερὲς γάρ ἐστιν ἐξ οἰουδίποτε ἀριθμὸν πέντε δύο ἀνάγκη ἀπαντῆσαι, μὴ ὀφείλει τοῦτο αὐτὸ παρεμποδῶν εἶναι τῷ χρησίμῳ τῆς ἐκκλησίας· καὶ γάρ εἰς ταύτην τὴν ἐκκλησίαν, εἰς ἣν κατηξίωσεν ἡ ὑμετέρα συνελεῖν ἀγιωσύνη, συχνῶς καὶ σχεδόν κατὰ Κυριακὴν χειροτονουμένους ἔχομεν. Μὴ ἄρα δύναμαι συνεχῶς δώδεκα ἢ δέκα ἢ

οὐκὶ πολὺ ἐλάττους συγκρατεῖν ἐπισκόπους; Δύο δὲ γείτονας προσεῦδαί ἐκτερές ἐστι τῆ ἔμῃ βραχύτιπυ. Διὸ ὄρα σὺν ἐμοί ἢ ὑμετέρα ἀγάπη, τοῦτο αὐτὸ μὴ δύνασθαι παραφυλαχθῆναι» (Κανῶν ΜΘ □ τῆς ἐν Κερθαγένῃ Συνόδου).

Όνοράτος καὶ Οὐρβανός εἶπαν: Ὁ ἀρχαῖος τύπος πρέπει νὰ διαφυλαχθῆ ὅτι τοῦλάχιστον 3 ἐπίσκοποι χειροτονοῦν. Ὅταν ὅμως εἶναι ἀνάγκη καὶ δὲν μποροῦν νὰ συγκεντρωθοῦν 12 ἢ 10 ἐπίσκοποι ἀρκούν δύο μαζί μὲ τὸ μητροπολίτην.

ζ) Πόσοι ἐπίσκοποι ἐπίσκοπον χειροτονεῖν ὀφείλουσιν <<Ἐκεῖνο δὲ ὄρασα δεῖ, ὥστε, ἐάν ποτε πρὸς ἐπιλογὴν ἐπίσκοπον προέλθωμεν καὶ ἀναφῆρ ἢ ἀντιλογία, ἐπειδὴ τὰ τοιαῦτα παρ' ἡμῶν ἐτρακταίσθησαν, τοιμηρὸν εἶναι λοιπὸν τρεῖς μόνους πρὸς τὸ καθάραι τὸν χειροτονηθῶσιν εὐρεθῆναι, ἀλλὰ τῷ προελθόντι ἀριθμῷ προστεθῆ εἰς καὶ δύο, καὶ ἐπὶ αὐτῷ τοῦ λαοῦ, ὃ μῆλλει χειροτονεῖσθαι, ἐξετασθῶσι πρῶτον τὰ πρόσωπα τῶν ἀντιλεγόντων, εἰς ὕστερον γὰρ καὶ τὰ προιεθεμένα συζητηθῶσι καὶ διὰ φανείη ἐπὶ δημοσίας προσφύε- εἶθ' ὅτιω χειροτονηθῆναι. Ἐάν τοῦτο καταδέχεται ἢ ὑμετέρα ἀγίσουνη, τῆ ὀμοθυμητῆ ἀποκρίσει τοῦ ὑμετέρου ἀξιωματός θεβαιωθῆναι. Ἀπὸ πάντων τῶν ἐπισκόπων ἐλέχθη. Πάνν ἀρέσκει» (Κανῶν Ν □ τῆς ἐν Κερθαγένῃ Συνόδου).

Δηλαδή, ἐάν παρουσιασθῆ διχογνωμία διὰ τὴν ἐπιλογὴν ἐπισκόπου πρέπει νὰ ἐξετασθοῦν πρῶτα ἐκεῖνοι οἱ ὅποιοι διαφωνοῦν.

Ἡ χειροτονία Ἐπισκόπου, χειροτονηθέντος ὑφ' ἐνός Ἐπισκόπου, ὅπως τονίζουσι οἱ ἀνωτέρω Κανόνες τῆς Ἐκκλησίας μας, εἶναι Ἀντικανονικὴ καὶ Ἄκυρος.

Ἦπαρχει ὅμως περίπτως, ὅταν καὶ ἐφ' ὅσον ἰσχύουν ἀποδεδειγμέ νος ἰδιαίτερα συνθηκαὶ διωγμοῦ ἢ ἀλλῆς σοβαρῆς ἀνάγκης <<Ἐξ ἀνάγκης καὶ νόμου μετάθεσις γίνεται» (Εβρ. Ζ □ 12), ἢ ἴδια ἢ χειροτονία νὰ εἶναι Κανονικὴ καὶ Ἐγκυρὸς, παρὰ τοὺς ἀνωτέρω Κανόνες. Τέτοια χειροτονία δὲν ὑπόκειται εἰς τοὺς νόμους, ἀλλὰ ἀκολουθεῖ τὸ μεγαλύτερο καλὸ, ἄρην τὸν ὅποιο πραγματοποιεῖται.

Ἄκολουθεῖ δηλαδή τὴν ὁδὸν τῆς <<Οἰκονομίας>>. Καμμία οἰκονομία ὅμως, δὲν ἀχρηστεύει τοὺς πανάρχαιους νόμους τῆς Ἐκκλησίας. Κάθε οἰκονομία πρέπει νὰ εἶναι ἀληθινῆ, προσωρινῆ, καὶ νὰ ἀποδεικνύεται ἡ ἀνάγκη ἐφαρμογῆς τῆς μὲ πραγματικὰ δεδομένα καὶ ὄχι βάσει προσωπικῶν ἀντιλήψεων.

Αὐτὰ ἀκριβῶς ἀναγράφονται καὶ εἰς τὸν Ἡμεροδείκτην τοῦ 1998 εἰς τὸν ὅποιο ἀποδεικνύεται ἡ Κανονικότης τῶν χειροτονιῶν τοῦ ἀειμνήστου πατρός ἡμῶν Ματθαίου Κερπαδάκη, λόγῳ πραγματικῆς ἀνάγκης: <<Ἡ ἀπειλὴ δηλαδὴ τῆς ἀντικανονικότητος κατὰ συγκατάθεσιν καὶ οἰκονομίαν αἵρεται ἐν τοῖς κατόπιν καὶ δι' ἐφ' ὅσον ἀποδειχθῆ <<περίπτως διωγμοῦ>> ἢ καὶ ἄναρρησίαιστον τῶν Ἐπισκόπων» (σελ. 43-44). Δηλαδή ἡ ἀντικανονικότης δὲν ὑπάρχει ἐφ' ὅσον ἀποδειχθῆ ὅτι εἰς τὴν συγκεκριμένην

περίπτωσιν δὲν ὑπῆρχε δυνατότης νὰ παρευρεθοῦν Ὁρθόδοξοι Ἐπίσκοποι.

Ἐκ τῆς συγκρίσεως τῶν γεγονότων, τῶν στοιχείων καὶ τῶν δεδομένων τῶν περιπτώσεων τοῦ ἀειμνήστου Πατρός Ματθαίου καὶ ἐκείνης τῶν χειροτονιῶν τοῦ Μεσσηνιας Γρηγορίου, οὐδεμία ὁμοιότης ὑπάρχει. Τὰ πράγματα εἶναι ἐντελῶς διαφορετικὰ διότι:

α) Ὁ Ἅγιος Πατὴρ ἡμῶν Ματθαῖος ἦτο Ὁρθόδοξος, δὲν εἶχε κατηγορηθῆ ἐπὶ κανενὸς θεματοῦ πίστεως ἐνῶ ὁ Μεσσηνιας Γρηγόριος καὶ τὸ περιβάλλον του, ἐδίδασκεν προφορικῶς καὶ γραπτῶς καὶ μάλιστα μὲ τὴν μορφήν "Ἐγκυκλίου" αἰ- ρεσεῖς ἐπὶ αἰρέσεων καὶ ἐκατηγορήθησαν σαφῶς καὶ συγκεκριμένως διὰ Τριαδο- λογικάς, Χριστολογικάς καὶ Ἐκκλησιολογικάς αἰρέσεις τὰς ὅποιας πεσημονος συνεχίζουσιν νὰ διακρατοῦν καὶ νὰ ἐμφανίζουσιν ὡς διδασκαλίαν τῆς Ἐκκλησίας.

β) Ὁ Πατὴρ Ματθαῖος, 90 ἐτῶν γέρων, ἦτο μόνος ἐπὶ 11 χρόνια καὶ ἀνε- μενε τὴν ἐπιστοφὴν τῶν ἄλλων ἐπισκόπων, ἐνῶ ὁ Μεσσηνιας, οὔτε 80 ἐτῶν, δὲν περιμενε οὔτε 11 ἡμέρας, διότι τὸ περιβάλλον του τὸν ἔπεισε νὰ προβῆ τάχιστα εἰς χειροτονίας μήπως καὶ πεθάνει καὶ τοὺς ἀφήσει ἐκτεθειμένους!

γ) Ὁ Πατὴρ Ματθαῖος συνεζήτησε πολλακις, πρὸ καὶ μετὰ τὴν διὰ ἐπιστομῶν Ἐγκυκλίου διακοπὴν ἐπικοινωνίας μετὰ τῶν ἀντιδίκων του, ἐπὶ 11 ἔτη ἀναμονῆς. Ὁ Μεσσηνιας Γρηγόριος δὲν συζήτησε καθόλου μαζί του μετὰ τὴν αὐθαίρετον διακοπὴν του καὶ τὴν μὴ δημοσίευσιν Ἐγκυκλίου. Προεβῆ δὲ εἰς χειροτονίας ἐπισκόπων μόνος του, ἐντὸς 10ῆμερον ἀπὸ τὸν θάνατον τοῦ Κοζάνης Τίτου.

δ) Ὁ ἀειμνήστος Πατὴρ Ματθαῖος, κατὰ ὁ ἴδιος εἶχε διακόψει πνευ- ματικὴν ἐπικοινωνίαν, συναντήθηκε μὲ τὸν πρῶτον Φλωρινῆς ἀρκτεῖς φορὰς καὶ, ὅταν ἐπρόκειτο νὰ χειροτονῆσθ, πάλιν τοῦ ἔστειλε ἐπι- στολάς ζητῶν τὴν συμμετοχὴν του. Ἀφοῦ ὅμως δὲν ἔλαβεν ἀπάντησιν προεβῆ μόνος του εἰς χειροτονίαν. Ὁ Μεσσηνιας Γρηγόριος κατὰ δὲν ἦτο μόνος του μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Κοζάνης Τίτου, διότι δὲν ὑπῆρχε καμμία ἔγκυρη διακοπὴ πνευματικῆς κοινωνίας μεταξύ μας, οὔτε δημοσίευσιν τοῦ ἐπιστομῶν πιστευῶν του, ἦτοι, τῆς <<Ἐγκυκλίου>> του, δὲν ἐπικοινωνῆσε ποτὲ μαζί μου παρότι αὐτὸ ὀφείλε νὰ κἀνῃ καὶ παρότι καὶ ὁ ἴδιος εἶχε δεσμευθῆ περὶ αὐτοῦ εἰς τὴν τελευταίαν του ἐπιστολὴν καὶ ἐγὼ τοῦ τὸ εἶχα ζητήσει κατ' ἐπανάληψιν δι' ἐπιστολῶν μου.

Διὰ τὴν Ἱστορίαν, ΟΥΔΕΜΙΑ ΣΥΣΧΕΤΙΣΙΣ τῶν χειροτονιῶν τοῦ Ἀειμνή- στου Ματθαίου μπορεῖ νὰ γίνῃ μετ' αὐτῶν τῶν πᾶσι Μεσσηνιας Γρηγορίου.

ε) Ὁ Πατὴρ Ματθαῖος δὲν εἶχε οὔτε ἐνωρίτερον οὔτε ἀργότερον ἀλλῆ δυνατότητα παρὰ νὰ προβῆ εἰς χειροτονίας ὑφ' ἐνός, ἐνῶ ὁ Μεσσηνιας Γρηγόριος ἐπέβαλετο νὰ συνεργασθῆ μαζί μου. Ἐπὶ πλέον εἶχε τὴν δυνατότητα νὰ χειροτονῆσθ ἐπισκόπος μεθ' ἑτέρων ἐνωρίτερον,

ύλοποιώντας Συνοδικές αποφάσεις του 1997, 1998, Φεβρουαρίου 2002, αλλά σκοπίμως και ένόχως δέν τό έπραττε.

Τά άνωτέρω πείθουν και τόν πλέον δύσπιστον ότι ουδεμία σχέση πιστεως ή ενεργειών υπάρχει μεταξύ του άγιου Πατρός ήμών Ματθαίου και του Μεσσηνιας Γρηγορίου διά νά δικαιούνται τόσοσ ό ίδιος ό πρώην Μεσσηνιας όσον και οι κατευθύνοντες αυτών, αλλά και οι όπαδοί των, νά έπικαλούνται τό όνομα και τά έργα του Άγιου Πατρός.

Η ΓΕΝΝΗΣΙΣ ΤΟΥ ΘΕΑΝΘΡΩΠΟΥ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

(Φορητή Εικών του 17ου αιώνας, έργον Θεοδώρου Πουλάκη του Κρητός)

<<Σήμερον γεννάται εκ Παρθένου, ό δρακί τίν πᾶσαν έχων κτίσιν.>>

<<Τί σοί προσεγγκωμεν Χριστέ, ότι ώφθης επί γῆς ως άνθρωπος δι’

ήμάς; έκαστον γάρ ΤΩΝ ΥΠΟ ΣΟΥ ΓΕΝΟΜΕΝΩΝ ΚΤΙΣΜΑΤΩΝ, τίν

εὐχαριστίαν σοι προσάγει ό Άγγελιοί τόν ύμνον- όί όδρανοί τόν

Άστέρα- όί Μάγοι τά δώρα- όί Ποιμένες τό θάψμα- ή γῆ τό σπύλιον-

ή έρημος τίν φάνην- ήμείς δέ Μητέρα Παρθένον. Ο ΠΡΟ ΑΙΩΝΩΝ

ΘΕΟΣ έλέησον ήμάς.>> (Στιχηρόν Ίδιόμελον του Έσπερινου της Έορτης)

ΑΥΤΟΚΑΤΑΔΙΚΗ ΚΑΙ ΑΥΤΟΑΝΑΘΕΜΑΤΙΣΜΟΣ ΤΩΝ ΤΡΙΑΔΟΜΑΧΩΝ - ΧΡΙΣΤΟΜΑΧΩΝ - ΕΚΚΛΗΣΙΟΜΑΧΩΝ -ΝΕΟΕΚΚΛΗΣΙΟΛΟΓΩΝ - ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΤΩΝ - ΓΡΗΓΟΡΙΑΝΩΝ, ΟΙ ΟΠΟΙΟΙ, ΔΙΑ ΤΩΝ ΑΙΡΕΤΙΚΩΝ ΤΩΝ ΦΡΟΝΗΜΑΤΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΠΡΑΞΙΚΟΠΗΜΑΤΙΚΩΝ ΧΕΙΡΟΤΟΝΙΩΝ ΕΠΙΣΚΟΠΩΝ ΥΦ’ ΕΝΟΣ ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ, ΕΠΡΟΞΕΝΗΣΑΝ ΣΧΙΣΜΑ

ΤΩΝ ΚΑΤΩΤΕΡΩ :

α) Μητροπολίτου Μεσσηνιας Γρηγορίου,

β) Άπάντων των νεοχειροτονηθέντων υπό του άνωτέρω, δηλαδή ύφ’ ένός, ψευδοεπισκόπων, Άβραμίου Μπαλτσάκη, Παύλου Καραγκούνη, Νεκταρίου Τζικουρά και των έν συνεχεία έξ αυτών προερχομένων,

γ) Άπάντων των συμφρονούντων και έχόντων Πνευματικήν και Έκκλησιαστικήν Κοινωνίαν μετ’ αυτών, Κληρικών, Μοναχών και Λαϊκών.

Άπαντες οι άνωτέρω αυτοαπεσχίσθησαν της Έκκλησίας διά τούς κατωτέρω λόγους:

α) Έπί δημιουργία και διαδόσει, προφορικός και γραπτώς, μέ φυλλάδια καθώς και μέ <<Εγκύκλιον>>, Τριαδολογικών, Χριστολογικών και Έκκλησιολογικών αίρέσεων καθώς και άλλων πολλαπλών τοιούτων δι’ ών άναβιούνται αί αίρέσεις του ΑΡΕΙΑΝΙΣΜΟΥ, ΝΕΣΤΟΡΙΑΝΙΣΜΟΥ και ΜΟΝΟΦΥΣΙΤΙΣΜΟΥ.

β) Έπί δημιουργία Σχίσματος και Πραξικοπήματος.

γ) Έπί καταφρόνησει της Ίερας Συνόδου, διά άντικανονικών και πραξικοπηματικών χειροτονιών Έπισκόπων ύφ’ ένός Έπισκόπου, παρά τούς Ίερούς Κανόνες, οι όποιοι τό άπαγορεύουν και τό καταδικάζουν.

δ) Έπί καταργήσει του Συνοδικου θεσμού διοικήσεως της Έκκλησίας και αύθαίρετω προαγωγή λαϊκών, ύπεράνω Συνοδικών Άρχιερέων, καταπατούντων τόν Συνοδικόν θεσμόν και τās Συνοδικās άποφάσεις, διά της εφαρμογής του Προτεσταντικού συστήματος διοικήσεως.

ε) Έπί προδοσία του Ίερού Άγώνος της Γνησίας Όρθοδοξου Έκκλησίας και έπιπορκία.

στ) Έπί έγωπαθει έγωϊσμώ και ιδιοτελει φιλοδοξία και φιλαρχία.

ζ) Έπ’ άπειλαίς και ύβρεσι κατά Άρχιερέως, κληρικών και λαϊκών.

Τά ανωτέρω αποδεικνύονται άφοϋ έλήθησαν ύπ' όψιν όλα τά γεγονότα, σχετικά έγγραφα, μελέτα, φυλλάδια, επιστολά καί τά διάφορα σχέδια έγκυκλιού, άτινα έκυκλοφόρησαν άπό τόν Άπρίλιον τού 2001 έως τόν Ιανουάριον τού 2003, δι' όν διαπιστωτα ή άποστασία, ή ύβρις καί ή κάλυψις συγκεκριμένων προσώπων, φανερών φορέων πλήθους **Τριαδολογικών, Χριστολογικών καί Έκκλησιολογικών αίρέσεων, ιταμώς καί άπροκαλύπτως.**

Κατόπιν πολλών προσπαθειών, διαπιστώσαντες τήν έμμονήν των εις τάς ύπό των συμβούλων των καί της αίρετικής έγκυκλιού των **γυμνή τη κεφαλή διαδοθεισας καί διδαχθεισας Τριαδολογικάς, Χριστολογικάς καί Έκκλησιολογικάς αίρέσεις** καί τού άμετανοήτου αυτών διά των ενεργειών των καί ιδιαίτερας διά των αντικανονικών καί πραξικοπηματικών χειροτονιών Έπισκόπων, ύφ' ενός Έπισκόπου, ως βασικών αίτιών **Σχισματος,**

Έξαντλήσαντες τήν φιλαδελφίαν, πάσαν οικονομίαν καί έπιείκειαν κατά των ανωτέρω, άποποιηθέντων πραγματικήν μετάνοιαν, καί

ΟΥΧΟΝΤΕΣ ΥΠ' ΟΨΙΝ ΟΛΑ ΤΑ ΑΝΩΤΕΡΩ ΚΑΙ ΣΚΕΦΘΕΝΤΕΣ ΚΑΤΑ ΤΟΥΣ ΚΑΤΩΤΕΡΩ ΘΕΙΟΥΣ ΚΑΙ ΙΕΡΟΥΣ ΚΑΝΟΝΑΣ:

Περί συγκλήσεως Συνόδων, μόνον υπό Άρχιερέων καί ότι έν Συνόδοις έπιλύονται πάντα τά αναφυόμενα προβλήματα :

Άποσ. 37: Σύγκλησις Συνόδου δίς τού έτους άντιλογίας διαλυτώσασιν.

Α □ Οικ. Σύν 5: Μία πρό της Τεσσαρακοστής, δευτέρα τήν τού Φθινοπωριού.

Δ □ Οικ. Σύν 19: Δίς τού ένιαυτου επί τού αύτό συντρέχει.

ΣΤ □ Οικ. 8: Δίς τού ένιαυτου τάς συνόδους ποιείσθαι.

Άντιοχείας 20: Διά τάς των άμφισβητούμένων διαλύσεις έδοξε συνόδους.

Καρθαγ. 84 (ή 76): Όσάκις δήποτε σύνοδον δεί συναχθείναι, οί έπίσκοποι.

Έπί καταφρονήσει καί άρνήσει προσελεύσεως εις Σύνοδον :

Λαοδ. 40: Ότι οϋ δεί έπισκόπους εις σύνοδον καταφρονειν, άλλ' άπιέναι καί διδάσκειν ή διδάσκεσθαι εις κατόρθωσιν της εκκλησίας καί των λοιπών. Εί δε καταφρονήσειεν ο τοιούτος, έαυτόν αίτιάσεως, παρεκτός ει μη δι' άνωμαλιαν άπολιμπάνοιτο.

Καρθαγ. 85 (ή 77): Ό παρών Κανών διά τού ενός τούτου Έπισκόπου άνάγκη έπιφέρει εις όλους τούς Έπισκόπους, άπαραιτήτως νά συνάγονται εις τάς ένιαυσίους Συνόδους, εις δε τούσ καταφρονούντας καί μη συνυχομένους κατάκρισιν εκκλησιαστικήν άπειλει.

Περί Κατηγορήσεως, Συκοφαντήσεως καί όθρίσεως Έπισκόπου :

Δ □ Οικ. Σύν 21: Κληρικούς ή λαϊκούς, κατηγορούντας έπισκόπων ή κληρικών άπλώς καί άδοκιμάστως, μη προσδέχεσθαι εις κατηγορίαν, ει μη πρότερον εξετασθειη αυτών ή ύπόληψις.

ΠΕΝΘΕΚΤΗΣ Οικ. Σύν 34: Εί τινας Κληρικοί, ή Μοναχοί εύρεθειεν, ή συναυνομενοι ή φατριάζοντες ή κατασκευάσας τυρευόντες Έπισκόπων ή συγκληρικών, έκπιπτέωσαν πάντη τού οικείου βαθμού.

Άποστ. 55: Εί τις κληρικός ύβρισει τόν έπίσκοπον, καθαιρεισθω, άρχοντα γάρ τού λαού σου οϋκ έρεις κακώς.

Άγιος Σοφίας 3: Εί τις των λαϊκών αυθεντήσεως, καί καταφρονήσεως μέν των Θείων καί Βασιλικών προσταγμάτων, καταγέλασας δε καί των φρικτών της Έκκλησίας θεσμών τε καί νόμων, τολμήσσι Έπισκόπον τινα τύψαι ή φυλάκισαι, χωρίς αίτίας, ή καί συμπλασάμενος αίτιαν ο τοιούτος άνάθεμα έσται.

Περί άπειθαρχίας καί άποστασίας (πήςξ ιδίου θυσιαστηριού) :

Άποστ. 34: Τούς έπισκόπους εκάστου έθνους ειδέναι χρη τόν έν αύτοίς πρότον καί ήγεισθαι αυτόν ως κεφαλήν, καί μηδέν τι πράττειν άνευ της εκείνου γνώμης, εκείνα δε μόνα πράττειν έκαστον, όσα τη αύτου παροικία έπιβάλλει καί τάς ύπ' αύτήν χώρας. Άλλά μηδέ εκείνος άνευ της πάντων γνώμης ποιείτω τι. Οϋτω γάρ όμόνοια έσται καί δοξασθήσεται ο Θεός διά Κυρίον έν Άγίω Πνεύματι, ο Πατήρ καί ο Υίός καί τό Άγιον Πνεύμα.

ΠΡΩΤΟΔΕΥΤΕΡΑΣ 13: Εί τις πρεσβύτερος ή διάκονος, ως δήθεν επί έγκλήμασι τισι... πρό συνοδικής διαγνώσεως καί εξετάσεως καί της έπ' αυτώ τελείας κατακρίσεως άποστήναι τολμήσσι της αύτου κοινωνίας... ει μέν των ιερομένων ειέν τινες, καί αύτοι της οικείας τιμης εκπιπτέωσαν, ει δε μοναχοί ή λαϊκοί, άφοριζέσθωσαν. Αϋτά τά σοβαρά δογματικά λάθη τούς κατηγορούν καί τούς καταδικάζουν ένόπιον τού Θεου τόν Όπιον βλασφημιούν καί ένόπιον των ανθρώπων τούς όποιους κατασκανδαλίζουν.

ΠΡΩΤΟΔΕΥΤΕΡΑΣ 14: Εί τις Έπίσκοπος, εγκλήματος πρόφασις ποιούμενος κατά τού οικείου μητροπολίτου, πρό συνοδικής διαγνώσεως άποστήσει έαυτόν της πρόσ αυτόν κοινωνίας... τούτον ώρισεν ή άγια σύνοδος καθηρημένον είνα...

Άντιοχείας ΕΙ: Εί τις Πρεσβύτερος ή Διάκονος, καταφρονήσεως τού ιδίου Έπισκόπου, άφώρισεν έαυτόν της Έκκλησίας καί ίδια συνήγαγε καί θυσιαστήριον έστησε... τούτον καθαιρεισθαι παντελώς...

Ότίον ιόν Μητροπολίτην συνεργάζεσθαι μετά των έπισκόπων :

Άποστ. 34: Τούς έπισκόπους... μηδέν τι πράττειν άνευ της εκείνου γνώμης... Άλλά μηδέ εκείνος άνευ της πάντων γνώμης ποιείτω τι...

Περί της Άντικανονικότητας της Χειροτονίας Έπισκόπου ύφ' ενός Έπισκόπου :

Κανών Α □ των Άποστ.: Έπίσκοπος χειροτονείσθω υπό Έπισκόπων δύο ή τριών...

Κανών Δ □ της Α □ έν Νικαία: ...Υπό πάντων των έν τη έπαρχία καθίστασθαι...

Κανών ΚΕ της Δ εν Χαλκιδόνι: ...Ἐντός τριῶν μηνῶν γίνεσθαι τὰς χειροτονίας...

Κανών ΙΘ της εν Ἀντιοχείᾳ: ...Ἐπίσκοπον μὴ χειροτονεῖσθαι δίχα συνόδου...

Κανών ΚΓ της εν Ἀντιοχείᾳ: ...μὴ... καθιστᾶν ἕτερον ἑαυτοῦ διάδοχον... μὴ δεῖν ἄλλως γίνεσθαι ἐπίσκοπον ἢ μετὰ συνόδου καὶ ἐπικρίσεως ἐπισκόπων...

Κανών ΙΓ της εν Καρθαγένῃ: ... Εἰ δὲ ἀνάγκη γένηται, τρεῖς ἐπίσκοποι...

Κανών ΜΓ της εν Καρθαγένῃ: ... Μὴ ἄρα δύναται συνεχῶς δώδεκα ἢ δέκα ἢ οὐχὶ πολὺ ἐλάττους συγκαλεῖν ἐπίσκοπους; Δύο δὲ γείτονας προσεῦξαι εὐχερὲς ἐστί...

Κανών Ν της εν Καρθαγένῃ: ... ἀναφυῆ τις ἀντιλογία... τολμηρὸν εἶναι λοιπὸν τρεῖς μόνους πρὸς τὸ καθάραι τὸν χειροτονηθῶμενον...

Περὶ τοῦ Τόμου τοῦ Οἴκου. Πατρ. τοῦ ἔτους 1850 ἐπὶ Ἀυθίμου Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως :

Περὶ τῆς ἱερᾶς Συνόδου ὡς ἀνωτάτης Ἐκκλησιαστικῆς Ἀρχῆς τῆς ἐν Ἑλλάδι Αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας. Ὁ Α ὅρος τοῦ τόμου ἔχει ὡς ἑξῆς: <<ΣΥΝΟΔΟΣ διαρκῆς, συνισταμένη ἐξ Ἀρχιερέων, προσκαλουμένων ἀλληλοδιαδόχως κατὰ τὰ πρεσβεία τῆς χειροτονίας, πρέεδρον ἔχουσα τὸν κατὰ καιρὸν Μητροπολίτην Ἀθηνῶν, καὶ ὀνομαζομένη ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἐσται ἡ ἐν Ἑλλάδι ἀνωτάτη Ἐκκλησιαστικὴ ἀρχὴ διοικουσα τὰ τῆς Ἐκκλησίας κατὰ τοὺς θεῖους καὶ ἱερούς Κανόνας ἐλευθέρως καὶ ἀκολούτως ἀπὸ πάσης κοσμικῆς ἐπεμβάσεως>> καί,

α) Ἐπειδὴ οἱ ἀνωτέρω κατεπρόδωσαν τὸν ἱερόν ἀγῶνα τῆς Γνησίας Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, καθὼς καὶ τὴν Ὁρθόδοξον πίστιν των, συνταχθέντες μετὰ τῶν παλαιότερων καὶ νεωτέρων αἰρετικῶν τῶν διδασκόντων αἰρέσεις Τριαδολογικάς, Χριστολογικάς καθῶς καὶ Ἐκκλησιολογικάς, αἱ ὁποῖαι ἀναλύονται εἰς τὸ ἰδιαίτερον κεφάλαιον μὲ τίτλον <<ΑΙ ΑΙΡΕΣΕΙΣ ΤΩΝ ΧΡΙΣΤΟΜΑΧΩΝ-ΕΚΚΛΗΣΙΟΜΑΧΩΝ ΚΑΙ ΝΕΟΕΚΚΛΗΣΙΟΛΟΓΩΝ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΤΩΝ>>

β) Ἐπειδὴ οἱ κατηγορούμενοι, τετυφλωμένοι ἀπὸ Ἐωσφορικῶν ἐγωϊσμόν, περιηλθον εἰς ἀδόκιμον νοῦν, ἀποβάλλοντες πᾶσαν αἰδῶ καὶ ἱερατικὴν ἀξιοπρέπειαν, φωνασκοῦντες, ἀπειλοῦντες, ὑβρίζοντες, ἀκόμη καὶ ἐντός τῆς συνάξεως τῆς 5/7/2002 καὶ μάλιστα παρουσία καὶ ἀνοχῆ τοῦ Μεσσηνιαῆς Γρηγορίου, ἐπειδὴ δὲν συνεφώνησα καὶ δὲν ὑπέκυψα νὰ ὑπογράψω τὴν αἰρετικωτάτη ἐγκύκλιον των καὶ ἡ ἀνοχὴ εἰς τὰ ἀνωτέρω καὶ ἡ συμμετοχὴ τοῦ Μεσσηνιαῆς Γρηγορίου, ἀποδεικνύεται, ἀπὸ τὸ ὅτι ὁ ἴδιος ἐξεφώνησε: <<ἀνάθεμα, ἀνάθεμα, ἀνάθεμα σ' ὅσους πιστεύουν σέ

Ἐκκλησίες Ἀγγέλων>> καὶ ἐξύβρισε τὴν ἱεροσύνην ἡμῶν λέγων: <<κληρικοί εἶναι κήλτσες τοῦ διαβόλου>>

γ) Ἐπειδὴ οἱ ἀνωτέρω ἔγραψαν μίαν βλάσφημον καὶ αἰρετικὴν Ἐγκύκλιον διὰ τῆς ὁποίας ἐδημιούργησαν σύγχυσιν, ἀμφιβολίας ἀναστάτων καὶ διαίρειν ἐἰς τὸ πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἡ ὁποία ἐγένετο αἰτία σχίσματος,

δ) Ἐπειδὴ οἱ ἀνωτέρω σκοπίμως καὶ παραπλανητικῶς, ἐνῶ ἔγραφον ὅτι δὲν ἔκαναν Συνεδριάσιν τῆς Συνόδου, ὅμως κρυφίως καὶ παρανομῶς, προσεπάθησαν νὰ ἐπιβάλουν τὴν ὑποκατάστασιν τῆς, διὰ κοσμικῶν καὶ προτεσταντικῶν τρόπων καὶ μεθόδων, πραγματοποιούντες παρανόμους συνεδριάσεις εἰς τὰς ὁποίας συμμετείχον οἱ δύο Ἀρχιερεῖς καὶ ὀρισμένοι Ἱερεῖς καὶ Λαϊκοὶ καὶ ἐἰς κομμιν ἀπὸ αὐτὰς δὲν μὲ ἐκάλεσαν καὶ δὲν συμμετείχον, ἐκεῖ δὲ ἐλαμβάνοντο ΑΝΤΙΚΑΝΟΝΙΚΑΙ, ΠΑΡΑΝΟΜΟΙ, ΠΡΑΞΙΚΟΠΗΜΑΤΙΚΑΙ, ΛΗΣΤΡΙΚΑΙ καὶ ΠΑΡΑΣΥΝΑΓΩΓΙΚΑΙ ἀποφάσεις,

ε) Ἐπειδὴ οἱ ἀνωτέρω ἐκ παθῶν Ἐωσφορικῆς φιλοδοξίας καὶ ἰδιοτελείας κινούμενοι, ἐτάραξαν τὴν Ἐκκλησίαν καὶ ἐδημιούργησαν Σχίσμα καὶ Πραξικόπημα, διὰ τῶν αἰρέσεων καὶ τῶν ἀντικανονικῶν χειροτονιῶν ἐπισκόπων, ὕφ' ἐνός ἐπισκόπου, ἤτοι ψευδοεπισκόπων, πράγμα τὸ ὁποῖον ἀπαγορεύεται ρητῶς ἀπὸ τὸ ἱερόν ΠΗΔΑΛΙΟΝ τῆς Ἐκκλησίας μας, ἀπὸ τὸν πρῶτο ἡδὴ Ἀποστολικὸν Κανόνα καὶ ἄλλους τοὺς ὁποίους ἡδὴ ἀνεφέραμεν καὶ οἱ ὁποῖοι συμφωνοῦν πλήρως μεταξὺ των καὶ προσταῶζον <<νὰ χειροτονηταὶ ἐπίσκοπος ὑπὸ τριῶν>> ἢ τὸ ὀλιγώτερον ὑπὸ δύο ἐπισκόπων, ἄλλως καθαιρεῖται τόσο ὁ χειροτονῶν ὅσο καὶ ὁ χειροτονηθεὶς,

στ) Ἐπειδὴ τὸ πραξικόπημα τοῦτο τῶν ἀντικανονικῶν χειροτονιῶν ἐπισκόπων, τὸ ἐπενόησαν πρὸς ἐδραΐασιν τῶν αἰρέσεών τους καὶ κάλυψιν τῶν αἰρετικῶν ἠγερῶν τους, Λ. Κτενᾶ, Π. Ἀλεξοπούλου, π. Χρυσοστόμου Τζανῆ, καὶ λοιπῶν,

ζ) Ἐπειδὴ κατέστησαν ἀρνηγοὶ καὶ ὑποκινηταὶ στασιαστικῆς καὶ φαρισσαϊκῆς ομάδος, ἐπιφέροντες ταραχάς, σκάνδαλα διαίρεισεις καὶ ἀνορχίαν εἰς τὸ πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἐπειδὴ διὰ τῶν λόγων, πράξεων καὶ ἐνεργειῶν αὐτῶν, συμφώνως πρὸς τοὺς ἱερούς Κανόνας ἀπέκρινον οὗτοι ἡδὴ ἑαυτοὺς καὶ ἐτέθησαν ἐκτός λειτουργίας τοῦ Σώματος τῆς Γνησίας Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας,

η) Ἐπειδὴ ἐκήρυξαν, ἐδίδαξαν καὶ διέδωσαν ποροφρῶκος καὶ ἐγγράφως βλασφημίας αἰρέσεις καὶ ἐπὶ πλεόν ἀντὶ νὰ μετανοήσουν προσεπάθησαν νὰ ἐπιβάλουν διὰ ἐκβιασμῶν καὶ ἀπειλῶν τὴν αἰρετικὴν Ἐγκύκλιον των,

θ) Ἐπειδὴ αὐτοαπεκόπησαν ἀπὸ τὴν ἱεράν Σύνοδον καὶ ἀπὸ τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν διὰ νὰ μὴν ἀποκηρύξουν καὶ καταδικάσουν τὰς πολλαπλὰς αἰρέσεις των καὶ τὴν σαρραῖαν τῶν ἀντικανονικῶν ἐνεργειῶν των,

ΔΙ' ΟΛΑ ΤΑ ΑΝΩΤΕΡΩ

ΚΑΙ ΕΧΟΝΤΕΣ ΥΠ' ΟΨΙΝ ΜΑΣ ΤΑΣ ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΩΝ ΣΥΝΟΔΩΝ ΚΑΙ ΙΔΙΑΙΤΕΡΩΣ ΤΗΣ Α Γ Γ ΚΑΙ Δ ΚΑΙ ΕΠΙΟΜΕΝΟΙ ΤΟΙΣ ΑΓΙΟΙΣ ΠΑΤΡΑΣΙ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ ΟΙ ΟΠΟΙΟΙ ΚΑΤΕΔΙΚΑΣΑΝ ΚΑΙ ΑΝΑΘΕΜΑΤΙΣΑΝ ΤΑΣ ΑΙΡΕΣΕΙΣ ΤΟΥ ΑΡΕΙΑΝΙΣΜΟΥ ΤΟΥ ΝΕΣΤΟΡΙΑΝΙΣΜΟΥ, ΤΟΥ ΜΟΝΟΦΥΣΥΤΙΣΜΟΥ ΚΑΙ ΟΛΑΣ ΕΝ ΓΕΝΕΙ ΤΑΣ ΑΙΡΕΣΕΙΣ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΑΙΡΕΤΙΚΟΥΣ,

ΚΑΤΑΔΙΚΑΖΟΜΕΝ ΚΑΙ ΑΝΑΘΕΜΑΤΙΖΟΜΕΝ ΚΑΙ ΗΜΕΙΣ Τούς ήδη Αυτόκαταδικασθέντας εκ των πράξεων των και Αυτόαναθεματισθέντας εκ των Αιρέσεων των, ως προβλέπων οι προαναφερθέντες Ίεροι Κανόνες των Άγιων Πατέρων:

ήτοι:

- α) τόν Μητροπολίτην Μεσσηνίας Γρηγόριον,
  - β) άπαντας τούς νεοχειροτονηθέντας υπό τού ανωτέρω επισκόπου Μεσσηνίας Γρηγορίου, δηλαδή ύφ' ένος, ψευδοεπισκόπου Άβράμιον Μπαλτσάκη, Παύλον Καραγκούνην, Νεκτάριον Τζικουράν και τούς έν συνεχεία έξ αυτών προερχομένους,
  - γ) άπαντας τούς συμφρονούντας και έχοντας εκκλησιαστικήν και πνευματικήν έπικοινωνίαν μετ' αυτών, Κληρικούς, Μοναχούς και Λαϊκούς,
- Άποβάλλομεν και άποκόπτομεν από τού σώματος της Έκκλησίας τών Γησιών Όρθοδόξων Χριστιανών αυτούς και όσους δεχθούν νά χειροτονηθούν ύπ' αυτών έπίσκοποι ή κατώτεροι κληρικοί, ως σεσηπότα και άνιατα μέλη.

Διακόπτομεν πάσαν εκκλησιαστικήν και πνευματικήν κοινωσίαν μετ' αυτών, και θεωρούμεν αυτούς άπογεγυμνωμένους παντός βαθμού έirosύνης και λογιζομένους ως άπλους μοναχούς.

Άπαγορεύομεν άσστηρώς εις τά Όρθόδοξα και πιστά μέλη της Έκκλησίας τών Γησιών Όρθοδόξων Χριστιανών πάσαν Έκκλησιαστικήν, Πνευματικήν και Μυστηριακήν κοινωσίαν, μετά τών ανωτέρω αυτόαναθεματισθέντων, αυτόσαοβληθέντων, αυτόσαοκοπέντων εκ της Έκκλησίας και αυτόκαταδικασθέντων πρώην ως άνω: τού Άρχιερέως και ήδη άπλου Μοναχού καθώς και όλων τών Κληρικών, Μοναχών και Λαϊκών τών άκολουθούντων και συμφρονούντων αυτοίς.

Πάσα Έκκλησιαστική και πνευματική έπικοινωνία μετά τών ανωτέρω θά έχη ως συνέπειαν διά τούς παραβάτας, τάς προβλεπομένας υπό τών Θείων και Ίερών Κανόνων διά Αιρετικών, εκκλησιαστικών

τιμορίας και έν περιπτώσει έμμονης και μη μετανοίας τήν άποβολήν και άποκοπήν των εκ τού σώματος της Γησίας Όρθοδόξου Έκκλησίας.

Ευχόμενοι πρός Κύριον, τόν Τρισυπόστατον Θεόν ήμών, τόν έξ' ύψους φωτισμόν και τήν μετάνοιάν των, διατελωμεν Προσευχόμενοι και έν άναμονή επιστροφής των.

Γεώργιος Χρυσοστόμος

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ

= Ο ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

Ένιαία ή Θέλησις και ή Ένέργεια τών τριών Θείων Προσώπων.
 <<Ούδεμία όπασία, χρημαδοεία ή προφητεία γίνεται κεχωρισμένως τού Πατρός, τού Υιού ή τού Άγιου Πνεύματος>> (Μέγας Βασίλειος, Λόγος Ε' Κατά Ενόμιον). Τά πάντα εκ Πατρός, δι' Υιού, έν Άγίω Πνεύματι.

<<Και είπεν ό Θεός: έν ταις έσχάταις ήμέραις εκκεώ έκ τού Πνεύματός μου επί πάσα σάρκα>> (Πράξ. 2, 17-18) (Ίωήλ 2, 28). Ούδεμία ένέργεια τού Θεού γίνεται κεχωρισμένως τού Πατρός ή τού Υιού ή τού Άγιου Πνεύματος.

Εικών της Πεντηκοστής

Έργον κατακόμβης, μικρογραφία έν τώ Συριακώ Κώδικι τού 6ου αιώνος, έλήφθη εκ τού Ίχνογραφικού Καταλόγου τού άρχαιολόγου Саппаи .
 <<Ότε καταβάς τάς γλώσσας συνέχε, διεμέριζεν έθνη ό Ύψιστος: διε τού προς τάς γλώσσας διένειμεν, εις ένότητα πάντας έκάλεσε: και συμφώνως δοξάζομεν τό Πανάγιον Πνεύμα.>> (Κοντάκιον της Έορτής) Ό Ύψιστος Θεός, όστις διεμέρισε τά έθνη και τάς γλώσσας, ό Αυτός Θεός πάντας έκάλεσεν εις τήν ένότητα της Έκκλησίας.

ΚΑΤΑΔΙΚΗ ΚΑΙ ΑΝΑΘΕΜΑΤΙΣΜΟΣ ΤΩΝ ΑΝΑΦΥΕΙΣΩΝ ΠΟΛΛΑΠΛΩΝ ΤΡΙΑΔΟΛΟΓΙΚΩΝ, ΧΡΙΣΤΟΛΟΓΙΚΩΝ ΚΑΙ ΕΚΚΛΗΣΙΟΛΟΓΙΚΩΝ ΑΙΡΕΣΕΩΝ

Προφητικές ρήσεις, Ἀποστολικές παραινέσεις, Εὐαγγελικαίς ιστορίας στοιχειούμενοι, καί τῶν Ἁγίων Πατέρων ἐπόμειοι, τοὺς ὑβριστάς καί διαιρετάς τῆς Ἁγίας Τριάδος, τοὺς ἀνειδιστάς τοῦ Χριστοῦ καί ἀρνούμενους τὴν προαιωνιότητα Αὐτοῦ, τοὺς ὑποτιμητάς καί πολέμιους τῆς Ἁγίας Του Ἐκκλησίας, τοὺς καταπατητάς τῶν ὀρθοδόξων δογμάτων, τοὺς διαστρεβλωτάς τῶν Ἱερῶν Κειμένων ἐκβοῶμεν καί λέγομεν:

- Τῶν μὴ δεχομένων ὅτι ὁ Χριστὸς εἶναι προαιώνιος καί λεγόντων: <<τό δόγμα οὗ τοῦ Χριστοῦ εἶναι προαιώνιον, δέν εἶναι ἀπλά ἀφελής καί ἀνάδυνν διατύπωση ἀλλά ἡ ρίζα τῆς Οἰκουμενιστικῆς θεωρίας>>, ΑΝΑΘΕΜΑ (τρίς).

- Τῶν λογιζόντων τὴν ἐν χρόνῳ δευτέραν Γέννησιν τοῦ Υἱοῦ καί Λόγου τοῦ Θεοῦ, ἴτοι, τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, οὐχὶ μόνον ὡς ἀρχὴν τῆς ἐπὶ γῆς ἐνσάρκου παρουσίας Αὐτοῦ, ἀλλά καί ὡς χρονικὴν ἀρχὴν τῆς ὑπάρξεως Αὐτοῦ ὡς Προσώπου, ΑΝΑΘΕΜΑ (τρίς).

- Μετὰ τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου Νεοκαισαρίας τοῦ Θαυματουργοῦ (Κεφ. Ε' Περὶ Πίστεως) συμβοῶμεν: <<Εἰ τις λέγει, Ἄλλος ὁ πρὸ αἰῶνων Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, καὶ ἄλλος ὁ ἐπ' ἑσχατῶν, καὶ μὴ ὁμολογεῖ αὐτὸν τὸν πρὸ αἰῶνων τὸν αὐτὸν ἐπ' ἑσχατῶν, αὐτοῦ τοῦ Κυρίου λέγοντος, Πρὶν Ἀβραάμ γενέσθαι, ἐγὼ εἰμί, καί, οὗ ἐκ τοῦ Πατρὸς ἐξῆλθον, καὶ ἦκα, καὶ πάλιν πορεύομαι πρὸς τὸν Πατέρα μου>>, ΑΝΑΘΕΜΑ (τρίς).

- Τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου Νεοκαισαρίας τοῦ Θαυματουργοῦ ἐπόμειοι (Κεφ. Η' Περὶ Πίστεως) βοῶμεν: <<Εἰ τις λέγει τέλειον ἄνθρωπον τὸν Χριστὸν διαιρετῶς, καὶ Θεὸν τὸν Λόγον διαιρετῶς, καὶ μὴ ὁμολογεῖ ἓνα Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν, καθὼς γέγραπται>>, ΑΝΑΘΕΜΑ (τρίς).

- Τῶν τομῆν ποιούντων μεταξὺ Ἰησοῦ Χριστοῦ καί Ἁγίας Τριάδος, διὰ τὸ μὴ εἶναι, καθὼς ληρώσιν, τὸν Ἰησοῦν Προαιώνιον ἀλλ' ἔχοντα ὑπαρξίν ἐκ χρονικῆς ἀρχῆς, ἐκ τῆς δευτέρας Αὐτοῦ Γεννήσεως, καί ἐντεῦθεν, καί οὕτω διαχωρίζοντων τὸν Χριστὸν ἐκ τῆς Ἁγίας Τριάδος ὡς νὰ ἦτο τέταρτον πρόσωπον καὶ ὄχι ὁ Εἰς τῆς Ἁγίας Τριάδος, ΑΝΑΘΕΜΑ (τρίς).

- Τῶν μαινομένων μὴ εἶναι τὸν Παντοκράτορα Χριστὸν Προαιώνιον, μὴ εἶναι ποιητὴν τῶν αἰῶνων καί δημιουργόν καί κτίσιν τῶν ἀπάντων, καί οὕτω ἐξ ἀνάγκης δεχομένων Αὐτὸν εἶναι μεταγενέστερον τῆς κτίσεως καί ὑστερον ἀκόμη καί αὐτοῦ τοῦ διαβόλου, ΑΝΑΘΕΜΑ (τρίς).

- Τῶν διακρινόντων τὸν Ἰησοῦν Χριστόν ἐκ τοῦ Υἱοῦ καί Λόγου τοῦ Θεοῦ, ὡς τοῦ μὲν Ἰησοῦ ἔχοντος χρονικὴν ἀρχὴν ὑπάρξεως τοῦ δὲ Λόγου ὄντος ἀχρόνου, καί οὕτω φρενοβλαβῶς τεμνόντων εἰς δύο πρόσωπα, δύο ὑποστάσεις καὶ δύο ὑπάρξεις τὸν Ἐνα τῆς Ὑπερουσίου Τριάδος, μετὰ τῶν αἰρετικῶν Νεστοριανῶν, ΑΝΑΘΕΜΑ (τρίς).

- Τῶν λεγόντων <<Σφάλλου δογματικὰ διὰν τοποθετοῦν τὸν Χριστόν στὴν θέση τοῦ ἀνάρκου Υἱοῦ καί Λόγου>> καί οὕτω, ἀφ' ἐνός, λογιζόντων ἄλλον εἶναι τὸν Χριστόν καί ἄλλον τὸν Υἱόν καί Λόγον, ἀφ' ἑτέρου, χωρίζοντων τὸν Χριστόν ἐκ τῆς Ἁγίας Τριάδος, ὡς νὰ μὴ εἶναι ὁ Εἰς τῆς Ἁγίας Τριάδος ἀλλά ἓνα τέταρτον πρόσωπον καί κτίσμα, ΑΝΑΘΕΜΑ (τρίς).

- Τῶν λεγόντων ὅτι δέν δύναται ὁ Υἱὸς καί Λόγος τοῦ Θεοῦ νὰ ὀνομάζε-ται "Χριστὸς" καί μὴ ἀποδιδόντων τὸ ὄνομα "Χριστὸς" εἰς τὸ Πρόσωπον, ἀλλ' εἰς τὴν ἀνθρώπινην φύσιν, τοῦ ἐνανθρωπήσαντος Υἱοῦ καί Λόγου τοῦ Θεοῦ, ἀντιδιδασκόντων οὕτω πρὸς τὸν Ἀπόστολον Παῦλον λέγοντα ὅτι <<Θεὸς ἔκτισε τὰ πάντα διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ>> (Εφεσ. 3, 9), ΑΝΑΘΕΜΑ (τρίς).

- Τῶν φεγγομένων ὅτι ὁ Υἱὸς τῆς Παρθένου οὐκ ἐστὶ προαιώνιος καί, οὕτω ἀναγκαζομένων λογιζέσθαι ἀνθρωποτόκον καί οὐ Θεοτόκον, οὐδὲ ΜΗΤΕΡΑ ΘΕΟΥ, τὴν Μητέρα τοῦ Κυρίου καί Θεοῦ καί Σωτήρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὡς ὁ αἰρετικὸς Νεστόριος, ΑΝΑΘΕΜΑ (τρίς).

- Τῶν διδασκόντων μὴ εἶναι τὸν Χριστόν Προαιώνιον καί οὕτω κατ' ἀνάγκην λογιζόντων τὸ Φῶς τῆς Μεταμορφώσεως χρονικόν, κτιστόν, μὴ Ἄναρχον, μὴδὲ Ἄκτιστον ἢ Προαιώνιον, ὡς τὸν Βαρλααμιτισμὸν ἀσπαζο-μένον, ΑΝΑΘΕΜΑ (τρίς).

- Τῶν φρονούντων, ὡς οἱ ἀρνησῆριστοι Ἑβραῖοι, μὴ εἶναι τὸν Χριστόν Προαιώνιον καί οὕτω κατ' ἀνάγκην λογιζόντων τὸν Χριστόν στερούμενον τὰς Ἀνάρχου, Ἄκτιστου, Θεϊκῆς Ἐνεργείας διὰ τὸ σῶσαι ἡμᾶς, ΑΝΑΘΕΜΑ (τρίς).

- Τῶν οἰωδῆποτε τῷ τρόπῳ, ἀμέσως ἢ ἐμμέσως, ἀρνούμενων ὅτι ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἐστὶ τὸ Α καὶ τὸ Ω, ἡ Ἀρχὴ καί τὸ Τέλος, ὁ Ὦν καί ὁ Ἦν καὶ ὁ Ἐρχόμενος, οὕτω δὲ συμφωνούντων τοῖς Ἰουδαίσις καί βλασφημιούτων κατὰ τῆς Θεότητος τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καί ὑβρίζοντων τὴν Ἁγίαν Του εἰκόνα ἥτις κηρύσσει τὸν χαρακτήρα τῆς προαιωνιότητός Του ἐν τῇ ἐπιγραφῇ <<Ὁ ὢΝ>>, ΑΝΑΘΕΜΑ (τρίς).

- Τῶν σοφιστικῆ προφάσει διδασκόντων ὅτι ἔκτοτε τὸν Χριστόν εἶναι καί ἀρχὴν Βασιλείας ἐσχηκέναι ἐξ οὗ τὴν ἡμετέραν ἐκ τῆς Παρθένου σάρκα ἀνείληψε, ὡς οἱ ἀπὸ Μαρκελλίου καί Σκοτεινοῦ τῶν Ἀγκυρογαλατῶν, καί τόλμη θρασυτάτῳ ἀθετούντων τὴν προαιώνιον ὑπαρξίν καί τὴν Θεότητα καί τὴν Βασιλείαν τοῦ Χριστοῦ, ὁμοίως Ἰουδαίσις, ΑΝΑΘΕΜΑ (τρίς).

- Τῶν διακρινόντων τὸν Ἰησοῦν Χριστόν ἐκ τοῦ Υἱοῦ καί Λόγου τοῦ

Θεού, ως να μην είναι το Αυτό Θεϊκό Πρόσωπον αλλά άλλο, διά τό, καθώς λέγουσιν, τόν μέν Χριστόν είναι Κεφαλήν της Ἐκκλησίας τόν δέ Υἱόν και Λόγον τοῦ Θεοῦ οὐκ είναι, **ΑΝΑΘΕΜΑ (τρίς)**.

• Τῶν μὴ δεχομένων Προαίωνων είναι τήν Κεφαλήν της Ἐκκλησίας κατά τόν λόγον τοῦ Ἀποστόλου Παύλου λέγοντος <<ὅτι ἐν αὐτῷ ἐκτίσθη τά πάντα, ...τά πάντα δι' αὐτοῦ και εἰς αὐτόν ἔκτισται και αὐτός ἐστι πρό πάντων και τά πάντα ἐν αὐτῷ συνέστηκε, και αὐτός ἐστιν ἡ κεφαλή τοῦ σώματος τῆς ἐκκλησίας>> (Κολ. 1, 16-18), και μορφολογοῦντων φρενοβλαβῶς ὅτι ἡ Κεφαλή της Ἐκκλησίας ἔχει χρονικήν ἀρχήν ὑπάρξεως και δέν είναι Θεός, **ΑΝΑΘΕΜΑ (τρίς)**.

• Τῶν λεγόντων: <<**Ἔθεν καταβάλλεται μεγάλη προσπάθεια ἐκ μέρους τῶν Οἰκουμενιστῶν, νά παρακαμφθῆ Αὐτός ὁ "ἀδυσώπητος" κριτής, μέ τό νά περάσῃ ἡ Ἐκκλησία τοῦ Θεοανθρώπου στή "χέρια" τῆς ἁγίας Τριάδος! Αὐτό, λοιπόν, πρέπει νά καταπολεμηθῆ ἀπό τοῦς φύλακες τῆς Ὁρθοδοξίας. Πρέπει νά τοισηθῆ πῶς ὁ Χριστός δέν παραιτεῖται ἀπό Κεφαλή της Ἐκκλησίας>>, δηλαδή, ὁ Χριστός δέν παραιτεῖται ἀπό Κεφαλή της Ἐκκλησίας διά νά περάσῃ ἡ Ἐκκλησία τοῦ Θεοανθρώπου στή χέρια της Ἁγίας Τριάδος, και οὕτω, τόν μέν Χριστόν θεμέων ἐκτός και ἔναντιον της Ἁγίας Τριάδος, ὡς ἄλλον, τέταρτον πρόσωπον, ἀντιῶκον και πολέμιον Αὐτῆς, τήν δέ Ἁγίαν Τριάδα ζῆνιν ποιοῦντων και μὴ ἔχουσιν σχέσηιν μέ τήν ὑπαρξίν και τήν ζωήν της Ἐκκλησίας τοῦ Θεοῦ, **ΑΝΑΘΕΜΑ (τρίς)**.**

• Τῶν μὴ δεχομένων τήν μυστικήν ἔνωσιν της Ἐκκλησίας μετά τοῦ Υἱοῦ και Λόγου τοῦ Θεοῦ και λεγόντων ὅτι είναι βλασφημία νά συμπεραίνῃ κανεῖς ὅτι <<**Ἀφοῦ ἡ Ἐκκλησία είναι τό Σῶμα τοῦ Χριστοῦ και Αὐτός είναι ἡ κεφαλή αὐτῆς ἄρα είναι Αὐτή ἠνωμένη μετά τοῦ αἰωνίου Υἱοῦ και Λόγου τοῦ Θεοῦ>>, και οὕτω, ἀφ' ἐνός διδασκόντων ἀντιευαγγελικῶς ὅτι είναι ἄλλος ὁ Χριστός και ἄλλος ὁ Υἱός και Λόγος τοῦ Θεοῦ, ὅτι δηλαδή ὁ Χριστός είναι ἐκτός της Ἁγίας Τριάδος ὡς τέταρτον πρόσωπον, ἀφ' ἑτέρου δέ οικοδομοῦντων μετά τῶν Θεομισθίων, ἀντιχριστῶν και ἀθέων Οἰκουμενιστῶν μίαν ἐκκλησίαν ἔρημην και ἀνευ Θεοῦ, ἀποτελουμένην μόνον ἀπό ἀνθρωπίνης φύσεως κεφαλήν και σῶμα, μὴ ὡς Θεοανθρώπινον ὀργανισμόν λογιζόντων αὐτήν, ἀλλ' ὡς ἀνθρώπινον μόνον, ὡς Ἐκκλησίαν χωρίς Θεόν, **ΑΝΑΘΕΜΑ (τρίς)**.**

• Τοῦς λέγοντας ὅτι οὐκ ἦνσται ἡ Ἐκκλησία τῷ Υἱῷ και Λόγῳ τοῦ Θεοῦ, ὅτι ὁ Υἱός και Λόγος δέν ὑπῆρξε καμμιάς Ἐκκλησίας Κεφαλή, και κηρύττοντας τήν Ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ, τόν **Στύλον και Ἐδραῖωμα** της Ἀληθείας, τήν Κιβωτόν της Σωτηρίας, τήν Βασιλείαν τοῦ Θεοῦ, τοῦ Ταμείου της Θείας Χάριτος, ὅτι είναι μόνον κτίσμα, οὕτω δέ δογματίζοντας ὅτι ἐνα κτίσμα, ἀν και είναι κτίσμα, δύναται ἀφ' ἑαυτοῦ τοῦ τόν Θεόν νά γνωρίσῃ και τό ἀνθρώπινον πλάσμα νά σώσῃ και θεώσῃ, **ΑΝΑΘΕΜΑ (τρίς)**.

• Τοῦς μὴ δεχομένους ὅτι, πλέον τῶν κτιστῶν μελῶν της, ἡ Ἐκκλησία ἔχει αἰδίων Κεφαλήν, κατά τήν Ὁμολογίαν τοῦ Ἱεροῦ Δοσιθέου και κατά τόν Ἅγιον

Νεκτάριον ὄσως διδάσκει ὅτι ἡ Κεφαλή της Ἐκκλησίας δέν δύναται παρά νά είναι Θεός, τοῦς ἀπορριπτοντας ὅτι ἡ Ἐκκλησία συνέχεται, δομεῖται και συνίσταται ὑπό τοῦ Παναγίου Πνεύματος, κατά τόν Ἅγ. Γρηγόριον τόν Θεολόγον, ὅτι πληροῦται ὑπό της Ἀκτίστου Χάριτος τοῦ Θεοῦ, κατά σύμψασαν τήν Ὁρθόδοξον Διδασκαλίαν, τοῦς ἀρνούμενους ὅτι ἡ Ἐκκλησία ἀποτελεῖ τήν αἰδίον ἐν τῷ κόσμῳ ἀποκάλυπτη τοῦ Θεοῦ, κατά τόν Ἅγιον Νεκτάριον, τοῦς δογματίζοντας ὅτι ἡ Ἐκκλησία, ὡς Κοινωνία Θεώσεως, κατά τόν Ἅγιον Γρηγόριον τόν Παλαμῖαν, ὡς ἔνωσις χάριτος Θεοῦ μετ' ἀγγέλων και ἀνθρώπων, κατά τόν Ἅγιον Γρηγόριον Νύσσης ὅτι αὐτή ἡ Ἐκκλησία κτίσμα μόνον ἐστί, και οὕτω τήν σωτηρίαν και θέωσιν τῶν λογικῶν κτισμάτων ἀθετοῦντας και ἀρνούμενους, **ΑΝΑΘΕΜΑ (τρίς)**.

• Τῶν ἀναισχύντως συκοφαντοῦντων τήν Ἐκκλησίαν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος ὡς δεχθεῖσαν τόν Οἰκουμενισμόν και χαρακτηριζόντων τοῦς Ὁρθόδοξους Χριστιανούς ὡς Οἰκουμειστές, ἐπειδή πιστευόμεν ὅτι ὁ Χριστός είναι Προαίονιος Θεός, ἐπειδή δέν χωρίζομεν τόν Χριστόν ἐκ της Ἁγίας Τριάδος, και ἐπειδή πιστευόμεν ὅτι ἡ Ἐκκλησία δέν είναι μόνον τοῦ Χριστοῦ ἀλλ' ὀλοκλήρου της Ἁγίας Τριάδος, ὅτι είναι τῆς Τρισυποστάτου και Ἀδιαρέτου Θεότητος κρτός και Βασιλεία, **ΑΝΑΘΕΜΑ (τρίς)**.

• Τοῦς δογματίζοντας τήν Ἐκκλησίαν κτίσμα είναι μόνον και οὕτω, τήν μέν Ἄκτιστον Κεφαλήν Αὐτῆς και τὰς ἀκτίστους ἐνεργείας τοῦ Θεοῦ, τὰς τήν Ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ Χάριτος πληρούσας, και καθιστάσας Αὐτήν Ἁγίαν, κατά τό Ἱερὸν Σύμβολον της Πίστεως μας, μετά τῶν δευθίων και αἰρετικῶν Βαρλαάμ, Γρηγορά και Ἀκινδύνου, ὡς κτίσματα λογιζόντας, τήν δέ σχέσηιν τοῦ Ἀκτίστου Θεοῦ μεθ' ἡμῶν τῶν κτισμάτων εἰς ρητὴν φέροντας και τήν κοινωνίαν Κτίστου και κτισμάτων ἀδύνατον καθιστάνοντες, ὡς μετά τῶν Παπικῶν συμφρονοῦντας και ἀντιδιδάσκοντας πρὸς τῶς ἐν Κωνσταντινουπόλει συγκροτηθείσας Ἁγίας Συνόδους τοῦ 1341, 1347 και 1351, ἐπὶ Ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Παλαμῖα, και ὡς ἀρνήτας Αὐτῆς ταύτης της περὶ ἡμῶν σωτηρίου Θείας Οἰκονομίας, **ΑΝΑΘΕΜΑ (τρίς)**.

• Τοῦς δογματίζοντας τήν Μίαν, Ἁγίαν, Καθολικὴν, και Ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ κτίσμα είναι και οὕτω ἀντιδιδάσκοντας κτιστός είναι τὰς ιδιότητες αὐτῆς, ἦτοι, τήν Μοναδικότητα και Ἐνότητα της, τήν Ἀγιότητα και Καθολικότητα της καθώς και τήν Ἀληθειαν της Ἀποστολικῆς διδασκαλίας της, τῆς Ἀληθείας Αὐτῆ ἐστί **Στύλος και Ἐδραῖωμα** κατά τόν Ἀπόστολον Παῦλον, ὡς κτιστός δέ εἰς τροπήν και χρόνον φθορᾶν Αὐτάς ἀναίδιας ὑποβιβάζοντας και μετά τοῦ αἰρετικοῦ Βαρλαάμ συμφρονοῦντας, **ΑΝΑΘΕΜΑ (τρίς)**.

• Τῶν μὴ δεχομένων τήν Ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ εἶναι **ΜΙΑΝ** και πρό Χριστοῦ και μετά Χριστόν, ὡς ὑπάρχουσιν ἀπό καταβολῆς κόσμου, και λεγόντων ὅτι <<**ἦταν εἰς τὴν θουλήν τοῦ Θεοῦ, χωρίς ἑμῶς νά προῦρῃν πρό της σαρκώσεως τοῦ Λόγου>>, **ΑΝΑΘΕΜΑ (τρίς)**.**

• Τὼν μὴ δεχομένων τὸν Χριστὸν ὡς Κεφαλὴν τῆς Ἐκκλησίας τῆς ἐν Ἐδέμ, κατὰ τὸν Ἅγιον Νεκτάριον, διότι ἴσθην ὁ Χριστὸς ἢ ἡ Ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ δὲν ὑπῆρχε πρὸ τῆς Σαρκώσεως τοῦ Λόγου, ΑΝΑΘΕΜΑ (τρίς).

• Τὼν μὴ δεχομένων ὅτι εἰς τὴν Ἐκκλησίαν συμπεριλαμβάνονται οἱ Ἅγιοι Ἀγγέλοι ἀπὸ αὐτῆς ταύτης τῆς δημιουργίας των, καὶ λεγόντων ὅτι «*Οὐδαμόθεν παρελάβομεν περὶ Ἐκκλησίας Ἀγγέλων. Αὐτὰ εἶναι καινοφανῆ... Ἐνεκεν τίνος ἐθριάμβευσαν, ἅμα τῇ κτίσει των οἱ ἄγγελοι, ὥστε νὰ εἶναι «ἀπ' ἀρχῆς» τῆς κτισίας των ἐν τῇ θριαμβεύουσῃ Ἐκκλησίᾳ;*», ΑΝΑΘΕΜΑ (τρίς).

• Τὼν μὴ δεχομένων ὅτι εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ ἴσαν καὶ οἱ Προτοπλάστοι πρὸ τῆς πτώσεώς των, καὶ λεγόντων ὅτι «*Οὐδαμόθεν παρελάβομεν περὶ Ἐκκλησίας Προτοπλάστων. Διατί νὰ δεχθῶμεν «Ἐκκλησίαν πρωτοπλάστων» δηλαδή δύο ἀτόμων... ἐναντίον τίνος ἐστρατεύοντο ἐν τῷ Παραδείσῳ οἱ πρωτόπλαστοι, ὥστε νὰ πιστευθῶμεν ὅτι ἐθὺς ἀμέσως ἀπέτελεσαν τὴν ἀρχὴν τῆς στρατευομένης;*», ΑΝΑΘΕΜΑ (τρίς).

• Τὼν μὴ δεχομένων ὅτι ἡ Ἐκκλησία ἔχει Κεφαλὴν τὸ Θεϊκὸν Πρόσωπον τοῦ Χριστοῦ, τὸν ἀρνούμενων ὅτι ἡ Κεφαλὴ τῆς Ἐκκλησίας εἶναι Θεός, καὶ λεγόντων ὅτι κεφαλὴ τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ἡ ἀνθρωπίνη φύσις τοῦ Χριστοῦ: «*Ἄλλ' αὐτὴ πού ΔΕΝ ΕΧΕΙ ὁ Λόγος καὶ τὴν ἑξῆς ὁ Χριστός, αὐτὴ ἀπέθανε καὶ αὐτὴ ἔγινε ἡρωτικόκος ἐκ νεκρῶν*» καὶ αὐτὴ εἶναι ἡ κεφαλὴ τοῦ σώματος τῆς Ἐκκλησίας» καὶ διὰ τοῦ, «*Ὁμοούσιος γὰρ ἡ κεφαλὴ τῷ σώματι οὕτω καὶ Αὐτὸς ἡμῖν ὡς ἄνθρωπος ὁμοούσιος*», ἀντιευαγγελικῶς διδασκόντων ὅτι ἡ κεφαλὴ τῆς Ἐκκλησίας δὲν εἶναι Θεός ἀλλὰ ἡ ἀπρόσωπος ἀνθρωπίνη φύσις τοῦ Χριστοῦ, οὕτω δὲ συμφωνοῦντων βλασφημῶς μετὰ τὸν ἄθεον καὶ ἀντι-Χριστοῦ Οἰκουμενιστῶν ὅτι ἡ Ἐκκλησία δὲν εἶναι Θεοανθρώπινος ἀλλὰ μόνον ἀνθρώπινος ὄργανισμός, καὶ συντασσομένων μετὰ τὸν Βαρλααμιτῶν εἰς τὴν βλασφημίαν ὅτι τὸ σῶμα τῆς Ἐκκλησίας μετέχει κτιστῶν ἐνεργειῶν τῆς κτιστῆς κεφαλῆς του καὶ δὲν ἀγιάζεται διὰ τῆς μετοχῆς του εἰς τὰς ἀκτίστους ἐνεργείας τοῦ Θεοῦ τὰς ἐκ τῆς Θεϊκῆς Κεφαλῆς του πηγάζουσας, ΑΝΑΘΕΜΑ (τρίς).

• Τὼν μὴ δεχομένων ὅτι εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ἐνεργεῖ ἡ Ἁγία Τριάς ὡς ὑπερτάτη ἀρχή, ἐξουσία, αὐθεντία καὶ διακυβέρνησις Αὐτῆς, καὶ λεγόντων «*Θέτοντες ὡς Κεφαλὴν τῆς Ἐκκλησίας τὴν Ἁγίαν Τριάδα καὶ οὐκ τὸν Χριστόν, τὸν ὁποῖον ὁμοῦως παραμερίζουν*», οὕτω δὲ χωρίζοντες τὸν Χριστὸν ἀπὸ τὴν Ἁγία Τριάδα ὡς τέταρτον πρόσωπον καὶ ἀντιδιδασκόντων πρὸς τὴν Ὀρθόδοξον Πίστιν ἢ ὅποια μᾶς διδάσκει ὅτι: «*Ἐκκλησία (καλεῖται) ὅτι οὐκ ἀπ' ἐαυτῆς αὐτὴ συνήχθη, ἀλλ' ἄλλος ταύτης εἶς τοῦτο ἐκάλεσεν, ὅς ἐστιν ὁ ἐν Τριάδι Θεός*» (Ὁμολογία Μητροφάνου), «*Ἡ Ἐκκλησία αὐτὴ ἐν τῇ Τριάδι ἐγήγερται*» (Συμεῶν Ἀρχ/πος Θεσσαλονίκης), «*Διὸ πρὸς ἑαυτὴν μὲν ἢ τῆς Τριάδος ἐνόησι, εἰ θέμις εἰπεῖν, ἐκκλησιόσασσα· θέμις δὲ τοῦτο λέγειν ἐπὶ τῆς ἀναπλάσεως*» (Μέγας Φώτιος), «*ἐν δυνάμει δὴλον ὅτι τῆς ἁγίας τε καὶ*

ὁμοουσίον Τριάδος ὡς ἐν νοεῖσθαι τὸ σύμναν τῆς Ἐκκλησίας σῶμα» (Ἁγ. Κύριλλος Ἀλεξανδρείας), «*τῇ Ἐκκλησίᾳ τοῦ Θεοῦ· οὐ τοῦδε καὶ τοῦδε ἀλλὰ τοῦ Θεοῦ... Ἐκκλησίαν δὲ Θεοῦ καλεῖ, δεικνύς ὅτι ἠνώσθαι αὐτὴν χρί· εἰ γὰρ Θεοῦ ἐστιν, ἦνοιται, καὶ μία ἐστίν*» (Ἁγ. Ἰωάννης Χρυσόστομος), «*Ἐπερώτους δὲ ἡμᾶς ἐποίησε τῷ Πατρὶ διὰ τοῦ Πνεύματος. Ἰδοὺ πάλιν τὸ ἐν, διὰ ἐστὶν δι' ἑαυτοῦ καὶ Πνεύματος προσήγαγεν αὐτῶν*» (Ἁγ. Ἰωάννης Χρυσόστομος), «*ὅτι δι' αὐτοῦ ἔχομεν τὴν προσαγωγήν ἀμφοτέροι ἐν ἐνὶ Πνεύματι πρὸς τὸν Πατέρα*» (Ἐφεσ. 2, 17-22), ΑΝΑΘΕΜΑ (τρίς).

• Τοὺς πιστεύοντας τὴν Ἐκκλησίαν εἶναι μὲν τοῦ Θεοανθρώπου Ἰησοῦ Χριστοῦ, οὐχὶ δὲ τῆς Ἁγίας Τριάδος, διότι ὡς μοινοῦνται φρενοβλαβῶς δὲν θά ἀφήσῃ ὁ Χριστὸς τὴν Ἐκκλησία νὰ φύγῃ ἀπὸ τὰ χεῖρα του καὶ νὰ πῆθῃ στὰ χεῖρα τῆς Ἁγίας Τριάδος, ἀντιδιδασκοντας πρὸς τοὺς Ἅγιους Ἀποστόλους οἱ ὅποιοι κηρύττουν ὅτι ἡ Ἐκκλησία εἶναι Ἐκκλησία Θεοῦ, «*τῇ Ἐκκλησίᾳ τοῦ Θεοῦ*» (Ἀ' Κορ. 1, 2 Ἀ' Κορ. 10, 32 Ἀ' Κορ. 11, 16 Ἀ' Κορ. 11, 22 Ἀ' Τιμ. 3, 5 Ἀ' Τιμ. 3, 15), «*ἐδίωξα τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ*» (Ἀ' Κορ. 15, 9 Γαλ. 1, 13), «*τῇ Ἐκκλησίᾳ Θεοσαλονικέων ἐν Θεῷ Πατρὶ καὶ Κυρίῳ Ἰησοῦ Χριστῷ*» (Ἀ' Θεσ. 1, 1), καὶ οὕτω κηρύττοντας πιστίν εἰς Ἐκκλησίαν ἀνευ Θεοῦ, ΑΝΑΘΕΜΑ (τρίς).

• Τοὺς πιστεύοντας ὅτι ἡ Ἐκκλησία εἶναι μὲν τοῦ Χριστοῦ δὲν εἶναι ὁμοῦς τοῦ Θεοῦ, καὶ οὕτω καταπατοῦντας τὴν Διδασκαλίαν τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων καὶ Πατέρων λεγόντων: «*τὴν οὐσιώδη παραλαβὴν ἐνόηται Χριστός, ἦν ἔχει μὲν ὁ Πατὴρ πρὸς αὐτόν, αὐτὸς δὲ αὐὸ πάλιν πρὸς τὸν Πατέρα, συνανακρινῶσθαι τρόπον τινὰ καὶ ἡμᾶς ἀλλήλοις βούλεται, ἐν δυνάμει δὴλον ὅτι τῆς ἁγίας τε καὶ ὁμοουσίον Τριάδος, ὡς ἐν νοεῖσθαι τὸ σύμναν τῆς Ἐκκλησίας σῶμα*» (Ἁγ. Κύριλλος Ἀλεξανδρείας, π Γ 74, 557Α), «*τὴν τοῖνον ἁγίαν Ἐκκλησίαν κατὰ πρόπρην θεωρίας ἐπιβολὴν, τύπον καὶ εἰκόνα Θεοῦ φέρειν, ἔλεγεν ὁ μακάριος γέρον ἐκεῖνος* (ἦτοι, ὁ Ἁγ. Διονύσιος ὁ Ἀρεοπογίτης), *ὡς τὴν αὐτὴν αὐτῶ κατὰ μίσησιν καὶ ἐνεργεῖαν ἔχουσαν... Εἰκὼν μὲν οὖν τοῦ Θεοῦ ἡ Ἐκκλησία, καθὼς εἶρηται, ὡς τὴν αὐτὴν τῷ Θεῷ περὶ τοὺς πιστοὺς ἐνεργοῦσαν ἔνωσιν, κἄν διάφοροι τοῖς ἰδιώμασι καὶ ἐκ διαφορῶν τόπων καὶ τρόπων, οἱ κατ' αὐτὴν διὰ τῆς πίστεως ἐνοποιοῦμενοι τύχωσιν ὄντες*» (Ἁγ. Μάξιμος Ὁμολογητῆς, π Γ 91, 664D – 668D), μετὰ τῶν Οἰκουμενιστῶν δὲ προεβδόντας πῶς ἡ Ἐκκλησία ἔχει ἀνθρωπίνης φύσεως κεφαλὴν, ΑΝΑΘΕΜΑ (τρίς).

• Τὼν μὴ δεχομένων ὅτι ὑπῆρχε Χάρις ἢ ἐνι δυνάμει τὸ Ἅγιον Πνεῦμα εἰς τὴν Παλαιάν Διαθήκην καὶ λεγόντων ὅτι «*Ἐρημος (ἦτο) ἀπὸ χάρις καὶ τότε δὲν εἶχε δακτυλὸν* (Πνεῦμα Ἅγιον) *ἢ Παλαιά Διαθήκη*!», οὕτω δὲ ἀντιδιδασκόντων πρὸς τὸ Ἱερὸν Σύμβολον τῆς Πίστεως, «*Καί εἰς τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον τὸ λαλήσαν διὰ τὸν προφητῶν*», καὶ καθυβρίζοντων τὴν Θεοπνευστίαν τῆς Π. Διαθήκης καὶ ἀρνούμενον τὸ ἰσόκυρον τῆς Παλαιᾶς καὶ Καινῆς, ΑΝΑΘΕΜΑ (τρίς).

• Τών άρνουμένων ότι ή Έκκλησία είναι Μία, όρατή και άόρατος, και λεγόντων ότι <<Τά περί όράτου Έκκλησίας είναι προεσταυτικές πλάνες>>, ΑΝΑΘΕΜΑ (τρίς).

• Τών μη δεχομένων ότι ή Έκκλησία είναι Μία, Στρατευομένη και Θριαμβεύουσα, και λεγόντων ότι <<εις τίν διατύπωσιν, δέν ποιείται ή έπιβαλλομένη διάκρισις μεταξύ όρατης και όράτου θριαμβευούσης Έκκλησίας, αλλά συγκροτείται οι δύο εις μίαν ένιαίαν>>, <<ώς νά ήτο μία μέ έναν Άρχιποιμένα τόν Θεόν>>, και ούτω διδασκόντων ΔΥΟ είναι Έκκλησίας, ΔΥΟ Άρχιποιμένας, ΔΥΟ Κεφαλάς, ΑΝΑΘΕΜΑ (τρίς).

• Τών μη δεχομένων τό άλλάθησεν της Έκκλησίας και δεινώς συκοφαντούντων ότι <<άπό τό 1978 πέρασε ύπόλητα και άθόρβη στην Έκκλησία τών Γ.Ο.Χ. ό Οικουμενισμός>>, ΑΝΑΘΕΜΑ (τρίς).

• Τών μη δεχομένων τάς περιόδους ή φάσεις της Έκκλησίας διότι διηθεν αυτό είναι οικομμενιστική διδασκαλία και λεγόντων <<Άποκρύπτωμεν ως καινοφανή θεωρία τάς λεγομένας - τρεις διαδοχικές εμφανίσεις (ή φάσεις) της Έκκλησίας ...θ' άποτελούσε ήρνηση και άνακολουθία πρós τίν Όρθόδοξον όμολογίαν μας, εάν δέχομεθα τίν θεωρίαν διαδοχικών εμφανίσεων της αισθητής Έκκλησίας τής χάριτος και ότι όλα αυτά είναι εκ του Διαβόλου>>, ΑΝΑΘΕΜΑ (τρίς).

• Τών κατά Στατανικήν έπιβολήν άρνουμένων ότι ή σωτηρία του άνθρώπου προέ ρχεται υπό τήν Άγίαν Τριάδα και ότι ό Θεός έστιν ό Σωτήρ ήμών, δεχομένων κατά τήν σοριστειαν των ότι εκείνο τό όποιον σώζει τό σπερείται ή Άγία Τριάς αλλά τό έχει ό ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΧΡΙΣΤΟΣ ΙΗΣΟΥΣ, ήτοι, τήν σάρκα και τό αίμα και κατά τήν μανίαν αυτών λεγόντων: <<ή σωτηρία μας δέν γίνεται, έτσι απλά, άπό τόν άναρχον και άσαρκον Θεόν-Λόγον, αλλά άπό τίν Έκκλησία του Χριστού, ή όποία έχει κρονική άρχή>> και <<ή εκκλησία οικοδομήθηκε άπό τό αίμα του Θεανθρώπου Χριστού, και αυτό είναι πού σώζει. Η άγία Τριάδα δέν έχει σάρκα. Συνεπώς ή Έκκλησία πού σώζει είναι απύ πού οικοδομήθηκε άπό τόν Χριστό και Ατός είναι ή Κεφαλή απής... ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΧΡΙΣΤΟΣ ΙΗΣΟΥΣ>>, τουτέστιν λεγόντων, ή Άγία Τριάς έπειδή δέ ν έχει σάρκα και αίμα δέν δύναται νά σώση τόν άνθρωπον, ΑΝΑΘΕΜΑ (τρίς).

• Τούς πιστευόντας ότι ή Άγία Τριάς δέν σώζει, αλλά σώζει ή Έκκλησία ή όποια είναι κτισμα, μέ κτιστήν κεφαλήν, <<όμοούσιος γάρ ή κεφαλή τω σώματι>> ώς διαλογίζονται, ΑΝΑΘΕΜΑ (τρίς).

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ

ΕΒΒΑΡΧΟΝΙΟΥ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ

= Ο ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

Σταυρός ή Όραιότης της Έκκλησίας

<<Συντρέχει λοιπόν τό συνέδριον τών Ιουδαίων, ίνα ΤΟΝ ΔΗΜΙΟΥΡΓΟΝ, ΚΑΙ ΚΤΙΣΤΗΝ ΤΩΝ ΑΠΑΝΤΩΝ, Πιλάτω πα ρ α δ ώ σ η ρ >> (Στιχηρόν Ίδιό-μελον, Όρθρου Με γ ά λ η ς Πέμπτης).

<<καί καθώς Μωϋσής ύψωσε τόν όφιν έν τή έρήμω, ούτως ύψώθηνα δεϊ τόν υιόν του άνθρώπου>> (Ιωάν. 3, 14).

<<Σήμερον τω σταυρω προσήλωσαν Ιουδαίοι τόν Κύριον ΤΟΝ ΔΙΑΤΕΜΟΝΤΑ ΤΗΝ ΘΑΛΑΣΣΑΝ ΡΑΒΔΩ ΚΑΙ ΔΙΑΓΑΓΩΝΤΑ ΑΥΤΟΥΣ ΕΝ ΕΡΗΜΩ>>

<<Ό γάρ ΚΤΙΣΤΗΣ έρ-χεται σταυρόν καταδέ-χασθαι>>

<<ΤΗΣ ΤΡΙΑΔΟΣ Ο ΕΙΣ, έν σαρκί δι' ήμάς έπο-νειδιστον ύπέμεινε θά-νατον>>

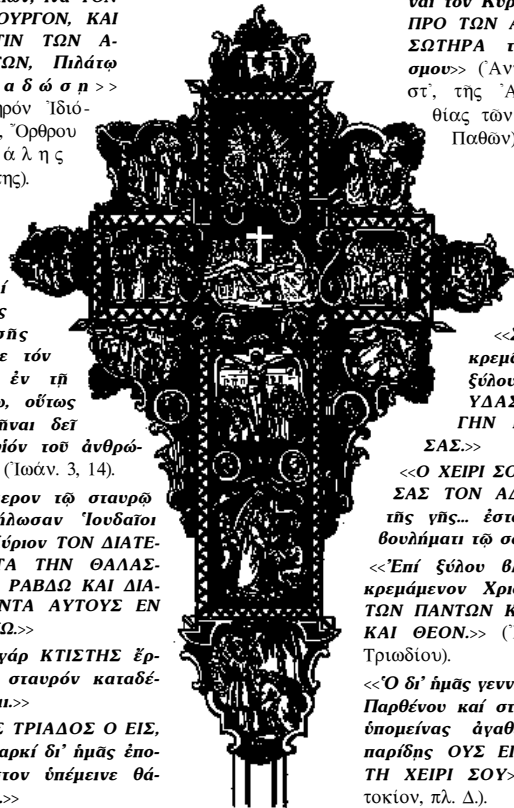
<<Σήμερον γρηγορεί ό Ιούδας, παραδο-ναι τόν Κύριον, τόν ΠΡΟ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ ΚΑΙ ΣΩΤΗΡΑ του κό-σμου>> (Αντίφωνον σ', της Άκολου-θίας τών Άγιων Παθών).

<<Σήμερον κρεμάται επί ξύλου Ο ΕΝ ΥΔΑΣΙ ΤΗΝ ΓΗΝ ΚΡΕΜΑ-ΣΑΣ>>

<<Ο ΧΕΙΡΙ ΣΟΥ ΠΛΑ-ΣΑΣ ΤΟΝ ΑΔΑΜ εκ της γής... έσταύρωσσι θουλήματι τω σφ>>

<<Επί ξύλου θλέπνοσα κρεμάμενον Χριστέ, ΣΕ ΤΩΝ ΠΑΝΤΩΝ ΚΤΙΣΤΗΝ ΚΑΙ ΘΕΟΝ.>> (Έκ του Τριωδίου).

<<Ό δι' ήμάς γεννηθείς εκ Παρθένου και σταύρωσιν ύπομείνας αγαθέ ...μή παρίδης ΟΥΣ ΕΠΛΑΣΑΣ ΤΗ ΧΕΙΡΙ ΣΟΥ>> (Θεο-τοκίον, πλ. Δ.).

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Είς την παρούσαν Έγκύκλιον παρατίθεται ἔν συντομίᾳ τὸ ἱστορικὸν τῆς ἐν ταῖς ἡμέραις ἡμῶν ἐπιανεμφανισθεῖσας **παλαιῶν, κατεγνωσμένων καὶ καταδικασμένων ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας αἱρέσεων, ὅπως ὁ Ἀρειανισμὸς, ὁ Νεστοριανισμὸς, ὁ Μονοφυσιτισμὸς καὶ ὁ Βαρλααμιτισμὸς,** καθὼς καὶ τῆς ἐμφανισθεῖσας νέων μορφῶν **Τριαδομαχίας, Χριστομαχίας καὶ Ἐκκλησιομαχίας.**

Εἶναι ὁδυνήρον ὅτι ἐξηλήθον ἐξ ἡμῶν τοιοῦτοι αἱρετικοὶ οἱ οὐκ ἦσαν ἐξ ἡμῶν, καθὼς τὸν Ἀπόστολον Παῦλον, ὅτι ἀνεφύθησαν ἐν τοῖς κόλποις ἡμῶν, τῶν Γνησίων Ὀρθοδόξων Χριστιανῶν, τοσοῦτον κραυγαλέα καὶ τοιοῦτου μεγέθους Αἱρέσεις αἱ ὅποια ἐχρῆζον ἁμέσου καταδίκης, ἀλλὰ, Θεοῦ παραχωρήσει, διεδόθησαν ταχέως καὶ διεβρώσαν εἰς βάθος τὴν ἱεραρχίαν τῆς ἤδη χειμαζομένης Ἐκκλησίας ἡμῶν.

Οἱ νέοι Αἱρετικοὶ δὲν ὑστεροῦν τῶν παλαιῶν εἰς τὴν διαστροφήν, χάλκευτον δογμάτων καὶ κατασκευὴν αἱρέσεων, οὐδὲ ὑπολείπονται ἐκείνων εἰς τὴν ἀναίσχυντον δολιότητα, ὡς ἐμποροῦμενοι ὑπὸ τῶν αὐτῶν πνευμάτων καὶ ἐλαυνόμενοι ὑπὸ τῶν ἰδίων λεγεῶνων δομιονῶν.

Ἀρχὴν ἔλαβον οἱ σύγχρονοι Αἱρετικοὶ ἐκ τῆς πεποιθήσεως ὅτι ἡ Ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ δὲν ὑπῆρχε πρὸ Χριστοῦ. Προκειμένου νὰ στηρίζουν αὐτὴν τὴν Σατανικὴν αἴρεσιν, ὅτι πρὸ τῆς Σαρκώσεως τοῦ Λόγου δὲν ὑπῆρχε ἡ Ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ, δηλαδὴ, ἡ **Κοινωνία, Σχέσις, Ἐνωσις Θεοῦ μετ' Ἀγγέλων καὶ ἀνθρώπων, Ἦν κατὰ Χάριν ἠγάσαστο ἡ Δεξιὰ τοῦ Ὑψίστου, Ἦν Κύριος Παντοκράτωρ, ὁ Τρισυπόστατος Ἀληθινὸς Θεὸς ἡμῶν ἐπῆξεν, καὶ οὐκ ἄνθρωπος, εἰς Δόξαν παράμονον καὶ Βασιλείαν αἰώνιον,** ἠναγκάσθησαν φρενοβλαβῶς νὰ χάλκευσουν σωφείαν Ἐβραϊογενῶν δογμάτων, ὧν πρῶτον, ὅτι ὁ Χριστὸς δὲν εἶναι προαιώνιος.

Ὑπεστήριζαν ὅτι ἡ Κεφαλή τῆς Ἐκκλησίας δὲν εἶναι προαιώνιος. Ἐξεφαύλισαν ὅτι ἡ Κεφαλή τῆς Ἐκκλησίας δὲν εἶναι Θεός. Διήρσαν τὰς ἀδιακέρτως καὶ ὑποστατικὰς ἠνωμένας φύσεις τοῦ Χριστοῦ, καὶ ἔθεσαν **κεχωρισμένην, ἀπρόσωπον τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν Του εἰς τὴν Κεφαλὴν τοῦ Σώματος τῆς Ἐκκλησίας.** Στρεπτοδίκησαν νὰ ἀποδείξουν ὅτι Αὐτὸς ὁ Χριστὸς, δὲν εἶναι προαιώνιος. Διεχώρισαν τὸν Χριστὸν ἀπὸ τῶν Υἱῶν καὶ Λόγον τοῦ Θεοῦ, δηλαδὴ ἀπὸ τῶν ἰδίων τῶν ἑαυτῶν Του, ὡς νὰ ἐπρόκειτο περὶ ἑτέρου προσώπου. Πρὸς ἐξυπρέτησιν τῆς πλάνης τῶν, ἠνάγκασαν τὸν, αἰτίως μετὰ Πατρός καὶ Πνεύματος Ἁγίου, Χριστὸν νὰ χωρισθῇ ἐκ τῆς Ὑπερουσιῆς καὶ Ἀδιαιρέτου Μονάδος καὶ, ὡς νὰ ἦτο τέταρτον πρόσωπον, νὰ λάβῃ θεσιν ἀντιπάλου ὅστις δὲν θά ἀφήσῃ τὴν Ἐκκλησίαν του νὰ περάσῃ εἰς τὰς χεῖρας τῆς Ἁγίας Τριάδος. Σατανικῶς ἰσχυρίσθησαν ὅτι ἡ Ἁγία Τριάς δὲν σῶζει. Ἐν τέλει, εἰ καὶ τὸν ἀντι-οἰκουμενιστικὸν μανδῦαν ἐνεδύσαντο,

οἰκτρῶς μετὰ τῶν Βαρλααμιτῶν καὶ Οἰκουμενιστῶν συνετάχθησαν, κηρύσσοντες τὴν Ἐκκλησίαν κτισμα παρέχον Σωτηρίαν.

Οἱ νέοι Αἱρεσιάρχαι, Κτενάς, Ἀλεξόπουλος, π. Χρυσόστομος Τζάνης, παρέστυρον τοὺς δύο ἐπιανεμεινάντας ἀρχιερεῖς, τὸν Μεσσηνιακὸν Γρηγόριον καὶ τὸν Κοζάνην Τίτον, νὰ καταλύσουν τὸν Κανονικὸν Συνοδικὸν θεσμὸν διοικήσεως τῆς Ἐκκλησίας, νὰ εἰσάγουν τὸ ἐξωσυνοδικὸν καὶ λαϊκὸν στοιχεῖον εἰς τὴν ληψὴν Ἐκκλησιαστικῶν ἀποφάσεων, **Προτεσαντικῶ τῷ τρόπῳ,** καὶ νὰ ἰσοθετήσουν μετὰ τὴν ἀρχιερατικὴν ὑπογραφήν των **ἅλας τὰς Τριαδολογικάς, Χριστολογικάς καὶ Ἐκκλησιολογικάς Αἱρέσεις τῶν τῶν** ὁποίας συνῆρρασαν εἰς μίαν <<Ποικιλομορφὴν Ἐγκύκλιον>>, διὰ νὰ τὰς εἰσάγουν ἐπίσημα εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ. Εἶναι ἀξιοσημείωτον ὅτι παρ' ἅλας τὰς διορθώσεις τὰς ὁποίας ὑπέστη, μετὰ τὴν ὑπογραφήν τῆς, ἡ ὡς ἄνω αἱρετικὴ ἐγκύκλιος δὲν ἔχει ἀκόμη ἐκδοθῆ.

Οἱ ὡς ἄνω δύο πρῶην ἀρχιερεῖς ἀπέριπραν τὴν κατ' ἐπιανάληψιν ὑποδείχθησαν παρ' ἡμῖν Συνοδικὴν ὁδὸν τῆς ἀντιμετωπίσεως τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ ζητήματος, ἠτυμολήσαν ἐκ τοῦ Σώματος τῆς Ἱεράς Συνόδου καὶ τῆς Ἐκκλησίας καὶ φέρουσι ἄκεραϊαν τὴν εὐθύνην καὶ ἐνοχίην διὰ τὸ **Πραξικόπημα καὶ Σχίσμα τοῦ Δεκεμβρίου τοῦ 2002.**

Ἀκόμη καὶ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Κοζάνην Τίτου, εἰς ἀπάντησιν τῆς αὐθαίρετου διακοπῆς Ἐκκλησιαστικῆς κοινωνίας δ' ἑνὸς μὴ Συνοδικοῦ Ἀρχιερατικοῦ Γράμματος, ἡ ὑστάτη πρότασις μας πρὸς τὸν Μεσσηνιακὸν Γρηγόριον, νὰ συναντηθῶμεν οἱ δύο, ἠγοηθῆ ἁλοζωνικῶς καὶ ἡ ἐνότη τῆς Ἐκκλησίας ἐπολεμήθη ἀσυνέτως **διὰ τῆς ἀντενεργείας πραξικοπηματικῶν χειροτονιῶν ὑρ' ἑνός.** Οἱ νέοι Αἱρεσιάρχαι, πρὸς κάλυψιν καὶ ἐδρασίωσιν τῶν Αἱρέσεών των, ἄθησαν τὸν Μεσσηνιακὸν Γρηγόριον εἰς ἀντικανονικὰς ὑρ' ἑνός χειροτονίας ἐπισκόπων καὶ οὕτω τὸ δημιουργηθὲν Σχίσμα κατέστη ὀριστικὸν καὶ τοὺς ἀνέδειξε, οὐχὶ μόνον λόγῳ, ἀλλὰ καὶ ἔργῳ, Ἐκκλησιολογικῶς ἐφαυλλίλους τῶν παλαιῶν αἱρετικῶν.

Ἔστω γνωστὸν τοῖς πᾶσιν ὅτι ὅσοι συνήρρασαν μετὰ τῶν ὡς ἄνω δύο πρῶην ἀρχιερέων ἢ συνέπραξαν μετ' αὐτῶν εἰς τὴν δημιουργίαν Ἐκκλησιαστικῆς ἀναρχίας καὶ διαλύσεως, ὅσοι συμφωνοῦν μετὰ τὰς αἱρετικὰς τῶν δοξασίας, αἰτίτινες πολλὰκις ἰσοδυναμοῦν μὲ μεταστροφήν εἰς τὸ τῶν Ἐβραίων θρησκευμα, ὅσοι ἐδέχθησαν νὰ χειροτονηθοῦν ἀντικανονικῶς **ὑπὸ μόνου** τοῦ πρῶην Μεσσηνιακοῦ Γρηγορίου καὶ οὕτω προεκάλεσαν Σχίσμα, ὅσοι συντάσσονται καὶ ἐπικοινωνοῦν ἐκκλησιαστικῶς καὶ πνευματικῶς μετ' αὐτῶν, **ἅπαντες τελοῦν ὑπὸ τὸ ἀνάθεμα τῆς Ἐκκλησίας,** κεχωρισμένοι τῆς χάριτος τοῦ Προανάρχου Πατρός, τοῦ Συνανάρχου Υἱοῦ καὶ τοῦ Συναϊδίου Παναγίου Πνεύματος.

Ἀχρεῖων ἀναίσχυντίας πρέπει περιφρόνησις. Ἐπειδὴ ὁμως λόγῳ τῆς καθημερινῆς βιοπάλης τὸ πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας δὲν δύναται συνήθως νὰ παρακολούθησῃ ἐπισταμένως τὰς σοφιστικὰς περιστροφὰς τῶν πλάνων καὶ

νά διακρίνη ποία διδασκαλία ἀντίκειται εἰς τὴν Ὁρθόδοξον Πίστιν, κατ-
 ἐδικάσαμε δημοσίως τὰ Αἰρετικά δόγματα τῶν συγχρόνων Τριαδομάχων,
 Χριστομάχων καὶ Ἐκκλησιομάχων Νεοεκκλησιολόγων Οἰκουμενιστῶν
 καὶ παρεδώσαμε εἰς τὴν πύραν τὰ κείμενά των κατὰ τὴν λαμπρὰν Κυριακὴν
 τῆς Ὁρθοδοξίας, 3 Μαρτίου 2003, ἐνώπιον κλήρου καὶ λαοῦ. Αἱ καταδικαὶ
 αὐτὰς θὰ παρουσιασθοῦν καὶ εἰς εἰδικὴν συνοπτικὴν Ἐγκύκλιον.

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ
 Ἐββδ. Γεωργίου Χρυσοστόμου

= Ο ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

Στιγμιότυπα ἀπὸ τὴν Καταδικὴν, τὸν Ἀναθεματισμὸν καὶ τὴν καύσιν (τὴν εἰς
 τὸ πῦρ παράδοσιν) τῶν αἰρετικῶν συγγραμμάτων τῶν συγχρόνων Τριαδομάχων,
 Χριστομάχων, Ἐκκλησιομάχων, Νεοεκκλησιολόγων Οἰκουμενιστῶν, ὑπὸ τοῦ
 Παναγιωτάτου Μητροπολίτου Θεσσαλονίκης κ.κ. Χρυσοστόμου, ἐνώπιον
 κλήρου καὶ λαοῦ, ἐντὸς τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου Θεσσαλονίκης
 καὶ ἀπὸ τὴν περιφορὰν τῶν ἁγίων Εἰκόνων τὴν Κυριακὴν τῆς Ὁρθοδοξίας, 3
 Μαρτίου 2003.

**Η ΜΙΑ, ΑΓΙΑ, ΚΑΘΟΛΙΚΗ, ΚΑΙ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗ
 ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ,
 ΤΟΥ ΘΕΑΝΘΡΩΠΟΥ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ,
 ΜΕ ΚΕΦΑΛΗΝ ΤΟΝ ΕΝΑΝΘΡΩΠΗΣΑΝΤΑ
 ΥΙΟΝ ΚΑΙ ΛΟΓΟΝ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΚΑΙ ΘΕΟΝ**

- 1) Ἡ Μία, Ἁγία, Καθολικὴ, καὶ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία
 δὲν εἶναι Θεός.
- 2) Ἡ Μία, Ἁγία, Καθολικὴ, καὶ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία
 δὲν εἶναι μία ἀπὸ τὰς Τρεῖς Ὑποστάσεις τοῦ Θεοῦ.
- 3) Ἡ Μία, Ἁγία, Καθολικὴ, καὶ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία
 δὲν εἶναι μία <<τετάρτη θεϊκὴ ὑπόστασις>>.
- 4) Ἡ Μία, Ἁγία, Καθολικὴ, καὶ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία
 δὲν εἶναι πρόσωπον ἢ ὑπόστασις.
- 5) Ἡ Μία, Ἁγία, Καθολικὴ, καὶ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία
 δὲν εἶναι ὄν κεχωρισμένον καὶ ἀνεξάρτητον τοῦ Θεοῦ.

- 1) Ἡ Μία, Ἁγία, Καθολικὴ, καὶ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία
 εἶναι Θεία, Μυστηριακὴ Ἐπικοινωνία Προσώπων.
- 2) Ἡ Μία, Ἁγία, Καθολικὴ, καὶ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία
 εἶναι Κοινωνία, Σχέσις, Ἐνωσις κατὰ Χάριν, μεταξὺ
 Θεοῦ καὶ λογικῶν ὄντων, ἀγγέλων καὶ ἀνθρώπων.
- 3) Ἡ Μία, Ἁγία, Καθολικὴ, καὶ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία
 εἶναι Κοινωνία Θεώσεως, κατὰ τὸν Ἅγιον Γρηγόριον
 τὸν Παλαμᾶν, (ΕΠΕ, τόμ. Α, σελ. 330, παρ. 78).
- 4) Ἡ Μία, Ἁγία, Καθολικὴ, καὶ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία
 εἶναι ἡ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ γῆς.
- 5) Ἡ Μία, Ἁγία, Καθολικὴ, καὶ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία
 εἶναι ὁ Θεανθρώπινος ὀργανισμὸς μὲ ΠΡΟΑΙΩΝΙΟΝ,
 ΑΝΑΡΧΟΝ, ΑΚΤΙΣΤΟΝ ΚΕΦΑΛΗΝ, τὸν ἐνανθρωπήσαντα
 ΘΕΟΝ ΛΟΓΟΝ καὶ ΥΙΟΝ τοῦ ΘΕΟΥ ΠΑΤΡΟΣ, τὸν
 Θεάνθρωπον Ἰησοῦν Χριστόν, καὶ ΣΩΜΑ Αὐτοῦ, κτιστὰ
 λογικὰ ὄντα, ἦτοι, ἀγγέλους καὶ ἀνθρώπους ὡς μέλη.

**Ἡ Ὁρασις τοῦ Προφήτου καὶ Θεόπου Μωϋσέως:
Ἡ Ἁγία Βάτος, ἡ Φλεγομένη καὶ μὴ Καιομένη**

(Ἔργον Μιχαήλ Δαμασκηνοῦ, 16ος αἰών)

Ὁ Μωϋσῆς λυεὶ τὰ ὑποδήματά του κατ' ἐντολήν τοῦ Θεοῦ, πρὸ τῆς
φλεγομένης καὶ μὴ καιομένης Βάτου.

Ἡ Βάτος ἡ φλεγομένη καὶ μὴ καιομένη, ἡ συμβολίζουσα τὴν Θεοτόκον,
ἡ ὁποία ἐδέχθη τὸ πῦρ τῆς Θεότητος, τὸν Θεὸν Λόγον καὶ Υἱὸν τοῦ Θεοῦ,
ἐν τῇ γαστρὶ αὐτῆς, ἐξ ἧς ἐγεννήθη Ὁ ΠΡΟΑΙΩΝΙΟΣ ΚΑΙ ΑΝΑΡΧΟΣ
ΧΡΙΣΤΟΣ, δι' ὃ καὶ ΘΕΟΤΟΚΟΣ καὶ ΜΗΤΗΡ ΘΕΟΥ ὠνομάσθη.

Ὁ Θεὸς παραδίδει εἰς τὸν Μωϋσέα τὸν τῷ δακτύλῳ Του γεγραμμένον
Νόμον, ἦτοι, τὸν Δεκάλογον, ἐν τῷ Σιναίῳ ὄρει.

(Κοινωνία Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων πρὸ Νόμου, ἐν Νόμῳ καὶ μετὰ Νόμον.)